

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAVAGE CROWN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEIA STONE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

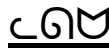
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Vahşı Taç
KADERİN BAĞLADIĞI DUET
İKİNCİ KİTAP

LEIA STONE

İçindekiler

Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21 Epilog	
Teşekkür Leia	
Stone'un Kitapları	

Telif hakkı © 2025 Leia Stone Kapak

tasarımı Stefanie @Seventhstar Art Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Tabağınız daima dolu olsun —Kaelric

Birinci Bölüm

Gizemli Sınavların üzerinden üç ay geçmişti.

Kaelric, annesinin çocukluk evinin anahtarlarını bana hiçbir şey olmamış gibi, sanki annesiyle olan son bağı değilmiş gibi verip ortadan kaybolalı üç ay oldu. Bazen ev hala bana çok büyük geliyor, köşelerinde hiç tanımadığım bir ailenin yankıları yankılanıyor.

Valkaryn hala dolabımdaki sandıkta, sanki onun varlığını azaltabilecekmiş gibi yedek battaniyelerin altında saklıydı. Hildreth gibi huzurlu bir yerde ona artık ihtiyacım yoktu ve onu görmek bile göğsümün altında sıcak bir şeylerin çiçek açmasına neden oluyordu. Öfke. Kayıp. Pişmanlık. O, olabilecekleri hatırlatan bir şeydi.

Şu anda sihirli güçlere sahip
olabilirdim. Kaelric'e sahip
olabilirdim.

O da intikamını alabilir, halkı için adalet sağlayabilirdi. Ama bunların hiçbirisi yoktu. Sadece sessizlik vardı.

Bazı geceler, ev sessizken ve gölgeler ahşap zeminlerde uzarken, Valkaryn'in beni çağırdığını duyduğumu sanırdım, varlığının yumuşak bir dokunuşu, rüyada duyulan bir fısıltı gibi. Ama kıpırdadığımda ve sandığın demir menteşelerine baktığımda, o yine sessizleşirdi.

Konuştugu zaman, en fazla ayda bir kez olurdu ve sadece Kaelric'i bulmam için beni cesaretlendirmek içindi. Ona gitmem için. Onun başladığı işi bitirmem için. Onu görmezden geldim ve sonunda sormayı bıraktı.

Bir annenin oğluna yardım çağrısı çok tatlıydı, ama benim buradaki hayatımı hesaba katmıyordu. Ailemi. Bahçeyi kahkahalarıyla dolduran kardeşlerimi. Tanık olmak istediğim yeni başlangıçları. Onların büyümesini görmek,

büyümelerini görmek, Dregs ve korkudan uzak bir hayata yerleşmelerine yardım etmek istedim. Barış istedim.

Evde yayılan sıcak ve lezzetli bir kokuyla uyandım. Şeker, çilek ve pişen ekmeğin kokusunu içime çektim, battaniyemden çıkıp gıcırdayan ahşap zeminlerde mutfığa doğru yürüdüm.

Orada Mira'yı Elia'nın yanında bir taburede dururken buldum, un her ikisinin de kollarını festival boyası gibi kaplamıştı.

"Elia!" diye bağırdım.

Kaelric'in kuzeni, en yakın arkadaşlarımdan biri olan Elia'ya sıkıca sarıldım ve fırında kabuklanan balın kokusunu içime çektim.

O da bir koluyla bana sarıldı, diğer koluyla Mira'nın dağınık kaselerinde neyi karıştırması gerektiğini gösterdi. Pencereden sabah ışığı bahçeye dökülüyordu. Dışarıya baktığımda, kızının Sable ile birlikte çimlerde yeni tavuk sürümüzü kovaladığını gördüm. İki kız, yaban mersini çalıları ve yıpranmış eski çitin arasında dolaşarak çabucak arkadaş oldular. Sable sık sık Elia'nın evinde geceliyordu ve tam tersi de geçerliydi, mumlar söndükten sonra da kıkırdamaları akşamları dolduruyordu.

"Tatlı Mira, annenin doğum günü için bir şeyler pişirip ona sürpriz yapmak istedi, ben de ona erken gelip yardım edeceğimi söyledim."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Annemin doğum günü.

Tamamen unutmuştum.

Fiona'nın yeni evinin çatısını yapmasına yardım ediyordum. Sonunda tamamlanacaktı, duvarlar sıkıca kapatılmış, pencereler takılmış, küçük bir odun sobası ve gerçek zeminler. Kaelric'in inşaat ekibinin icat ettiği yağmur suyu toplama sisteminden yerçekimi ile beslenen içme suyu tesisatı bile kurmuştuk. Fiona'nın her an doğurması bekleniyordu, karnı şişmiş ve sırtı ağrıyordu. Ona yardım etmek bana bir amaç veriyordu. Çok şey öğreniyordum, gece gündüz meşguldüm, tam da istediğim gibi.

Ama bu, annemin doğum gününü unuttuğum anlamına geliyordu. Utanç içimi yakıyordu.

"Kaelric'ten haber aldın mı?" diye sordum, sesimi doğal tutmaya çalışarak ama yine de gerginliğimi duyarak.

Elia, onunla ilgili tek bilgi kaynağım, onun savaşına ve hayatta kalışına açılan penceredi. Onu zihnimin en uzak köşesine itmek, unutmak istesem de yapamıyordum. Bazı günler, hala parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirip, onu pmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Onu seçip kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu.

Kız başını salladı. "O iyi. Çatışmalar doğuya doğru yaklaştı, ama o geri püskürtmeyi başardı. Yavaş ama emin adımlarla başkent Lunaria'ya doğru ilerliyor."

"İyi"nin olması gerektiği gibi olduğunu varsayarak başımı salladım. Sadece adını söylemek bile kalbimi sıkıştırıyor, göğsümde fiziksel bir acı hissediyordum.

"Anneme yabani ekler toplayacağım," dedim Elia'ya, yerinde duramadan.

Bana parlak, cesaret verici bir gülümsemeyle karşılık verdi.

n kapıdan çıkıp evimizi çevreleyen, iğle ıslanmış kalın ormana girdim. Soluk sabah ışığı ağaçların yapraklarından süzülerek eğrelti otlarını altın rengi bir tozla kaplıyordu. Orman zemini botlarımın altında nemliydi ve küçük mor kır ekleri, tüylü yaprakların arasında dağınık mücevherler gibi kümelenmişti.

Eğilip bir avuç dolusu ek kopardım, düşüncelere dalmıştım — annemin doğum günü, yumuşak gülümsemesi, Kaelric — tam o sırada arkamda bir dal kırıldı.

Donakaldım, kalbim deli gibi atıyordu. Arkanı döndüğümde, kırklı yaşlarında iri yarı bir erkekle karşı karşıya geldim. Benden bir baş daha uzundu, ayı gibi yapılıydı, omuzları arkasında kalan ormanı gizleyecek kadar genişti. İnce, gümüş rengi, eski yara izleri solmuş nehirler gibi kollarını boydan boya kaplıyordu.

"Brynn Brighton." Kafasını hafifçe eğdi, taştan oyulmuş gibi görünen biri için garip bir şekilde zarif bir hareketti. "Ben Godric, alfam Kaelric Morvain'in isteği üzerine geldim. Loroc'ta onunla buluşmak için sana eşlik etmemi istiyor."

Nefesim kesildi.

Kaelric beni mi istiyordu?

Adamın resmi tavrı beni şaşırttı. Sesi derin, kararlı ve netti. Onunla hiç tanışmamıştım, ama belindeki kılıç ve parmak eklemlerine kazınmış sert çizgiler, savaş ve hayatta kalma hikayesini anlatıyordu.

Ve sonra...

Kaelric'i hissettim.

Aylardır ilk kez, aramızdaki bağ sanki bir kapı açılmış gibi birdenbire alevlendi. O bağı ne kadar özlediğimi, onun sessiz uğultusunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Kaelric'i tekrar göğsümün içinde hissetmek ciğerlerimdeki havayı çaldı.

"Brynn... Sana ihtiyacım var. Kılıcı getir. Godric, bana ulaşana kadar seni koruyacak."

Sana ihtiyacım var.

Bir daha asla duymayacağımı sandığım üç kelime. Nefes almaktan daha çok arzuladığım üç kelime. *"Geliyorum,"* dedim tereddüt etmeden.

İsteksiz mantığım, inatçı gururum, hepsi bir anda buharlaştı. Valkaryn'in onu bulmam için aylarca bana fısıldaması hiçbir işe yaramamıştı. Ama Kaelric'in sesi duyulduğu anda... paramparça oldum.

Sesinde bir aciliyet vardı. Hayır, çaresizlik.

"Aileme veda etmem gerek," dedim Godric'e, sesim hissettiğimden daha sağlamdı.

O bir kez başını salladı ve beni eve doğru takip etti, saygıyla verandada durdu. Elim kapıya uzandığında Mira kapıyı açtı. Gözleri Godric'e takıldı ve yüzü soldu, parmakları ahşabı sıkıca kavradı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Kurt adam askerleri genellikle verandamıza çıkmazlardı.

Ben cevap vermediğimde Godric "Her şey... yolunda" diye cevap verdi, ancak bu kelimeyi söylemeden önce yaptığı kısa duraklama, durumun hiç de yolunda olmadığını hissettiriyordu.

"Kaelric'in bana ihtiyacı var. Valkaryn'i götürüyorum," dedim ona.

O hızla başını salladı ve beni içeriye davet ederken, Godric düşünceli bir dağ gibi dışarıda kaldı.

Odama vardığımızda, keskin bir nefes verdi.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Ben çantamı ararken, o verandayı işaret etti. Parmaklarım, sandığın dibinde duran Valkaryn'in kabzasına kapandı. Onu çıkardım ve belime kınladım. Keskin bir güç dalgası koluma yayıldı, ihtiyaç duyulan, hevesli, sanki o karanlık alanda boğuluyormuş gibi.

"Godric mi?" diye sordum.

O başını salladı. "Onu kurtadam tarihinden öğrendik. Kral Morvain ve neredeyse tüm varisleri öldürüldüğünde, Kaelric yönetimi devralmak için çok küçüktü. Godric, Kaelric reşit olana kadar geçici liderdi. O, Kaelric'in ikinci komutanı."

Vay canına.

"Kesinlikle savaş görmüş gibi görünüyor. Emin misin?"

Mira başını salladı ve küçük alanı geçerek tam önüne geldi. "Tarih kitaplarında onun resmini gördüm. Anlamıyorsun, Brynn. Kaelric, seni korumak için Fenmyr'deki en güçlü kurt adamı gönderdi. Kendisinden sonra ikinci en güçlü olanı."

Yanaklarım kızardı.

"Ee?" Omuz silktim, yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak.

O öfkeyle nefes aldı. "Yani, bu onun hala seni önemseydiği anlamına geliyor, gösterdiğinden çok daha fazla."

"Kim seni önemsiyor?" Elia odaya girerken, bir şeyler atıştırarak sordu.

"Kaelric!" diye itiraz etti Mira. "Brynn'i getirmesi için ikinci adamını gönderdi!"

Elia'nın kaşları havaya kalktı. "Godric burada mı?" Başımı salladım.

Mira, Kaelric gittikten sonra ilk günlerde ağlayarak uykuya daldığım geceleri duymuştu. Elia ve ben, uzun geceler boyunca fısıldayarak itiraflar yaparak en iyi arkadaş olmuştuk. O bana, çok yorgun olduğu için çocuklarla oynayamadığı veya onlara bağırdığı günlerde anne olarak başarısız olduğunu hissettiğini anlatmıştı. Ben de ona Kaelric'i kaybettiğimi, onun yokluğunun içimde var olduğunu bile bilmediğim boşluklar yarattığını anlatmıştım.

Kafamı salladım. "Bir şey için bana ihtiyacı var. Muhtemelen Valkaryn'e ihtiyacı var. Onu koruyor." Onu getirmemi söylemişti.

Elia yumuşadı ve Mira'ya baktı. "Fırından ruloları çıkarabilir misin? Pişmiş gibi kokuyorlar."

Mira, reddedildiğini anlayarak kaşlarını çattı, ama yine de oradan ayrıldı.

Elia'nın elleri omuzlarıma kondu. "Brynn, sen onun eşisin. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama öylesin. O seni affedecek. Kaderin onun için seçtiği kişiye kızgın kalacak biri değil."

Nefesim kesildi.

Ama o, son duruşma sırasında bana nasıl baktığını görmemişti — öfke, ihanet, sanki onun dünyasını paramparça etmişim gibi.

Elia'nın bakışları belimdeki kılıca kaydı. "Ve bence sana kızgın değil. Aslında ona kızgın. Onu seçmediği için."

Aniden keskin bir acı göğsümü kesti. Sendeledim, elim sternuma bastırdı. Ama bu benim acım değildi; Valkaryn'in acısını hissetmişim, ham ve derin, kendi çocuğunu seçemeyen bir annenin acısını, istese bile. Gücü onu buna zorlamıştı.

Aniden ona karşı garip bir şefkat hissettim. "Git ona. Ona yardım et. Onu affet," diye ısrar etti Elia. Yutkundum ve başımı salladım.

"Ailen için endişelenme. Onlara ben bakacağım, biliyorsun."

Bunu biliyordum. Yine de... ayrılmak içimdeki hassas bir şeyi parçaladı. Buradaki hayat güzeldi, güzelden de öteydi. Kardeşlerimin kahkahalarıyla uyanır, annemin dinlenip gülümsediğini görürdüm. Herkes mutluydu. Kalıp yardım etmek ve Fiona'nın bebeğinin doğuşunu görmek istedim. Ama Kaelric, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir savaş veriyordu. Ne kadar kızgın olursam olayım, kalmak bencilce olurdu. O, aileme bu hayatı vermişti. Bana ihtiyacı varsa, ona borçluydum.

Elia'ya hızlıca sarıldım ve kapıya doğru yöneldim, ama küçük giriş masasına bıraktığım çiçekler yok olmuştu.

Annemin elindeydiler.

Orada sessizce durdu, gözleri endişeyle yumuşaklaşmıştı. "Gitmem gerek. Kaelric'in bana ihtiyacı var," dedim ona.

O da başını salladı. "Verandadaki adam söyledi."

Boğazım düğümlendi. "Üzgünüm. Bugün senin doğum günün olduğunu biliyorum ve..."

Bana sarıldı ve beni kollarının arasına sıkıca aldı. "Artık yetişkin bir kadınsın, Brynn. İstedığın yere gidebilirsin, ama bir annenin kalbi çocukları için endişelenmekten asla vazgeçmez."

Ona sarıldım, onu sıkıca kucakladım. "Güvende olacağım," diye söz verdim, ama buna inandığımdan emin değildim.

Gözleri parlayarak geri çekildi. "Sen artık büyüdün." Sesi sessizdi, sanki bunu şimdi fark etmiş gibi.

"Seni seviyorum. Doğum günün kutlu olsun."

Elini uzattı ve küçükken binlerce kez yaptığı gibi burnumu okşadı. "Ben de seni seviyorum, Bean."

Boğazım düğümlendi. Evde uyanık olan kardeşlere hızlıca veda ederek yoluma devam ettim. Sonra verandaya çıktım, Elia Godric ile konuşuyordu. Ona hızlıca sarıldım ve sonra beni kucakladı. Onu Kaelric'in yerine hükümdar olduğu zamanlardan tanıyor olmalıydı.

"Kaelric'e, sana sağ salim ulaştığını haber vereceğim." dedi ve ben de başımı sallayarak ona son bir kez sarıldım. Annemin doğum gününde uzaklara gitmek içime sinmiyordu, ama Elia'nın ailemi kendi ailesi gibi sevdiğini ve onlara iyi bakacağını biliyordum.

"Her şey için teşekkür ederim." O içeri girmeden önce ellerini sıktım.

"Gitmeden önce görmem gereken son bir kişi var," dedim Godric'e.

Gitmek Cassian'ı yıkardı. Son üç ayda birbirimize çok yakınlaşmıştık. Cassian, iç savaşın eşiğine gelen Aerlyn'e mektuplar gönderiyordu. Corvessa'yı öldürmem ve Dregs'in yakılması, dalga dalga yayılan sonuçlar doğurdu. Babası bir sonraki yargıç olmak için adaylığını koymuştu ve bir suikast girişiminden kurtulmuştu. Cassian'a durum istikrar kazanana kadar dönmemesini söyledi. Böylece Cassian kaldı. Halkımın evler inşa etmesine yardım etti, su getirdi, Fiona'ya baktı ve ihtiyacı olan herkesin yanına koştu. Zarif görünüşünün altında altın gibi bir kalbi vardı. Elia ve Godric'e veda ettim ve botlarımızın altında çakılların çitirdadığı uzun toprak yolu takip ettim. Yolun sonunda, bir akçaağaç ağacına bağlı, gümüş yeleli ve koyu kahverengi deri heybeyle donatılmış çarpıcı beyaz bir kısırak vardı.

"Sizin için temin ettim, hanımefendi. Adı Star," dedi Godric, gözleri belimde duran Valkaryn'e kısa bir süre takıldı.

Sanırım trenle gitmeyecektik. Star güzel bir isimdi. "Seninki nerede?" diye sordum, etrafta başka bir tane ararken.

"Ben kurt şeklinde seyahat edeceğim, hanımefendi." Tamam.

Peki.

Son birkaç ayda birkaç kez şehirde ata binmişim, ama ata binmek hala... zordu.

"Arkadaşım yakınlarda. Yürüyerek gidebiliriz."

O da başını salladı ve ben parkın içinden, sabahın telaşıyla tezgahlarını kuran satıcıların arasından geçip, yolun karşısındaki gezginlerin konakladığı küçük pansiyona doğru ilerlerken onu takip etti. Cassian orada yaşıyor ve resepsiyonda çalışıyordu.

Haftada üç gece, ailemle akşam yemeğine katılıyordu. Beklediğimden daha yakınlaşmıştık. Nazik, cömert ve eğlenceli biriydi. Bir parçam, bu tatlılığa asla karşılık veremeyeceğimden korkuyordu.

Konuk evine vardığımda, onu dışarıda verandayı süpürürken gördüm. Bir Elit'i, hayır, Draven Hanesi'nin varisini, diğer köylüler gibi elinde süpürgeyle görmek... ne kadar çok şeyin değiştiğini gösteriyordu. Burada paraya ihtiyacı yoktu, bu yüzden yerlilerle birlikte çalışıyordu ve ben onu bunun için derinden saygı duyuyordum.

"Selam!" Beni görünce gülümsedi, ama bakışları arkamda nöbetçi gibi duran Godric'e kayınca gülümsemesi bir anda kayboldu.

"Ne oluyor?" diye sordu Cassian, süpürgeyi indirerek. Sesinde her zaman korumaya çalıştığı o sakin kararlılık vardı, ama ben onun altında hafif bir titreme yakaladım. Aptal değildi. Bir şeylerin değiştiğini biliyordu.

"Hey." Yüzümden birkaç saç telini çekip Godric'e baktım ve sessizce biraz mesafe bırakmasını istedim. Birkaç adım uzaklaşıp kollarını arkasında kavuşturdu ve pusu kurulmuş gibi ağaçların arasını taradı.

"Bir süre şehir dışına çıkacağım," dedim.

Cassian sarı saçlarını eliyle taradı ve içini çekti. "Kaelric?"

Başımı salladım.

"Tehlikeli mi?" Kaşları çatıldı, mavi gözleri benimle Godric arasında gidip geldi, sanki beden dilimizden gerçeği anlayabilecekmiş gibi.

Omuz silktim. "Kaelric'in beni tehlikeye atacağını sanmıyorum."

Bunu söylerken bile, içimde bir belirsizlik hissettim. Kaelric yüzünden değil, savaşın öngörülemez olması yüzünden. Affetmez olması yüzünden.

"Evet, muhtemelen haklısın. Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu, neredeyse çok çabuk. Yüzünde hevesli bir parıltı vardı, sessiz ve özlem dolu bir şey. Böyle anlarda

bana onun ne kadar yakışıklı olduğunu hatırlattı — temiz hatlı çenesi, parlak gözleri ve onu yumuşatan nezaketi.

Ama kalbim ona ait değildi. Her gün, her gece, bir kişi beni rahatsız ediyordu: kilometrelerce uzaktaki melankolik kurt adam. Onu incitmiş ve hala onun için acı çeken kişi.

"Bunu tek başıma yapmam gerektiğini düşünüyorum ve beni korumak için Godric burada." Tehlikeli ve sadık olduğunu eşit ölçüde hissettiren devasa kurt adamı işaret ettim.

Cassian bir adım yaklaştı, avuçlarını açarak kendini sunuyormuş gibi yaptı. Reddetmek acımasızca geldiği için ellerimi onun ellerine koydum. Onu seviyordum, ama romantik bir şekilde değil.

"Gitmeni istemiyorum," dedi. "Ya yaralanırsan? Kaelric savaş cephesinde değil mi?"

Kaelric olmadan yaşamak, tek ciğerle nefes almak gibi bir şey olduğunu Cassian'a nasıl açıklayabilirdim? Kaelric'in hala bana ihtiyacı olduğunu bilmek, tüm irademi yok ediyordu. Beni asla affetmeyeceğine yemin etmesine rağmen, onu tüm varlığımla seviyordum.

"Bana ihtiyacı var," dedim basitçe. "Benim de ona ihtiyacım var," diye ekledim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

Cassian'ın yüzü buruştu. Titrek bir nefes aldı ve sanki gerçeği kabullenmek için kendini zorlar gibi başını salladı.

"Yani sana aşık olduğumu söylemek için kötü bir zaman mı?" diye sordu, acı verici bir umutla.

Bu sözler içimde bir şeyleri kırdı. Ellerimi olabildiğince nazikçe geri çektim.

"Cass!" diye tısladım.

Hayır, hayır, hayır. Neden şimdi böyle bir şey söyledi ki? Arkadaşlığımız çok kolay ve çok güzeldi. Şimdi aramızda bir cam parçası kırılmış gibi hissediyordum.

"Özür dilerim." İki elini yüzüne götürdü, yüzünde acı bir ifade belirdi. "Sen tamamen sevimli birisin. Sana aşık olmamak imkansız, Brynn. Güçlü, akıllı, eğlenceli, güzel, berbat bir aşçısın..."

"Hey!" diye bağırdım, yanaklarım kızarmasına rağmen.

Cassian güldü, ama gülüşünde hüznün vardı. "Bana sunabileceğin tek şeyin arkadaşlık olduğunu söylemiştin, ama ben umutluydum..."

Kalbim sıkıştı. Aramızın yakınlaşmasına izin vermiştim. Ona çok fazla şey göstermiştim.

"Cassian, o benim eşim."

Kaelric bana çok kızmış, beni asla affetmeyeceğini söylemiş olsa da, bu gerçekler onun benim için ne ifade ettiğini değiştirmiyordu. Benim onun için ne ifade ettiğimi. Kalbim özgür değildi. Aerlyn'in dışındaki yıldızlı gökyüzünün altında bana dokunduğu andan itibaren özgür olmamıştı.

Cassian kaşlarını çatı. "Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum. Sen bir insansın. Bu bir şey ifade ediyor mu? Nasıl olabilir ki?"

Keşke bu soruların cevaplarını ben de bilseydim. "Benim için bir anlamı var. Onu seviyorum ve başka kimseye verecek hiçbir şeyim yok."

Cassian, gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi hızlıca gözlerini kırıştırarak zorlukla yutkundu.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece mutlu olmanı istiyorum. Ve korunmanı."

Korunmak. Midem düğümlendi. Kaelric'in Godric'i göndermiş olmasının tek nedeninin, durumun görüldüğü kadar vahim olmaması olduğunu umabilirdim. Ama bana bıraktığı mektup -soğuk ve kesin-hafızamda yankılanıyordu. Bana bir daha asla güvenmeyeceğini açıkça belirtmişti ve güven, aşkın kök saldıgı topraktı. Güven olmadan her şey ölürdü.

"Üzgünüm." Elini uzattım ve son bir kez sıktım, ona hak ettiğini asla veremediğim için sessiz bir özür olarak.

O da elimi sıktı ve çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Önemli değil. Dün Bayan Kinley'in beni kesip durduğunu gördüm. Belki onu akşam yemeğine davet ederim."

Şaşkın bir kahkaha patladı içimden. Bayan Kinley altmışlı yaşlarındaydı ve kraliyet dullarından daha fazla takı takıyordu.

"Fiona'nın doğumuna yetişmeyi umuyorum," dedim, ciddiyetle. "Ama yetişemezsem, ona iyi bak."

O, taklit bir ciddiyetle selam verdi. "En iyi amca olacağım. Söz veriyorum."

Onu özleyecektim. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Son üç ay, Elia ve Cassian tarafından bir araya getirilmişti, onların dostluğu, kalp kırıklığı beni yutmak üzereyken beni ayakta tutan merhemdi.

Öne adım attım ve ona sıkıca sarıldım, yüzümü omzuna gömdüm. "Benim bir eşim varsa, belki senin de vardır. Sen harika bir adamsın. Bir gün bir kadını çok, çok mutlu edeceksin."

Geri çekildiğimde, gözleri nemlenmişti.

"Kendine dikkat et," diye mırıldandı.

Boğazım düğümlenerek başımı salladım ve verandadan döndüm. Ayrılık olması gerekenden daha ağır geliyordu.

Godric, kar yağışı kadar sessiz bir şekilde mülkün kenarında bekliyordu. Ona katıldım ve birlikte sessizce yürüdük, ayaklarımızın altındaki toprağın çıtırtısı dışında etrafımızdaki dünya sessizdi.

Sonunda duyulmayacak kadar uzaklaştığımızda, ona baktım. "Hepsini duydun, değil mi?"

Stoik yüzü, onun yerine cevap verecek kadar duygu gösterdi. Utanç beni sardı.

"Kurtların ıstıme duyusu çok iyidir," dedi. "Kaelric senin gibi sadık bir eşe sahip olduğu için şanslı."

Sadık eş.

Kendimi hiç öyle görmemiştim, gerçekten.

Ama bunu yüksek sesle duymak içimde garip bir sıcaklık yarattı.

Beyaz kısağın yanına dönüp eşyalarımı eyer çantasına koydum. Üç kez binmeye çalıştım ama her seferinde bir öncekinden daha beceriksizceydim, sonunda sinirlendim.

"Biraz yardım alabilirim," diye itiraf ettim.

Godric bir kez başını salladı, yanıma geldi ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni belimden kaldırdı. Sele zarifçe oturdum, şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Gülerek, "Teşekkürler," dedim.

Çenesini eğdi, sonra bakışlarını evime çevirdi. Yüzündeki ifade yumuşadı, sessiz bir özlem, belki de bir anı, sanki veda ediyormuş gibi.

"Bugünden önce buraya gelmiş miydin?" diye sordum.

Gözleri kalçamdaki Valkaryn'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Burada büyüdüm. Valkaryn benim küçük kız kardeşimdi."

Nefesim kesildi.

Bu, Kaelric'in mektubunda bahsettiği adam olmalıydı, kralın üçüncü komutanı Val'i eğiten adam. Kaelric'in amcası. Bu

onu...

"Sen Elia'nın babası mısın?" diye patladım.

Dudaklarında nadir görülen bir gülümseme belirdi. "Değilim. Ama o benim yeğenim."

Elia'nın onu kucaklamasına şaşmamalı!

Yüzüm aydınlandı. "Bu gece kalmak ister misin? Onunla daha fazla zaman geçirip evi görmek ister misin? Sabah erkenden yola çıkabiliriz."

Yüzü gerildi. "Çok isterdim, ama Kaelric'in sana ihtiyacı var. Oldukça acil bir durum ve eminim Elia da aynı fikirde olacaktır."

Mideme bir ağırlık çöktü.

Acil. Elia da aynı fikirde olurdu.

"Gidelim," dedim, sesim zar zor sabit kalıyordu.

Bunun üzerine, mideimde giderek büyüyen bir boşluk ve kalçamda güçle titreyen Valkaryn ile doğuya, Loroc'a, savaşa, Kaelric'e doğru yola çıktık.

Orman bizi yuttu ve evimiz sessizce geride kaldı.

İkinci Bölüm

Fenmyr kırsalı gerçekten çok güzeldi. Ağaçlar sık ve birbirine yakın büyümüşü, dalları başımın üzerinde yerdeki ışık şeritlerini örüyordu. Yosunlar orman zeminini yumuşak yastıklar gibi kaplıyordu ve baktığım her yerde yeşil tüyler gibi eğrelti otları açılmıştı. Arada sırada, kayaların arasında gizlenmiş bir şelalenin uzaktaki sesini duyuyordum. Arkalarında, dağlar gökyüzüne karşı keskin bir çizgi oluştuyordu.

Sadece bir günlük yolculukta, hayal edebileceğimden çok daha fazla güzellik görmüştüm.

Godric, kurt formunda sessiz ve uyanık bir şekilde yanımda yürüyordu, ağaçların arasında süzülen büyük gri bir gölge gibi. Onun varlığı bana rahatlık veriyordu. Toprağa vuran nalların sessiz ritmi ve yaprakların yumuşak hışırtısı bana düşünmek için zaman verdi, bu hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Kılıcını eyer çantama koymak istedi, ama dönüşürken kıyafetlerini giyindi. En güçlü kurtadamların, kıyafetlerini dönüşüm sırasında sihirle askıya alıp, tekrar insan olduklarında giyebildiklerini öğrenmişim.

Elim belimdeki kılıca kaydı. Valkaryn, son üç aydır ondan istediğim gibi tamamen sessiz bir şekilde orada duruyordu. Göğsümde bir parça suçluluk hissi belirdi. Bir anneyi, oğlunu korumak için ne gerekiyorsa yapmasından dolayı gerçekten suçlayabilir miydim? Onun kararı bana sihirden mahrum bırakmış ve Kaelric'in bana olan güvenini kaybetmesine ve beni terk etmesine neden olmuş olsa bile.

Ben de kendi çocuğum için aynısını yapardım.

Kaelric'in onu asla kullanamayacağını bildiğini söyledi. Ona reddedilmenin acısını yaşatmamıştı, ama bunun bedeli benim

gençliğimden beri hayalini kurduğum geleceğimi, yani bir Elit olmayı feda etmişti.

Şimdi, kardeşi yanımda koşarken ve onun garip doğum hikayesini anlatan mektubun hatırası kafamda yankılanırken, sorularımı durduramıyordum. Trende terk edilmiş olarak bulunmuş. Kurt insan ebeveynler tarafından evlat edinilmiş. *Bu nasıl olabilirdi ki?*

"Val?" Dikkatlice ona uzandım.

Hiçbir şey söylemedi. Sessizlik o kadar uzadı ki, karnımda endişe birikti.

"Val, orada mısın?"

"Oh, yine konuşuyor muyuz?" diye tersledi. *"Bunun için beni eritmeyeceksin, değil mi?"*

Ben yüzümü buruşturdum.

Bunu hak etmiştim.

"Tehdit ettiğim için özür dilerim. Beni daha sonra pişman olacağım bir şey yapmaya ikna ettin. Ben..." Boğazım düğümlendi. *"Oğlunu seviyordum. Ve benden istediğin şey onu kaybetmeme neden oldu. Ailemin büyüüne de mal oldu."*

Üzüntü beni sardı. Benim değil, onun üzüntüsü.

"Biliyorum. Kaelric'in tepkisi için çok üzgünüm, ama halkımı, onun halkını özgürleştirmek için tek yol buydu. Senden böyle büyük bir şey istedim, çünkü onu seviyordun."

Godric burnunu yere eğerek gölgeleri kontrol ederken, onun sözleri içime işledi. Güneş ufka doğru alçaldı ve ağaçları altın rengi bir hüzmeye kapladı. Dalların arasından bir kasaba görüldü, çatıları çalılıklar arasında zar zor seçiliyordu.

"Hâlâ yapabileceğimizi düşünüyor musun? Onları kurtarabileceğimizi?"

Hildreth'teki hayat çok huzurluydu. Bazen ateşin etrafında fısıldanan hikayelere inanmak zordu. Deli bir kralın söylentileri. Yarı kurt, yarı Elit. Kendi halkını sömüren bir tiran. Savaş. Çalınan bir taç.

"Evet. Senin insan bedenini bizi sınırlayacak. Ama evet."

Benim insan bedenim. Benim vücudum. Onun tüm gücünü tutamayacak kadar zayıf. Bu arada...

Dudaklarımı ıslattım, sormaya çekiniyordum.

"Sen insandın ve kurt adamların alfasını evlendin ve ondan çocukların oldu. Nasıl? Kaelric bunun mümkün olmadığını ve denersek onun öleceğini söyledi."

"O haklı. Mümkün değil."

Cevabı hızlı ve keskin oldu.

Kaşlarımı çattım, belim ağrıdığı için eyerde yer değiştirdim. "O zaman Kral Morvain'den nasıl çocukların oldu?"

Sessizlik.

"Val?"

İlk kez onda korku hissettim. Bana anlatmaktan değil, hikayenin kendisinden korkuyordu.

"Senin şu anki yaşından sadece bir yaş büyükken Drake'in ordusunun başına geçtim. Ona zaten aşkıttım, ama asla birlikte olamayacağımızı bildiğim için bunu sakladım."

Sesindeki o acı, göğsümü sıkıştırdı.

"Onun bizim ruh ikizi olduğumuzu zaten bildiğini bilmiyordum. Ama ben insandım, o da kafası karışık bir şekilde bunu görmezden geldi."

Bu kısım bana çok tanıdık geldi.

"Brynn, benim hikayem seninkine benziyor, ama sana anlatacağım şeyi asla denememelisin. Ölürsün. Söz verir misin?"

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçti.

"Evet, söz veriyorum. Ne oldu?"

Godric, küçük köye yaklaşırken ağaçların arasına kayboldu ve insan formuna geri döndü. Ben atımın üzerinde kalarak Val'in devam etmesini bekledim.

"Yirmi ikinci doğum günüm civarında, tek başıma yürüyordum. Drake ile tartıştıktan sonra çok kızgındım. Kuzey sınırındaki çatışmayı nasıl ele alacağımız konusunda anlaşılamıyorduk. O beni korumaya çalışıyordu. Ay doluydu, kurtadamların çoğu dışarıda koşuyordu..."

Başımı salladım. Bunu çok kez görmüştüm. Dolunayda, hiçbiri insan derisini koruyamıyordu. Saatlerce koşuyor, imkansız mesafeleri kat ediyorlardı. O geceler evde kalıyorduk. Kurtadamlarla ne kadar rahat olsak da, gece geç saatlerde duyduğum o ulumalar her zaman kolumdaki tüyleri diken diken ediyordu.

"Şey," dedi Val, *"kuduz bir kurt, artık kendini kontrol edemeyen yaşlı bir kurt bana saldırdı."*

Ben yüksek sesle nefesimi tuttum ve Godric, muhtemelen tuvaletini yaparken bulunduğu çalılıklardan yumruklarını kaldırarak fırladı.

"Üzgünüm, Val bana bir hikaye anlatıyor," dedim, şakağımı okşayarak. Gözleri Valkaryn'e sabitlenmiş halde olsa da, yavaşça sakinleşti.

Kuduz bir kurt ona saldırmış. Neden benim böyle bir şey yapacağımı düşünsün ki?

"Ben eğitilmiş bir savaşçıydım, ama dolunayda kuduz bir kurtla başa çıkamadım. Duygusal, silahsız ve hazırlıksızdım. Beni kırk altı kez ısırды, ama ben de o kadar direndim ki, hiçbir ısırık beni öldürecek kadar derin olmadı."

Kırk altı kez!

"Val, bu çok korkunç olmalı. Üzgünüm. Nasıl hayatta kaldın?"

Sessizleşti. Godric, Star'ı kasabaya götürdü, dizginlerini tuttu ve eyer çantasından kılıcını çıkarıp beline taktı. Güneş batarken sokak lambaları yanmaya başladı.

"Brynn, dolunayda kurtadamların dişlerinde zehir vardır. Bu bulaşıcıdır. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. *"Bulaşıcı mı? Bu ne anlama geliyor?"*

Bunu bilmiyordum.

Soğuk bir his kollarımı kapladı.

"Kırk altı kez kurt adam zehiri enjeksiyonu yaptırdım. Bu beni bir kurt adama dönüştürdü."

Neredeyse attan düşüyordum. Zihnim boşaldı ve dudaklarım ses çıkarmadan açıldı.

"Küçük bir ısırık önemsizdir," dedi. "Büyük bir ısırık, Kaelric ile bağlanma töreninde gördüğün gibi, bir bağı pekiştirebilir. Fazla ısırık seni öldürür. Ama dolunayda, yeterli miktarda ısırık seni değiştirir."

Bu imkansız geliyordu. Başım dönmeye başladı.

"Sen... kurt adama mı dönüştün?"

"Evet. Neredeyse ölüyordum. Ama sabaha kadar yaralarım kapandı ve onu hissettim. Kurtumu. Böylece kral ile evlenip onun çocuklarını doğurabildim."

Benim düşüncelerim çılgınca dönüyordu. Eğer Val olabilseydi değiştirilebilseydi değiştirilebilseydi, o zaman belki...?

"Brynn. Söz vermiştin."

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Zaten anlamsızdı. Kaelric beni istemiyordu.

Val konuyu değiştirdi: *"Ağabeyime onu özlediğimi ve yaşlı ve buruşuk olduğunu söyle."*

Ben burnumu çektim. "Val seni özlediğini söylüyor, ayrıca yaşlanmış görünüyorsun."

Godric adımını durdurdu, sonra geniş bir gülümsemeyle, "Eğer hala hayatta olsaydı, o da kırışık olurdu." dedi.

Valkaryn'de nadiren hissettiğim bir neşe, bir hafiflik hissettim. "Beni görebiliyor mu?" diye sordu.

"Sanırım benim gördüklerimi görebiliyor."

"Doğru," diye onayladı Val.

"Onu özlüyorum," dedi Godric. Gözleri buğulanmıştı, ama gözlerini kırıştırarak buğuyu giderdi. "Seni onu kullanmak için seçtiğine göre, sen özel biri olmalısın."

"O da seni özlüyor," dedim sessizce. "Ve ben hiç de özel değilim ."

Godric başını salladı. "Özel insanlar böyle der." Ben hafifçe güldüm.

Hildreth'ten daha büyük bir kasabaya girdik. Sokaklar kalabalıktı, hem insan hem de kurt formundaki kurtadamlar hızla hareket ediyorlardı. Renkli binalar üç kat yüksekliğindeydi ve yollara sıkıca bitişikti. Burada ağaçlar daha azdı. Hızlı ve gergin bir tempo vardı. Giysiler daha donuk ve yıpranmıştı.

Godric atımı durdurdu ve eyer çantamı açarak bana pelerinimi uzattı.

"Kalabalıkta onu örtmeni istiyorum," dedi, Valkaryn'e bakarak.

Ben başımı salladım ve pelerini omuzlarıma geçirdim. O eğilip, neredeyse duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle konuştu.

"Ayrıca, senin alfanın eşi olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorum. Ben biliyorum. Kaelric biliyor. Başka kimse bilmiyor, en yakın çevresi bile. Ben aksini söyleyene kadar bunu kendine sakla."

Ağzım açık kaldı.

"Neden?"

Bakışları tedirgindi. "Kaelric seni hayatta tutmamı istedi. Ben işimi ciddiye alırım."

Midemde soğuk bir düğüm oluştu. Kurtları bunu bilselerdi beni öldürürler miydi?

"Kardeşimi dinle," dedi Val. "O işinde çok iyidir. Kaelric sadece ailesine güvenir. Kocamın başına gelenlere bak. Güvendiği bir arkadaşı tarafından uykusunda öldürüldü."

Karanlık bir his beni sardı. Evden ayrılmak savaşa adım atmak gibi gelmişti. Artık bundan emindim.

* * *

Kırmızı panjurlu ve tozlu zeminli bir handa kaldık. İçerideki hava, küflü ve çok uzun süre dışarıda bırakılmış eski ekmek kokuyordu. Godric, hancıya benim yeğeni olduğumu söyledi. Hancı beni baştan aşağı süzdü, muhtemelen benim insan olduğumu hemen fark etti, ama soru sormadı ve bize anahtarı uzattı.

Odada iki dar yatak vardı. Godric yatağını kapıya sürükleyip oraya dayadı, sanki dik oturarak uyuyacakmış gibi sırtını kapıya dayadı. Bu hareket bana onun paranoyak olabileceğini düşündürdü, ama belki de ben yeterince paranoyak değildim.

Yorgun kaslarıma cennet gibi gelen sıcak bir banyodan sonra yatağa girdim. Battaniyeler kaşındırıyordu ama sıcaktı. Hızlıca uykuya daldım.

O gece, ateş gördüm
rüyamda. Dregs değil.

Yeni bir yer.

Hiç görmediğim bir şehir, şiddetle yanıyordu. Etrafında ışığı yutan siyah taştan yapılmış yüksek duvarlar yükseliyordu. Pencerelerden alevler fışkırıyordu. Sokaklarda çığlıklar yankılanıyordu. İnsanlar açık kapılara doğru koşuyor, duman giysilerine yapışıyor. Ateş, sanki canlıymış, avlanıyormuş gibi duvarları tırmanıyordu.

Keskin bir nefesle uyandım.

* * *

Ertesi sabah, yolculuğumuza devam ettik. Manzara değıştikçe, insanlar da değışti. Loroc'a yaklaştıkça, yollarda askeri varlık artmaya başladı. Belinde çelik silahlar taşıyan kurtadamlar ikili gruplar halinde yürüyorlardı. Kurtlar sessiz ve dikkatli bir şekilde onların yanında koşuyorlardı.

İlk kontrol noktasında, silahlı muhafızlar öne çıktılar ama Godric'i görünce durdular. Başlarını derin bir şekilde eğdiler ve sorgusuz sualsiz geçmemize izin verdiler.

Kasaba kasaba daha ağırlaşıyordu. Daha kirli. Giysiler yırtık. Yüzler yorgun. Dükkanlar yarı boş.

Dregs'in yıkımı gibi değildi, ama Hildreth'te gördüğüm her şeyden daha kötüydü. Hildreth artık, umudu uzun zamandır unutmuş bir ülkede, el değmemiş bir güneş ışığı gibi geliyordu.

Godric, Valkaryn'i tüm yol boyunca pelerinimle örtmemi istedi.

Nereye gidiyor olursak olalım, her kilometre ile birlikte hava daha da kararmaya başladı.

İkinci günün gün batımında Loroc'a ulaştık.

Loroc gerçek bir kasaba değildi. Kasaba kılığına girmiş bir askeri kamp gibiydi. Sokaklar kurtlar ve zırhlı kurtadamlarla doluydu. Her iki tarafta da barakalar yükseliyordu. Çocuklar, pazar tezgahları, kahkahalar yoktu, sadece keskin çelikler ve sessiz gözler vardı.

Her birkaç adımda bir, kurt adamlar Godric'e saygıyla başlarını eğiyorlardı. O, omuzları geriye çekilmiş, çenesi sıkı bir şekilde kararlı adımlarla yürüyordu. Onunla birkaç gün geçirmiş olmasaydım, çok korkardım.

Star'ı dışarıya bağladık ve geniş, gri çadırlardan oluşan kampa girdik. Ortada büyük bir ateş yanıyordu ve kütüklerin üzerinde oturan silahlı kurt adamların yüzlerini aydınlatıyordu. Silahlarını hiç yanlarından ayırmıyorlardı.

İçeri doğru ilerlerken, kafası traşlı bir adam ayağa kalktı ve Godric'e selam verdi.

"Komutan. Geri döndüğünü görmek güzel." Bakışları bana kaydı. "Bu alfanın özel muhbiri mi?" Burun delikleri genişledi, sanki kokum ona hoşuna gitmeyen bir şey söylüyormuş gibi.

"Onun bakışlarını karşılayın. Omuzlarınızı dik tutun,"

dedi Val. Çenemi kaldırdım ve Val'in dediğini yaptım.

Özel muhbiri mi?

"Evet," dedi Godric. "Bu Lady Brynn. Kaelric nerede?"

Adam yine yavaşça ve şüpheyile burnunu çekti. "Alfamız bir insan muhbirden ne ister ki?"

"Rennik'i hiç sevmedim," diye mırıldandı Val. "Ona benim tarafımda olduğunu göster."

beni taşıdığını göster."

Godric, Kaelric'in eşinin onun

. Valkaryn'i saklamam konusunda hiçbir şey söylememişti.

Pelerinimi, ışığın Valkaryn'in oyulmuş kabzasına vuracağı kadar yana çektim.

Rennik'in bakışları kılıca kaydı ve keskin bir nefes alarak başını daha da eğdi.

"Kurtların onuru," diye mırıldandı.

Godric bana keskin bir bakış attı ve kolumu hafifçe çekerek beni uzaklaştırdı.

"Bu gerekli miydi?" diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Val öyle yapmamı söyledi. Kız kardeşinin tavsiyesini görmezden gelmem mi gerektiğini mi söylüyorsun?"

Yüzündeki ifade değişti ve suçluluk duygusu içimi

sardı. "Şaka yapıyorum," diye fısıldadım.

O, kampın güney ucundaki en büyük çadıra doğru bizi yönlendirirken eliyle bu sözleri reddetti.

"O değil," dedi. "Onu sürekli *Val* diye çağırman. O mu istedi?"

Kafamı salladım. "Hayır. Yeni başladım. O da aldırış etmiyor gibi görünüyor." Aldırış etseydi bana söylerdi, bunu biliyordum.

Yüzünde bir yumuşama oldu. "Babamız ona öyle derdi. Sevgi dolu bir lakap. Valkaryn hiçbirimizin onu kullanmasına izin vermezdi. Sadece babamın."

Kalbim sıkıştı. Aylarca bilmeden onun özel lakabını kullanıyordum.

"Kullanmanı istemeseydim, söyledim," dedi bana. Göğsümün altında bir sıcaklık yayıldı.

Cevap veremeden, Godric büyük bir çadırın girişinde durdu. Tanıdık bir ses, alçak ve sabit bir şekilde dışarı süzülüyordu.

Kaelric.

Dizlerim neredeyse çöküyordu.

Onu duymakla bu kadar etkilenebileceğimi unutmuştum.

"Alfa?" diye seslendi Godric.

"Girin," diye cevapladı Kaelric. Sesi sakindi, kontrollüydü.
"Gidebilirsiniz," diye içerdeki birine ekledi.

Bir kadın asker, kolunun altına kağıtları sıkıştırmış, bize neredeyse hiç bakmadan yanımızdan geçti.

Godric önce içeri girdi. Ben de onu bir kalkan gibi Kaelric ile aramda tutarak onu takip ettim. Avuç içlerim terlemişti.

Yaratıcı yardım et bana.

Üç ay geçmişti. Üç ay sessizlik.

Üç ay boyunca merak ettim.

Kaelric, bir anda hem tüm güzel anılarım hem de tüm acı anılarım olmuştu.

"Yolda bir sorun oldu mu?" diye sordu

Kaelric. "Hayır, efendim," diye cevapladı

Godric.

"Tamam. Teşekkürler, amca."

Amca. Yutkundum. Onların bir aile olduğunu sürekli unutuyordum.

Godric bana döndü ve omzuma rahatlatıcı bir el koydu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, ben üçüncü çadırdayım."

Minnettarlıkla başımı salladım. Sonra dışarı çıktı.

Beni Kaelric ile yalnız bıraktı.

Onun gözlerine bakmaya cesaret edemedim, kirli zemine bakakaldım. Kalbim deli gibi atıyordu. Onun hareket ettiğini duydum; ayak sesleri bana doğru geliyordu.

"Sağlıklı görünüyorsun. İyi besleniyormuşsun gibi."

Kendimi şaşırtarak güldüm. Ama sonunda başımı kaldırdığımda, gülüşüm boğazımda takıldı. Bakışları benimkilere kilitlenmemişti. Valkaryn'e bakıyordu, yüzünde keskin bir acı ifadesiyle.

"Yiyeceklere takıntılı," diye alay ettim, gerginliği azaltmaya çalışarak. "*Senin* yiyeceklerine takıntılı," diye mırıldandı.

Boynumdan sıcaklık yükseldi.

"Neden buradayım?"

Bakışları kalktı. Gözlerimiz buluştu. Her şey durdu.

"Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," dedi yumuşak bir sesle.

Kalbim sıkıştı. Bu adil değildi. "Ben hiçbir şeyi unutmadım."

Sanki mesafe onu koruyabilirmiş gibi geri çekildi ve geri adım attı. "Seni buraya çağırdım çünkü annemle konuşmam gerekiyor." İşte gerçek ortaya çıkmıştı. Ona Valkaryn'e ihtiyacı vardı, bana değil.

"O da seni istiyor," diye fısıldadı Val. "Sadece benim tarafından reddedildiğini hissediyor. İkimizi de istiyor."

"Onu savunma."

"O dinliyor," dedim, kollarımı kavuşturarak. Buraya kadar gelip onun sözcüsü olmak için gelmiştim. Kaelric iki tahta sandalyeye bakıp eliyle işaret etti.

"Oturur musun? Neler olduğunu anlaman için sana her şeyi açıklamam gerekiyor."

Neden benim ne anladığımı umursasın ki?

Gözlerimi devirdim ve onun koltuğu olduğunu umarak kürkle kaplı sandalyeye oturdum. Sinirli bir şekilde oturdum.

Çadırın girişine doğru yürüdü ve dışarıdaki bir kurt adamdan iki tabak aldı. Kokusu anında burnuma çarptı. Ağzım sulandı.

Bal soslu tavuk. Sıcak biberiye ekmeği.

Otlı patates püresi.

İki gün boyunca kuru meyve ve fındık yedikten sonra, bu manzara neredeyse kutsaldı.

Kaelric bana bir tabak uzattı. Reddetmeyi düşündüm, ama aramızda olanlardan sonra, kanıtlayacak bir şey kalmamıştı.

Sessizce kabul ettim.

"Askeri kamp için iyi yemek."

Kaelric güldü. "Senin ve benim için özel olarak hazırlattım."

Bu beklenmedik bir şekilde tatlıydı ve her şeyi daha da kafa karıştırıcı hale getirdi.

"Yiyecek takıntılı," diye mırıldandım yine. O hafifçe gülümsedi.

Kalbim hızla çarptı.

Biberiye ekmeğini kaldırdım ve kasıtlı olarak durakladım. Gözleri her hareketimi takip ediyordu, kenarlarında altın rengi parıltılar vardı. Ben yemeden o yiyemezdi ve ona karşı sahip olduğum bu gücü seviyordum. Son üç aydır yapamadığım bir şeydi bu.

"Sen korkunçsun," diye mırıldandı.

"Birazcık," diye cevap verdim ve bir ısırık aldım.

O da kendi yemeğini yemeye başladı, memnun bir şekilde.

"Kilo aldım. Pantolonumun paçaları genişletilmek zorunda kaldı. Bu seni mutlu ediyor mu?"

"Çok."

Güldüm. Saçmalıyordu. "Bana hikayeni anlat Kaelric. Ben de sana annenin ne dediğini söyleyeyim."

Yutkundu ve başını salladı. "Elia'ya söyleme. Henüz değil. O öğrenmeden önce bir plan yapmam lazım."

Sırtımdan soğuk bir his geçti. "Elia mı? Tehlikede mi?"

"Hayır," dedi çabucak. "Ama annesi ve babası, Vahşi Kral Harrow Lunaria'yı ele geçirdikten kısa bir süre sonra öldürdükleri sanılıyor."

Kaşlarımı çattım.

"Öldürdükleri sanılıyor mu?"

O başını salladı. "Trende bulduğumuz mektubu hatırlıyor musun? Zihin okuma yeteneği olmayan birinden gelen mektubu?"

Yavaşça başımı salladım, anı geri geldi.

"Yıllardır Harrow'un bölgesinde çalışan biri var. Sonunda hizmetçi olarak kaleye girebildi."

Öne doğru eğildim. Val de yanıma yaklaştı. "Ve...?"

Kaelric nefesini verdi.

"Üç gece önce, Elia'nın annesinin kalede canlı görüldüğünü söyledi."

İçimde umut yeşerdi.

Ama Kaelric'in yüzü sert kalmıştı. "O bir tutsak. Harrow'un tuttuğu birçok cariyeden biri."

Midemi bir ağrı sardı. "Hayır."

"O *canavar*." Val, kalçama mor bir ısı dalgası gönderdi.

Elimi kılıcının kabzasına koyarak onu sakinleştirdim. "O *senin kız kardeşin mi?*"

Aile ağacı kafamı karıştırmaya başlamıştı.

"Evet."

"O zaman onu *kurtaracağız*. Yemin ederim."

Eğer biri kız kardeşlerimden birini kaçırrsa, onu geri almak için dünyayı yerle bir ederdim.

Ani bir hareketle ayağa kalktım ve tabağımı masaya bıraktım.

"Beni bu kalenin içine sok. Sabaha kadar onu kurtaracağım."

Kaelric yorgun bir şekilde yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Otur, Brynn. Bu henüz mümkün değil."

"Olmaz da ne olacak? Elimde Kral Katili var. Bana bu *kralı* gösterin, ve sana onun kafasını getireceğim."

Valkaryn'i kınından çıkardım, metal şarkı söyler gibi ses çıkardı ve Valkaryn'in mor parıltısı tüm çadırı aydınlattı.

Kaelric bana hayranlıkla baktı. "Sadakatine bayılıyorum."

Bu sözler bana bir darbe gibi çarptı. Kalbim burkulurken tekrar oturdum. "O zaman teyzeni geri almama yardım et."

Yüzü sertleşti. "Anneme kralın Zihin Parçalama yeteneğine sahip olduğunu söyle."

Kaşlarımı çattım. *Zihin Okuma mı?* O da neydi?

"*Olamaz,*" diye fısıldadı Val. "*Onu nasıl ele geçirdi?*"

"*Zihin Yok Edici nedir?*" diye sordum.

"*Bu, birkaç yüz yıl önceki Arcane Trials'dan kalma bir silah. Gücü, benim sahip olduğum güce göre ikinci sırada. Ama bu güç Yaratıcı'nın gücü değil, karanlığın gücü.*"

Harika.

"Onu nasıl ele geçirdi?" diye yüksek sesle tekrarladım.

"Muhtemelen onu kullanan kişiyi öldürdü ve onunla bağ kurmaya layık olduğunu kanıtladı. Bilmiyorum."

Valkaryn'den sonra ikinci sırada. Bu önemli bir şeydi.

"Tamam. Harika bir haber değil, ama Val, Mind Render'ın kendisinden sonra ikinci sırada olduğunu söylüyor. Yani onu yenebilirim." Kendinden emin bir şekilde başımı salladım.

Kaelric elimdeki kılıcı dikkatle inceledi. "Büyükbabam ona Val derdi." Sesinde bir yumuşaklık vardı, sanki şu anda yaşadığı tüm savaş stresinden dolayı, gerçekten sadece annesini istiyor gibiydi.

"Godric'ten duydum." Benim sesim de yumuşadı.

"*Güvenine bayılıyorum, Brynn. Bu güçlü bir özellik, ama ne yazık ki, insan bedeninin Harrow gibi birine karşı gücümü zayıflatıyor. Özellikle de Mind Render'ı kullanıyorsa.*"

Yüzüm düştü.

"Ne dedi?" diye sordu Kaelric. Beni çok iyi okuyabiliyordu.

"İnsan olmam herkes için bir sorun gibi görünüyor. Sen,
"Onu."

Yüzü hayalet gibi görünüyordu ve aniden ayağa kalktı, sadece birkaç santim uzaklıkta durduk. "Brynn, ben..." Yüzünde o kadar keskin bir acı belirdi ki, vücudunda açık bir yara olup olmadığını kontrol ettim. "Senin insan olman benim için sorun değil."

"Sen öyle demiştin. Lanet yüzünden asla tam anlamıyla birlikte olamayacağımızı söylemiştin."

Yavaşça başını salladı. "Doğru. Olamayız. Ama yine de senin yürüdüğün yeri taparcasına severdim, her gece yatmadan önce karnının doyduğundan emin olurdum." Yaklaşarak karnım onun karnına değecek kadar yaklaştı. "Beni bu kadar derinden ihanet etmemiş olsaydın, hayatım boyunca sana aşık olarak yaşardım, asla tam anlamıyla samimi olamadan."

Yüzü acıdan buruştu. Nefesimi tuttum, göğsümde fiziksel bir darbe hissettim.

"Ona benim yaptığımı söyle. Beni suçla!" dedi Val.

O zaten biliyordu. Bunun onun planı olduğunu biliyordu. Ama ben de kabul etmiştim. Her şeyi riske atmıştım.

"Sana onun ihtiyacım olan tek şey olduğunu söylemiştim," dedi. "İnsan bedeninin onun tüm gücünü taşıyamayacağını biliyordum. Harrow'la savaştan sağ çıkamayacağını biliyordum. Yine de bana ihanet ettin." Geri adım attı, başını salladı.

Sözleri sert bir darbe gibi çarptı.

Valkaryn'in kabzasına sıkıca tutundum ve onu kınına geri soktum, çenemi kaldırdım, gözlerimdeki acıyı gidermek için gözlerimi kırdım.

"Kırılğan erkek gururun, onu kullanmaya layık olmadığını gerçeğini kaldıramadığı için üzgünüm. Annenin seni değil beni seçtiği için üzgünüm. Senin ve halkın için her şeyi riske attığım için üzgünüm." Sesim yükseldi. "Tüm aileme sihir verme şansını feda ettim. Senin için. Pişman olduğum bir hata."

O irkildi.

"Büyümelisin!" diye bağırdım, döndüm ve çadırdan fırladım.

Birkaç muhafız bana baktı ama hiçbir şey yapmadı.

Annesinin seçiminden beni sorumlu tutmaya nasıl cüret eder?

"Son kısmı biraz sert oldu, değil mi?" Val sessizce sordu.

"Hayır," diye
homurdandım.

Sessiz kaldı.

Üçüncü çadırı buldum ve dışında bekledim.

"Godric?"

"Gir, Brynn," diye cevapladı.

İçeri girdiğim anda kendimi kaybettim. Gözyaşları yüzümden sıcak ve hızlı bir şekilde akmaya başladı ve bundan nefret ettim. Kaelric ordusunun komutanının önünde zayıf bir kadın gibi ağladığım için utanıyordum. Gerçek savaşı görmüş birinin önünde.

"Konuşmak mı istersin, yoksa yalnız kalmak mı?" diye
sordu sakın bir sesle. Soru mükemmeldi.

"Yalnız kalmak istiyorum," diye fısıldadım.

Bir kez başını salladı, ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

O anda, o benim en sevdiğim kişi oldu.

"Ağlamak seni zayıf yapmaz, Brynn. Seni önemseyen biri yapar."

Val'in sesi gece boyunca aklımdan çıkmadı.

Üçüncü Bölüm

Godric'in çadırının hemen yanındaki, bana tahsis edilen dört numaralı çadırda uyandım.

Kanvas duvarlar hala gecenin hafif soğuşunu taşıyordu ve uzakta hareketlilik vardı, muhtemelen kurtlar nöbet değişimi yapıyor ya da tatbikat hazırlığı yapıyordu. Uykusuzluk, kesintili rüyalar ve huzursuzluktan vücudum tutulmuştu. Pişmiş yumurta kokusu beni uyandırdı.

Godric'in sesi çadırımın dışından geldi: "İçeri girebilir miyim?"

"Evet," diye cevap verdim ve oturdum.

Küçük bir tahta sandığın üzerine bir tepsi koydu. Yumurta, patates ve tatlı ekmekle dolu bir tabak.

"Yalnız başına yiyeceksin," dedi yumuşak bir sesle ve ben başımı salladım.

Sonra gitti ve beni ılık patatesler, yumurtalar ve çok fazla düşünceyle baş başa bıraktı. Yalnız mı yiyeceksin? Neden? Kimsenin Kaelric'in eşi olduğumu bilmesini istemiyor muydun? Bu gizlilik, göğsümü sıkıştıran bir zincir gibi hissettiriyordu. Dün gece Kaelric ile olan tartışmamı düşündüm, benim ne kadar güzel olduğumu unuttuğunu ve bunun şimdi ne kadar ağır geldiğini söylediğini düşündüm.

Neyse.

Yemeği bitirdikten sonra, hızlıca giyinip dışarı çıktım ve serin sabah havasının kumaşın içinden geçtiğini hissettim. Kalbimin üzerine bir zırh kalkanı yerleşti, oraya zorla yerleştirdiğim bir şeydi. Kaelric'in bana zarar verecek kadar çok gücü vardı. Bunu düzeltmem gerekiyordu. Onunla ilgili olarak içimdeki duyguları öldürmem gerekiyordu.

"Bunu tavsiye etmem," dedi Val.

Ona böyle bir şey hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemek üzereydim, ama durdum. O da insan olduğu zamanlarda Kaelric'in babasına aşık olmuştu.

. Asla sahip olamayacağın birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordun.

Bu yüzden yorumu görmezden geldim, çenemi sıktım ve Godric'le birlikte açık bir antrenman sahasına gittim. Yıllarca kılıç çalışması yapılmış olan zemin çamurla kaplıydı. Kurtadamlar düzenli sıralar halinde talim yaparken, diğerleri kenarlarda uzanmış, kılıçlarını bilemekte ya da sessizce konuşmaktalardı.

Kaelric ve ben dün gece duyguların yoğun olduğu için konuşmamızı bitirememiştik, ama umurumda değildi. Yardıma ihtiyacı olursa bana gelirdi. Şu anda Kaelric benim için ölmüştü. O affetmez bir kalbe sahipti ve ben onu unutmuştum.

En azından, inanmaya karar verdiğim yalan buydu.

Tarlaya vardığımızda, Godric kılıcını çekti ve yanına gevşekçe tuttu.

"Ee, Brynn, Fenmyr'da yaşamış en büyük kılıç ustasından ders almak ister misin?" Göğsünü işaret ederek kendisinin o olduğunu belirtti ve bana hafifçe eğildi.

Gülümsedim, kendimi tutamadım.

"En son baktığımda, Fenmyr'deki en iyi kılıç ustası bendim," diye cevapladı Valkaryn, zihnimde kendini beğenmiş ve neşeli bir şekilde.

"Val en iyisi olduğunu söylüyor." Kılıcını kınından çıkardım ve Godric'in ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

"Oh, on yıl oldu. Hâlâ o unvanı elinde tuttuğundan emin değilim." Sesi şakacıydı ve Val'in gücü kolumdan akıp gittiğini hissettim.

"Ona gösterelim," dedi, enerjisi derimin altında çatırdadı. Öne atıldım.

Godric, sanki bunu bekliyormuş gibi anında hareket etti.

Kılıçlarımız, eğitim sahasında yankılanan keskin bir sesle çarpıştı. Çarpışmanın etkisiyle kıvılcımlar sıçradı ve ürkek ateşböcekleri gibi toprağa dağıldı. Yakınlarda dövüşen iki kurt adam durdu, sonra cesaret verici sözler bağırdı. Sesleri daha fazla kişinin dikkatini çekti ve sonunda meraklı askerler etrafımızda gevşek bir halka oluşturdu.

Godric, bıçağını ustaca çevirerek, beni geri püskürtmek için hızlı ve geniş yaylar çizerek beni sınamaya çalıştı. Ama Valkaryn, her saldırıyı hafif adımlarla karşılayarak ona yer vermemeyi başarırken, bedenimi hızlı ve emin bir şekilde yönlendirdi.

"Gelişmişsin," diye bağırdı metalin çınlaması arasında.

"Ya da belki de o yavaşlamıştır," diye cevapladı Val, kurnazca.

Onun yorumunu tekrarlayarak, onu homurdanmaya ve yer kaybetmemek için keskin bir dönüş yapmaya zorlayacak kadar yakına atıldım. Kalabalık bu karşılıklı atışmaya alkışlarla karşılık verdi, heyecanları artıyordu.

Metal tekrar tekrar çınladı, ritme uyum sağlayacak kadar hızlıydı. Godric yüksekte vurdu, sonra bacaklarıma doğru alçaktan savurdu. Ben vuruşun üzerinden atladım, toprağa hafifçe indim ve o yeniden pozisyonunu almadan kılıcını aşağı doğru ittim. Hızla toparlandı ve kılıcını ağır bir yay çizerek yukarı kaldırdı. Ben de kılıcımı kaldırdım, kuvvete karşı direndim, kaslarım ağırlığın altında titriyordu.

"Şimdi ona baskı yap," diye seslendi Valkaryn, sesi kıvılcım gibiydi. Ben de itaat ettim.

Keskin bir hamle ile ilerleyerek, Godric'i adım adım geriye doğru zorladım. O, kılıcını savuşturdu, engelledi, çevirdi, omuzları çabayla sallanıyordu, ama momentum bende idi. Bileğimi son bir kez keskin bir şekilde çevirerek Valkaryn'in bilek koruyucusunun altına takıldım ve kılıcını elinden alıp çimlere fırlattım.

Kalabalık çılgınca ve gururla tezahürlere boğuldu.

Godric silahına uzanamadan, araya girip Valkaryn'in soğuk kılıcını hafifçe boğazına dayadım.

"Ders bitti," dedim, gülümsemem onun önceki gülümsemesine benziyordu.

Godric başını geriye attı ve hiç alınmadan güldü. "Görünüşe göre unvan hala sana ait."

Seyircilerden daha fazla tezahürat yükseldi. Bir kez olsun, dudaklarımda beliren gülümsemeyle mücadele etmedim. Yanaklarım kızardı, ama utançtan değil. Aslında gurur gibi hissettim.

Askerler **u z a** k laştığında, Godric kılıcını geri aldı. Kılıcı kınına koyarken gözlerinde bir ışıltı vardı.

"Bunu sen mi planladın?" diye sessizce sordum. Kalabalığın tadını çıkarmış gibi görünüyordu.

Omuz silkti, ifadesi masum ama çok tatminkardı.

"Kimsenin neden burada olduğunu sorgulamasını istemiyorum. Zayıf olduğunu düşünmelerini istemiyorum."

Beni korumakla görevini gerçekten ciddiye alıyordu ve içimdeki görünmez bir düğüm çözülde.

Ama bir şey de içimi kemiriyordu. "Bir saniye. Bana kazanmama izin vermedin, değil mi?"

"Hayır, onu adil bir şekilde yendik," diye itiraz etti Val.

Ama Godric'in hafif gülümsemesi yine de beni meraklandırdı.

Ona baskı yapamadan, birkaç asker yakındaki bir çadırdan koşarak çıktı, bize doğru aceleyle ilerlediler. Godric'e selam verdiler.

"Songbird hakkında yeni haberler var," dedi biri, bana kısa bir süre bakarak. Godric başını salladı, omuzları gerildi. "Ne oldu?"

Asker tereddüt etti, ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. Godric beni göndermedi ve ben de ayrılmak için harekete geçmediğim için, kurt adam zorlukla yutkundu.

"Songbird sağlıklı, ama güvenli. Kurtarma için fazla güvenli."

Nefesim kesildi. Şifreli dil tüylerimi diken diken etti. Godric kaşlarını çatı. "Ne kadar sağlıklı?"

"Hafif, efendim. Songbird... uysal."

İtaatkar mı? Bu kelime bir taş gibi düştü. Godric'in yüzü karardı, gözlerinde öfke parladı, sonra kendini zorla sakinleştirdi.

"Teşekkürler." Onları gönderdi ve onlar koşarak uzaklaştılar.

"Songbird kim?" diye sordum, bunun bir kişiye atıfta bulunduğundan emindim. "Elia'nın annesi. Val'in ve benim kız kardeşim."

Kalbim sıkıştı. Yaklaştım, Valkaryn'in sapını sıkıca kavradım.

"Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Kaelric'e kızgın olsam da, Elia ve annesi için bir silah haline gelip, o özgür olana kadar hiçbir şeyin beni durduramayacağını biliyordum.

Godric bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Bu tür bir cesaret bana Valkaryn'i hatırlatıyor."

Omuzlarımı nazikçe sıktı. "Harrow, Mind Render'ı kullandığı sürece yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Kaşlarımı çatı. "Neden?"

"Sana henüz söylemedi mi?" Kalçamdaki kılıcı işaret etti. "Mind Render'ın ne işe yaradığını?"

"Mind Render'ı kullanmak ne işe yarar?" diye Val'e sordum. Bir an sessizlik oldu.

"Son duyduğum kadarıyla, kullanıcısına düşünceleri zorlama yeteneği veriyor."

Kaşlarımı çattım. *"Düşünceleri zorlamak mı?"*

"Kaelric'in, başkalarını iradeleri dışında kontrol etmesini sağlayan bir alfa gücü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Hatırladım. Trende Gözcüleri alt etmesini gördükten sonra unutmak zordu.

"Lütfen bana bu adamın da bunu yapabildiğini söyleme."

"Şey, benzer bir şey. Birine bir şeyi yapması için düşünceyi zorlayabilir ve o kişi bunu yapar."

Tüylerim diken diken oldu. *"Bu onun için çok yorucu olmalı. Bütün büyüler bir bedeli vardır."*

"Evet, ama bu adam çok zeki. Tek yapması gereken, birine kendisine sadık olması gerektiğini düşündürmek. İtaatkar olması gerektiğini. O zaman o kişi, sorgusuz sualsiz onun istediği her şeyi yapar."

Kahretsin.

Godric'e baktım. "İnsanların zihinlerini kontrol edebiliyor mu?" Godric başını salladı. "Ve ordusu bizimkinin on katı büyüklüğünde.

Kaelric'in babası öldükten sonra, babasına sadık olan birçok insan şehirden kaçtı. Çiftçi oldular ve aileler kurdular. Şimdi ordumuz küçük."

Kaşlarımı çattım. "Peki, şehirdeki herkes bu sahtekara sadık mı? Her biri mi? Bunun için çok büyük bir güç gerekir."

Godric başını salladı. "Evet, öyle. Solvaris hanedanından gelen bir elit üyesi olarak, o kadar güce sahip."

Midem bulandı. "Olamaz."

Onun Elit'in bir parçası olduğunu biliyordum. Solvaris Hanesi'nden olduğunu bilmiyordum.

Godric çenesini sıktı. "Corvessa'nın güçlü bir kız kardeşi vardı. Bu onun oğlu. Corvessa, kız kardeşi bir kurt adamla yatıp çocuk sahibi olduktan sonra onu reddetti."

Şok beni sarstı. "Kurtkanların insanlarla çocuk sahibi olamayacağını sanıyordum."

Godric başını salladı. "Yapamazlar. Ama Elitler tam olarak insan değiller, değil mi? Damarlarında büyü dolaşan insanlar. Yine de, bu birleşmenin sonuçları yok değil. Catalina Solvaris bir gece kurt adam sevgilisiyle yattı. Sabaha kadar adam ölmüştü, ama karnındaki bebek büyümeye devam etti. O hem kurt adam hem de güçlü Elit büyüsüne sahip."

"Yani tüm şehre bir düşünceyi aktarabilir ve çok zayıf olmaz," diye tahmin ettim.

"Evet. Her pazar günü şehirde dolaşarak insanlara sadakatleri için teşekkür edip itaatlerini pekiştirdiğini söylüyorlar."

Vay canına. Bu, beklediğimden daha derindi. Kaelric'in dün gece söyledikleri daha mantıklı geliyordu.

"İçerideki kadınız... Ya bu sahte kral onlara ulaşırsa?"

Godric derin bir nefes aldı. "Bu sadece zaman meselesi olabilir. Ona ne pahasına olursa olsun kral ile temastan kaçınmasını söyledik. Onun büyüüne karşı bir direnci var gibi görünüyor, bazen kurtulup istediğini yapabiliyor. O zamanlar bize mektup yazıyor ya da ona verdiğimiz talimatları yerine getiriyor, ama sonra haftalarca onun büyüü altında kalıyor. Sana dokunması mı gerekiyor, yoksa sesini duyması mı yeterli, yoksa göz teması mı? Büyünün nasıl işlediğini bilmiyoruz."

Midem sıkıştı, tırnaklarımı ısırarak odada volta atmaya başladım.

"Ya oraya girebilirim? Kralı atlatıp Elia'nın annesini kaçırabilirim?"

Kafasını salladı. "Çok riskli. Kralın binlerce sadık askeri ve dört bin sadık vatandaşı var. Onlardan biri Maelis'le kaçarken seni görürse, işin biter. Beş bin gözün krala rapor verdiği bir şehir düşün."

Kaşlarımı çattım. "Peki, onu ve kendimi kılık değiştirip, herkes uyurken gece yarısı saldırı yapabilirim. Orada olduğumu bile fark etmez."

Godric çenesini sıkı ve yüzünde vahşi bir ifade belirdi. Ondan yayılan ani ve şiddetli öfke karşısında geri adım attım.

"Bu asla işe yaramaz, Brynn," diye tersledi.

Onun keskin ses tonu beni şaşırttı. Kalbim hızla çarparak donakaldım.

Yüzü hemen yumuşadı, pişmanlık belirdi. Bana uzandı, sesi alçaktı.

"Özür dilerim. Sana kızgın değilim. Bir kardeş olarak, bu benim için... zor."

"Sana bir şey söylemiyor. Neden işe yaramayacağını sor, çünkü bence yapabiliriz. Bir gecede girip çıkabiliriz. Kralı asla görmeyeceğiz."

"Val, girip çıkabileceğimizi söylüyor. Kral bizi asla görmeyecek."

Godric kısa bir süre gözlerini kapattı. "Asla işe yaramaz, çünkü kralın neredeyse her gece Maelis ile yatakta uyuduğunu duydum. O, kralın en sevdiği kadın."

Dünya sanki eğilmiş gibiydi.

Yüzümün rengi attı, ama Valkaryn'den fıskıran öfke seliyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi. Kalçamda parladı, metalin içinden derin mor bir ışık dalgalandı. Godric'in gözleri büyüdü.

"Onun bacaklarının arasından erkekliğini keseceğim," diye söz verdi Val. Tereddüt etmeden başımı salladım. Öfkem yavaşça ve istikrarlı bir şekilde yanıyordu. "Ya Val beni onun kontrolünden koruyabilirse?"

"Koruyabilir mi?" Godric umutlu ve çaresiz bir ses tonuyla sordu.

"Büyünün etkisini görmeden emin olamam. Muhtemelen. Ama bu tür bir büyüyle savaşmak sürekli bir çaba gerektirir. Seni zayıflatır."

Her zaman zayıf ölümlü bedenime geri dönüyorum.

"Peki, o zaman zayıflarım. Umurumda değil," diye meydan okudum. Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Ben de en az senin kadar yardım etmek istiyorum, ama bunun bedeli senin hayatın olmamalı. Maelis de bunu istemezdi. Hadi pratik yapalım ve daha fazla bilgi bekleyelim. Seni tehlikeye atmayacak başka bir yol bulabiliriz."

Sinirden içimden homurdandım. "Ne dedi?" diye sordu Godric.

"Çok zayıflayacağımı söyledi. Antrenman yapmamı ve daha fazla bilgi beklememi istiyor. Başka bir yol bul."

Godric çenesini kaldırdı, daha sakın görünüyordu. "Bu en güvenli yol ve Kaelric de bunu isterdi."

Gözlerimi hafifçe kısarak baktım. Kaelric'in benim için ne isteyeceğini nereden biliyordu?

"Öğle yemeğine çıkmak ister misin?" diye sordu Godric aniden.

Ona baktım. "Bir saat önce kahvaltı yaptık!"

Omuz silkti, aldırış etmedi. "Ben her zaman yemek yiyebilirim."

"Bana Kaelric'i hatırlatıyorsun," diye alay ettim, başımı sallayarak.

Bana eğik bir gülümseme attı. "Benim için bu bir iltifattır.

Babasına ikinci sırada gelen, daha iyi bir alfa yoktu.

Yemek çadırına doğru yürüdük. Kurtların eti kızarttığı uzun bir çukurdan duman yükseliyordu. Kokusu zengin, sıcak ve garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Yani babası alfa idi ve öldüğünde Kaelric otomatik olarak alfa mı oldu?" diye sordum.

Godric başını salladı. "Alfa gücü biraz elit büyüüne benzer. Kan bağıyla aktarılır, onları sürünün en güçlüsü yapar, gerekirse kurtları kontrol etme gücü verir."

İlginç.

"Ama Kaelric babasını küçükken kaybetmiş." Hatırladığım kadarıyla on yaşındaydı. Belki on bir.

Godric başını salladı. "Ben de o on altı yaşına gelene kadar ailenin en büyük erkeği olarak liderlik görevini üstlendim, ama ben asla alfa olmadım."

On altı. Hala çok gençti. Çok genç. Neden onun hakkında konuşuyorduk? Kaelric'i unutmam gerekiyordu.

"Yani, ilk kez Arcane Trials'a girmeden önce bir yıl boyunca alfa mıydı?" Godric yemek çadırına girerken sordum. Yüzü gerildi ve bu konuyu burada sürdürmemem için sessizce beni uyardı.

İnsanlar yanlarından geçerken bana bakıyor, gözlerinde merak parıldıyordu. Valkaryn'i saklamaya çalışmadım, kalçamda görünür kalmasına izin verdim.

Godric sessizce iki tabağı ballı çörekler, mısır koçanı ve biberli sığır eti ile doldurduktan sonra başını ağaçlara doğru eğdi. Onu ağaç sınırına kadar takip ettim. Orada, kökler ve çalılar arasında büyük, el oyması bir bank vardı.

Tabağa baktım. "Hepsini yiyemem."

"Denemekten zarar gelmez." Tabağı önüme koydu. "Sen yiyemediğini ben yerim." Kaelric ona beni şişmanlatmasını mı söyledi?

Yemeğimize başladık, Godric etini küçük, dikkatli ısırıklarla yiyordu.

"Hiç yemek atlamadığın belli," diye alay ettim, o yanıma otururken.

"Şişman olduğumu mu söylüyorsun?"

Alınmış gibi yaptı, ben de güldüm.

"Hayır, sadece çok yavaş yiyorsun." Ama yüzünde bir gölge belirdi.

"Kimse aç kalmamalı. Bu bizim kültürümüzde çok önemli bir şey."

Başımı salladım. "Yine de oluyor."

Fenmyr verimli, bollukla doluydu. Bu zengin topraklardan uzak, Aerlyn'in dışında kimlerin acı çektiğini merak ettim.

"Peki, ilk kez Arcane Trials'a girdiğinde..." Konuyu değiştirdim.

Yavaşça başını salladı. "Onu arıyordu." Val'i işaret etti. "Ama o orada değildi, bu yüzden en iyi ikinci seçeneği tercih etti. Harrow'u alt edebilecek kadar güçlü bir silah elde etmeyi umuyordu."

Suçluluk duygusu içimi yakıp kavurdu. Bunu zaten biliyordum, ama Godric'in ağzından duymak bir şekilde daha keskin, daha gerçek hale getirdi.

Kendimi savunma ihtiyacı hissettim. "Onu ona verirdim, biliyorsun. Ona her şeyi verirdim. Ama o, onun onu kullanamayacağını söyledi."

Godric mısırını ısırıp ve başını salladı. "Kız kardeşimin dürüst ve akıllı başında olduğunu bilirim. Eğer öyle dediyse, bu bir hile değildi."

Val hafifçe kalçama vurdu.

"Eh, bana pek bir faydası olmadı," diye mırıldandım, tatlı çöreği parçalarken.

Sessizce yemek yedik, kampı izledik. İnsan şekline bürünmüş kurtadamlar tahta kılıçlarla dövüşürken, diğerleri talim yapıyordu. Kurt şekline bürünmüş kurtadamlar çevredeki ağaçların arasında koşuyor, zahmetsizce zikzaklar çiziyorlardı.

Onların ötesinde, daha uzakta, uzun siyah bir duvar manzarayı kesiyordu. Çörekle orayı işaret ettim.

"O mu?"

Godric iç geçirdi. "Lunaria, Fenmyr'in en büyük şehri." Sesinde özlem vardı, daha önce hiç duymadığım bir yumuşaklık.

Duvara baktım. Şehri görmek istedim. Ama sadakati zorlayabilen bir kralın on yıllık yönetimi altında her şey değişmişti

her şeyi değiştirirdi. Eskiden ne olursa olsun, artık öyle değildi.

"Nehirde buluşalım." Kaelric'in sesi aniden zihnime girdi ve ben gerildim.

"Neden?" istemeden savunmacı bir tavırla karşılık verdim.

"Lütfen?"

İç geçirdim. Bu adama hiçbir şeyi reddedemezdim, özellikle de kibarca istediğinde.

Dördüncü Bölüm

"Kaelric nehir kenarında buluşmak istiyor," dedim Godric'e.

Godric başını salladı, ayağa kalktı ve yemeğini bir kenara koydu. "Seni götüreceğim."

Beni kamptan uzak, sık ağaçların arasına götürdü. Beş dakika kadar yürüdükten sonra su sesi duydum. Geniş ve hızlı akan nehir, kayaları ve sık çalıları yararak gözüme çarptı.

Kaelric, kıyıya yakın düz bir kayanın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu, gözleri kapalı, elleri dizlerinin üzerinde. Başka kimse yoktu, muhafızlar yoktu, sadece Kaelric ve nehir vardı.

Gözlerini açmadan konuştu: "Gidebilirsin, Godric. Teşekkür ederim."

Godric bana bir bakış attı, benim için sorun olup olmadığını kontrol etmek için. Göğsümün bir yerinde bir sıcaklık hissettim. Onun koruyucu tavrını sevdim.

Bir kez başımı sallayarak izin verdim ve Godric ağaçların arasında kayboldu.

"Birdenbire meditasyona mı başladın?" diye sordum Kaelric'e.

Gözlerini hala açmadan yanındaki kayayı okşadı.

Gerçekten mi? Dün gece yüzüne bağdırdıktan sonra, yanına oturmamı mı istiyordu?

Val'i kınından çıkararak arkamızdaki geniş düz kayanın üzerine koyup oturdum. Taş bacaklarımın altında serin serindi. Kaelric'e baktım ve ondan nefret etmek istedim. Bu sabah kalbimin etrafına ördüğüm bariyere sıkı sıkı sarılmak istedim.

Ama güneş ışığının yaprakların arasından süzülüp yüzüne düşmesi bunu zorlaştırıyordu. Neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Keskin burun,

güçlü çene hattı, gevşek bir şekilde toplanmış uzun siyah saçları, gevşemiş dudakları. Kalbimin etrafındaki kalkan hafifçe eğildi ama dayanmaya devam etti.

"Bazen, gözlerimi kapatıp gerçekten sessizce oturduğumda, bana söylediği ve benim unuttuğum şeyleri hatırlayabiliyorum," dedi, sesi alçaktı.

Kalbim sıkıştı ve kaşlarımı çattım. "Annen mi?"

Gözleri hala kapalıyken başını salladı. "Ailem öldürüldüğünde sadece on bir yaşındaydım. Eğitimimin ortasıydım, ama bunu hiç ciddiye almamıştım. En büyük çocuk değildim, bu yüzden alfa olma ihtimalim çok düşüktü."

Onun yanında hareketsizce durdum, nehrin sesleri etrafımızda sessiz bir arkadaşlık gibi dolanıyordu. Güneş ışığı, başımızın üzerindeki yaprakların arasından süzülerek yüzünde ince, değişken şekiller oluşturuyordu. Orada öyle otururken, sanki vahşi doğa bile onunla birlikte beni dinlemek için durmuş gibi, ruhani bir görünümü vardı.

Yutkundum. O kadar küçükken annem, babam ve tüm kardeşlerimin öldürülmüş olabileceğini hayal bile edemiyordum. Bu düşünce bile göğsümü sıkıştırıyordu. Böylesine küçük omuzların bu kadar büyük bir acıyı taşıyabileceğini anlayamıyordum.

"Annem babamın en önemli savaş danışmanıydı. Babamın daha önce hiç görmediği bir zekaya sahipti. Babamın çözülemez olduğunu düşündüğü sorunları çözme yeteneği vardı."

Annesinden bahsederken sesi yumuşadı, sert hatları sanki anılarla yumuşamış gibi yumuşadı. Nehirden esen rüzgâr, çam ve ıslak taş kokusunu taşıyordu. Kaelric, sanki annesini düşündüğünde onun varlığını hissedebiliyormuş gibi, gözleri hâlâ kapalıyken çenesini hafifçe kaldırdı.

Gözleri birden açıldı ve bakışları kısa bir süre dudaklarıma düştü.

"Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu durumda bana ne tavsiye vereceğini hatırlayamıyorum," dedi, sonra dönüp kayanın üzerinde duran kılıca baktı.

Nehir, sessizliği bozarak altımızda durmaksızın akıyordu. Onun bakışını takip ettim ve birbirimize dokunmasak da Valkaryn'in acısını hissettim. Yavaş bir ağrı gibi derimin üzerinde kaydı ve kaburgalarımın altında çiçek açtı.

"Ona onu sevdiğimi ve üzgün olduğumu söyle. Onu çok erken terk ettiğim için üzgünüm," dedi Val, sesi her zamankinden daha sessizdi, sanki su içinden konuşuyormuş gibi.

sanki sudan konuşuyormuş gibi.

Kederinin derinliğini hissettim. Yüksek sesli ya da öfkeli değildi, sadece dayanılmaz derecede samimiydi. Konuşmadan önce yavaşça nefes alıp kendimi sakinleştirmem gerekti.

Hayatımın aşkı ile ölen annesi arasında tercüman olmak istemiyordum, ama başka seçeneğim yoktu.

"Seni sevdiğini ve üzgün olduğunu söylüyor."

Gözleri kısıldı, yeşil gözleri cam gibi keskinleşti.

"Onu kullanacak kadar saf olmadığımı düşündüğüm için özür dilerim?"

Sözlerinde çok fazla kin vardı, aylarca, belki de daha güçlü, daha yetenekli, daha değerli olmaya çalışarak geçirdiği her an boyunca bildiği bir kin. O yaranın ne kadar derin olduğunu hafife almış olabileceğimi fark ettim.

"Sanmıyorum. Biliyorum. Tıpkı sen bağlanma salonuna girdiğin anda, Brynn, senin layık olduğunu bildiğim gibi. Bu benim sahip olduğum bir yetenek."

Gözlerimi kırptım. Bu... çok fazlaydı. Hiç mantıklı gelmeyen şeyleri açıklıyordu. Neden beni bu kadar çabuk seçtiğini. Neden Kaelric kendini bu kadar ihanete uğramış hissettiğini.

Kaelric'in benim kontrolüm dışındaki bir şey için bana davranışından hala kızgın olsam da, onu hala önemsiyordum. Bu olaydan duygusal olarak zarar görmemesini istiyordum. O yaralar zaten yeterince derindi.

Elimi uzattım ve ellerini avuçlarımdan içine aldım, sıcaklığı avuç içlerime işledi. Tenlerimiz birbirine değdiği anda, o tanıdık bağ yeniden canlandı ve karnımda yumuşak bir sıcaklık yayıldı. Gözleri gözlerime kilitlendi ve neredeyse ne söyleyeceğimi unutuyordum. O gözlere sonsuza kadar bakabilirdim ve hala yeni şeyler, gölgeli duygular, anıların parıltıları, kurt uyanınca ortaya çıkan minik altın lekeler bulabilirdim.

"O, senin onu kullanmaya layık olmadığını *düşünmedi*. O biliyordu. Bu, onun yeteneğinin bir parçası. Tıpkı benim bağlanma salonuna girdiğimde, onu kullanacak kişinin ben olacağımı bildiği gibi."

Yüzünde bir acı belirdi, ama uzaklaşmak yerine, sanki benden güç alıyor gibi, daha sıkı sarıldı. Başparmağının bileğimin içini okşama şekli içgüdüsel, sanki bunu yapmadan duramıyormuş gibi, sanki bir parçası hala birbirimize ait olduğumuza inanıyormuş gibi.

Valkaryn'den yumuşak bir nabız geldi.

"İşe yarayabileceğini düşündüğüm bir şey denemek istiyorum. Bu senden enerji alacak, ama tehlikede değilsin, sonra gidip dinlenebilirsin. Sorun olur mu?"

"Evet."

Kabul ettiğim anda, ısındı. Gücünün sessiz uğultusu kolumun derinliklerine yerleşti.

"Parmaklarını şakaklarına koy. Kısa bir süreliğine zihnine seslenmeye çalışacağım. Sen de duyacaksın, ama benim sesimi duyması onun için iyi olacak."

Boğazım beklenmedik bir şekilde sıkıştı. Bu çok samimi bir şey gibi geldi.

Kendime rağmen gülümsedim ve Kaelric, ani değişimden şaşkınlık duyarak başını hafifçe eğdi.

"O bir şey denemek istiyor," diye fısıldadım, ellerini bırakıp ellerimi onun yüzüne kaldırdım.

Dudakları aralandı, nefesi kesildi. Çenesini avuçlayıp parmaklarımı şakaklarına koyduğumda gözleri parlak sarıya dönüştü. Cildi sıcaktı. Çok sıcaktı.

"Gözlerini kapat ve zihnini boşaltmaya çalış," dedi Val

Tamam. Kolay. Tabii.

Gözlerimi kapattım ve anında odaklanmamı kaybettim. Akan suyun sesi aniden çok gürültülüydü. Sürekli. Beynim, balıklar hakkında takıntı yapmaya karar verdi, yakınımızda yüzüyorlar mıydı, bu bölgede aylar yaşıyor muydu ve...

"Brynn," diye azarladı Val, sinirlenerek.

Yüzümü buruşturdum ve kendimi boş ve sessiz bir kara gece gökyüzünü hayal etmeye zorladım. Bir yıldız. Sonra hiçbiri. Sadece karanlık. Sessizliğe nefes aldım ve düşüncelerim yavaşça akıntıya kapılmış yapraklar gibi uzaklaştı.

Bir süre sonra, zihnim nihayet sakinleştğinde, Val'in kıpırdadığını hissettim. Soğuk hava gibi bir varlık içimden geçti.

"Merhaba, evlat."

Kaelric nefesini tuttu.

Parmakları dizlerinde seğirdi, ama bağlantıyı koparmadı. Ben de tepki vermemeye çalıştım, nefesimi düzenli tutarak, düşüncelerimde karanlık gökyüzüne odaklandım.

"Brynn, senin neslinden benim gücümü kullanmaya layık tek kişi, Yaratıcı'nın kendisi tarafından seçildi. Ailesi için büyüden vazgeçip beni koruması benim isteğimdi, çünkü biliyordum ki o benim gücümü kaybederse, sen onu kullanamayacaktın ve en azından yüz yıl daha kaybolmuş olacaktı."

Kalbim sızladı.

Onun inlediğini duydum. Orduları komuta edebilen ve çıplak elleriyle taşları bölebilen Kaelric Morvain, küçük, kırık bir ses çıkardı.

"Ama Brynn'i tehlikeye atmadan halkımızı nasıl kurtarabilirim? Onu tehlikeye atmak istemediğim için seninle kalmasını hiç istemedim, ama Harrow'u durdurabilecek tek şey senin gücün."

Sesi, ham ve dehşet dolu bir şekilde zihnimde yankılandı. Onu dinlemek yanılsı geliyordu. Ama Val bizi birbirimize bağı tuttu, ben de kaldım.

"Bunu kontrol edemezsin, evlat. Ama bir yol bulacağız. İnancını kaybetmemelisin."

Titrek bir nefes verdi. Duruşu yumuşadı, gerginliği kayboldu.

"Sesini özledim anne."

Küçük bir çocuk gibi ses çıkardı. Gözlerim yandı ve göz kapaklarımın altından yaşlar süzüldü. Onları silmedim.

"Seninle ilgili her şeyi özledim, oğlum."

O gülümsedi. Avuçlarımın altında yanaklarının kalktığını hissedebiliyordum. Uzun bir süre sessizce öylece oturduk. Dakikalarca. Belki daha fazla.

Sadece Kaelric dinliyordu, Valkaryn hafifçe mırıldanıyordu, belki çocukluğundan bir şarkı, ve nehir etrafımızda fısıldıyordu.

Sonunda, kadın tekrar konuştu.

"Halkımızı, Maelis dahil, özgürleştirmek için bir yol bulacağım."

Sonra güç azaldı. Ellerimi onun yüzünden çektim ve gözlerimi açtım.

Kaelric bana bakıyordu, parlak sarı gözleri yanıyordu. Çenesi o kadar sıkıydı ki kasları titriyordu.

Yutkundum.

"İyi misin?"

"Hayır," diye dişlerini sıkarak cevap verdi. "Kılıcı sakladığın için sana yaptıklarımın kurtum hoşnut değil."

Sesi gergin, alçak ve kaba çıkıyordu.

Onu izledim, bunu itiraf etmesine şaşırmışım.

"Ama sen iyisin?" diye ısrar ettim.

Gözleri o kadar hızlı zümrüt yeşili rengine döndü ki irkildim.

"Hayır, Brynn, özür dilerim." Başını ellerinin arasına aldı. "Anneme kızgındım, sana değil."

Kollarımı kavuşturdum, kalbimin etrafındaki çelik duvarı sıkıca tuttum. "Şu anda sihir gücüm olabilirdi, Kaelric. Bütün ailem, parmaklarını yara içinde bırakmadan, *sihirle* halkımızın evlerini yeniden inşa etmeye yardım edebilirdi. Sana yardım etmek için hepsinden vazgeçtim."

Ayağa kalktım ve o ellerini yüzüne götürdü, çaresiz bir ifadeyle bana baktı.

"Biliyorum. Özür dilerim. Lütfen, küçük insan. Beni affeder misin?"

Bu sevgi dolu isim içimde bir şeyleri kırdı. Yine de geri çekildim, mesafeye ihtiyacım vardı.

"Aylardır uykuya dalana kadar ağladım ve kafamda tek bir şey tekrar ediyordu: *Seni bunun için asla affetmeyeceğim*. Bu sözler ruhumu parçaladı Kaelric ve bunları söylediğin için berbat bir eşsin."

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. Gözleri kaydı, donuk ve uzaklaştı, bir an için bir zamanlar sevdiğim adamın hayaleti gibi göründü. Valkaryn'in kıpırdadığını hissederek ondan uzaklaştım.

"*Hiçbir şey söyleme,*" diye uyardım

onu. Sessiz kaldı.

Kalbim hala çatışmanın etkisinden dolayı hızla atıyordu. Nehir yakınlarda akıyordu, kayaların üzerinde sürekli bir fısıltı gibi. Kaelric donmuş bir şekilde oturuyordu, omuzları çökmüş, tekrar yalvarmaya gururu elvermiyor, savaşmaya da gücü yetmiyordu.

Uzaklaştım, kayadan Valkaryn'i aldım ve parmaklarım kılıcın kabzasına dokunduğu anda, kılıç düşük bir sesle uğuldadı.

"*Dürüst davrandın,*" dedi bana nazikçe. "*Senin gerçeğini duyması gerekiyordu, yoksa bunu asla atlatamazdın.*"

Yutkundum. Keşke dürüstlük bu kadar acı vermesaydı.

Kampıma dönerken, orman güneş ışığını yumuşak şeritler halinde süzüyordu. Her şey, benim hissettiğim yıkıklığa göre fazla huzurlu görünüyordu. Godric antrenman sahasının yakınında bekliyordu, çenemin gerginliğinden ruh halimi çoktan anlamıştı.

Tek kelime etmeden ayağa kalktı. "Spar yapmak ister misin?"

Spar yapmak mı? Birinin kafasını vücudundan koparmak istiyordum. Bir şeye vurmazsam çılgık atabilirdim.

Açık alana çıktık. Dış cüppemi çıkardım ve o bana tahta bir antrenman kılıcı attı. Parmaklarım kılıcı kavradığı anda, göğsümdeki uğultu azaldı. Godric rahat bir duruşla adım attı ve ilk darbeyi vurdu.

Ben hamle yaptım. O savuşturdu. Darbe kollarımı sarsarak beni anılardan değil, hareketlerden yere indirdi. Annem zayıf bir kadın yetiştirmede. Sırf şimdi hatalarını fark etti diye ona sürünerek geri dönmeyecektim.

"İncir ağacı olmadan olmaz," diye mırıldandı Val, kınımın yanındaki yerinden.

"Ne?"

Onun cevabı düşüncelerimde duman gibi süzüldü. *"Üzgünüm. Kaelric'in babasıyla yaşadığım bir tartışmayı hatırlattı."*

Ben burnumdan soludum. *"Kavga mı ettiniz? Siz arkadaşınız."*

"Oh, sıcak yağ ve soğuk su gibi kavga ettik. Çok sevdim."

Gülümsedim. Sesinde sıcaklık vardı, eski kederin altında bir mizah fısıltısı. Godric'e odaklandım, o kılıcı sallarken ben de kılıcımı kaldırdım. Akıcı ve kontrollü bir şekilde darbelerimizi karşılıklı olarak indirdik.

"Kavganızın sebebi neydi?" Eğer sormamı istemeseydi, cevap vermeyeceğini biliyordum.

"Kaelric'in doğumu uzun sürdü," dedi.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Kılıcım Godric'inkiyle keskin bir çınlamayla çarpıştı.

"Bu hikayenin bir parçası. On ikinci saatlik zorlu doğumumun sonuna gelmiştim... Drake eğilip fısıldadı, 'Tatlım, yorgunum. Acele edebilir misin?'"

Elim titredi. Kahkaha attım. Godric, onu ilgilendirmeyen zihinsel konuşmalarına alışık gibiydi.

"Onu öldürdün mü?"

"Neredeyse öldürdüm. Bir sonraki kasılmada saçını tuttum ve yüzüne pek de hoş olmayan sözler bağırdım."

Dudaklarımdan bir gülümseme kaçtı. Godric o anı fırsat bilip bacağımı süpürdü. Parmak uçlarımda hafifçe zıpladım.

"Yirmi saatlik doğumun ardından, küçük Kaelric doğdu. Drake kendini çok kötü hissediyordu. Ertesi sabah, ben yorgun ve uykusuzdum. O çiçekler getirdi, ama ben onları odanın diğer ucuna fırlattım ve ona daha fazla çocuk sahibi olmayacağımı söyledim."

"O ne yaptı?"

Onun sevgisi acıya dönüşmüştü. "Ertesi gün, on buket çiçek getirdi. Çiçeklerin, bir erkeğin bana elbiseyle şişman göründüğümü söylediğinde verilecek bir şey olduğunu söyledim. Beni yumuşatmak istiyorsa, daha büyük düşünmesi gerektiğini söyledim."

"Yüz tane mi getirdi?"

Gülerek cevap verdi. "Brynn, adam bahçemizdeki incir ağacını söküp içeriye getirdi. Ağacı yatağımın yanına koydu ve dinlenirken taze incir yiyebileceğimi söyledi. Onu hemen affettim. Erkekler bazen aptal olabiliyor."

Erkekler bazen aptal olabiliyorlar. Bu bilgece bir tavsiyeydi.

Bu görüntüye gülümsedim ve Godric'in korumasına daha sıkı sarıldım. Ter, enseme ıslatıyordu. Güçlü hareket ediyordu, ama kendini tutuyordu. Öğretiyordu. İzliyordu.

Göğüslerimiz inip kalkana ve ikimiz de terden sıırılsıklam olana kadar dövüştük. Botlarımızın altındaki çimler, tekrar tekrar attığımız adımlarla ezilmişti. Yorgunluk uzuvlarımı çekiyordu ve Valkaryn'in Kaelric ile zihinsel olarak konuşmak için kullandığı enerjinin çekimini hissediyordum, ama buna karşı koymaya kararlıyım.

Godric sonunda dövüşümüzün bittiğini işaret ettiğinde, iki kurt kadın yakınımızda alkışladı. Üst dudağımı sildim ve nazikçe gülümsedim.

"Teşekkürler," dedim.

"Bizimle bir şeyler yemek ister misin? Alfa Katili'ni nasıl ele geçirdiğini dinlemek istiyoruz," dedi kızlardan biri.

Godric bana bir kez başını sallayarak sessizce onayladı.

Omuz silktim. "Tabii." Belki daha fazla yemek bana enerji verir.

Beni geniş yemek çadırına götürdüler. Godric biraz arkamızda, sessiz ve dikkatli bir şekilde yürüyordu. Çadırda sohbet sesleri yükseliyordu, uzun masalarda uyumsuz tabaklar diziliydi. Metal kaplar taş kaselere çarpıyor, lezzetli bir şeyin buharı havayı ısıtıyordu.

Parlak bakır rengi saçları sırtına kadar uzanan kadınlardan biri bana başını eğdi. "Ben Adrina."

Yanındaki kız da aynı hareketi yaptı. "Flora."

"Ben Brynn," dedim, başımı eğerek karşılık verdim. Sanki sevimli bir şey yapmışım gibi kıkırdadılar.

"Komiksin," dedi Adrina.

Omuz silktim. Hâlâ kuralları öğreniyordum.

Tabaklarımızı kokulu pirinç, mercimek ve sarımsaklı pide ile doldurduk. Dışarıda uzun siyah bir çam ağacının altında oturduk, Godric ise yakınlarda çimlerin üzerinde kılıcını parlatıyordu.

"Senin güvenliğin konusunda kimseye güvenmiyor," dedi Val. "Kaelric'in emri."

Muhtemelen akıllıca bir davranış, ama bu kadınlar zararsız görünüyordu. Flora Valkaryn'e baktı. "Gerçekten tek kesikle öldürüyor mu?" Omuz silktim. "Eğer isterse."

"Bu çok havalı," dedi Adrina.

Bana sorular yağdırdılar. Bazı anılar çok derin izler bırakmıştı, açıklamak zordu ama elimden geldiğince cevapladım. Merakları denemelere, Dregs'e yöneldiğinde, paylaşmanın güvenli olduğunu düşündüğüm parçaları anlattım. Gözleri korku yerine hayranlıkla parlıyordu.

Sonunda yorgunluk beni yendi ve izin isteyerek yatmaya gittim. Uzun bir şekerleme yaptıktan sonra kadınlar banyo çadırına gittim. Ilık bir kova suyla vücudumdaki teri yıkadım, cildim karıncalanana kadar ovuşturdum. Lavanta sabununun kokusu havada asılı kalmıştı. Duruladıktan sonra temiz giysiler giydim ve dışarı çıktığımda Godric'in girişin yanında taş heykel gibi beklediğini gördüm.

Konuşmadı. Ben de konuşmadım. Sürekli konuşmaya gerek duymayan, rahat bir ilişki geliştirmiştik. Kamp ateşinin dumanının gökyüzüne yükseldiği, akşam ay ışığına kıvrıldığı karanlık yollardan çadırlara doğru yürüdük.

Godric kendi çadırına girdi ve ben de benimkine girdiğimde yastığımın üzerinde bir mektup vardı.

Odanın diğer ucundan bile Kaelric'in el yazısını tanıdım.

Sıkı. Düzgün. Kontrollü.

Yatağa çöktüm ve okudum.

Brynn,

Tamamen dürüst olmak gerekirse... Sevmeyi bilmiyorum. Her geçen gün, anne babamı birlikte görmenin nasıl bir şey olduğunu biraz daha unutuyorum. Birbirlerini sevdiklerini biliyorum. Büyük aşklarının hikayelerini duydum, ama ben savaş ve kayıpların yaşandığı bir dönemde büyüdüm, on bir yaşındaki yası omuzlarıma büyük beklentiler yüklenmişti.

Sana nasıl davrandığım için bir mazeret değil bu. O kadar kızgındım ki kimi suçlayacağımı bilemedim. Belki de sihri almalıydın? Zaten annem varken Harrow'a karşı bir şey yapamazsın. Ya hepsi boşunaysa? Ve duvarların içindeki insanlar, onları kurtaramadığım için sonsuza kadar acı çekecekler.

Bu düşünceler geceleri uykumu kaçırıyor. Ama seninle ilgili düşünceler de öyle. Sana asla affetmeyeceğimi söylediğimde yüzündeki ifade. Dün gece yüzüme karşı, benim için her şeyi riske attığını haykırışın. Her şeyi mahvettim ve Sen yanımda olmadan mutsuzum. Her gece sana iyi geceler öpücüğü verebilmek için bin yıl bile yaşayabilirim.

Gözlerime dolan yaşları silmek için hızla gözlerimi kırpmak zorunda kaldım.

Seni asla affetmeyeceğimi söylemiş olsam da, beni affet. Bu bir yalandı. Bana kızgın kalırsan, asla affedemeyeceğim kişi benim.

Sevgilin, Kaelric

Nefesimi verip mektubu kucağıma koydum.

Kahretsin. Yazmayı iyi biliyordu.

"Bu *incir ağacı değil*," dedim Val'e.

"Hayır. *Daha da iyisi*," dedi.

O haklıydı. Erkekler nadiren böyle içlerini dökerlerdi.

Özellikle de güçlü erkekler. Özellikle de alfa erkekler.

Botlarımı tekrar giydim ve dışarı çıktım. Godric, biraz uzakta bir sandalyede oturmuş, küçük bir bıçakla tahta oyuyordu. Gözleri benimkilere kaydı.

Yakalandım.

"Ben..." Sesim titriyordu. "Kaelric beni görmek istiyor," yalan söyledim.

Godric ayağa kalktı, oyduğu tahtayı cebine koydu ve sorgusuz sualsiz önümde yürümeye başladı. Beni Kaelric'in çadırına kadar eşlik etti. Muhafız beni görünce hemen çadırın kapısını açtı. Sanki beni bekliyorlarmış gibi.

İçeride Kaelric, teneke bir ateş kutusunun yanında durmuş ellerini ısıtıyordu. Benim girdiğimi duyunca döndü. Gözlerinde umut parladı.

"Bana bağışlamak için geldiysen, belki yarın yapabilirsin. Bu gece bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Başımı salladım. "Tamam. Yarın tekrar gelirim."

Döndüm, üç adım attım, sonra gülümseyerek döndüm.

Ağzı açık kaldı. "Brynn Brighton, sen küçük bir insan için gerçekten çok kötüsün."

Ona doğru yürüdüm, bana taktığı sevimli isimle kalbimin eridiğini hissettim.

"Ne diyebilirim ki, küçük alfa? Hayatta kalmak için sert olmayı öğrendim."

O yüzünü buruşturdu. "Bana bir daha asla küçük alfa deme."

Gülerek başımı geriye attım. O öne doğru adım attı, kolları beni sardı, dudakları boğazımı okşadı.

"Yaratıcı yardım et, sen gördüğüm en güzel kadınsın."

Cildim kızardı. Ayağa kalktım, parmaklarım onun pazılarını kavradı. "Mektubunu aldım. Özür dilemeyi annen mi öğretti, baban mı?"

Gülümsedi. "İkisi de değil. Elia öğretti."

Gülerek, "O zaman ona teşekkür etmeliyim," dedim.

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Seni incittiğim için özür dilerim. Sanırım çocukluktan kalma yaralarım yeniden açıldı ve yanlış kişiye saldırdım."

Onun dürüstlüğü göğsümü sızlattı. "Seni affediyorum," dedim. Ve bunu içtenlikle söyledim.

Aşk karmaşıktı. Aşk kusurluydu. Aşk affetmektir. Ve bazen erkekler aptaldı.

"Ve sana incir ağacı almama bile gerek yoktu," diye ekledi. Ağzım açık kaldı. "O hikayeyi biliyor musun?"

O başını salladı. "Babam büyürken bana bunu defalarca söyledi."

Yüzümü avuçladı ve gözlerimin derinliklerine baktı. Bakışları yeşilden sarıya dönüştü. "Seni seviyorum Brynn, tüm varlığımla."

Dudakları benimkilere değdiğinde inledim.

Öpücük tüm düşüncelerimi çaldı. Kolları beni güçlü ve emin bir şekilde sardı. Parmaklarım saçlarına dolandı ve dünya onun tadıyla küçüldü. Sıcak. Vahşi. Tanıdık. Beni kendine çekti ve sert göğsü benimkine bastırdı. Kalbim sanki onun göğsüne atlamak istercesine hızla attı.

Zaman çözüldü. Başparmağı çenemi okşadı. Ağzı, kontrolsüz bir arzuyla hareket etti. Başım döndü, kendimi canlı ve çözülmüş hissettim. Sonunda geri çekildiğinde, alınlarımız birbirine değdi, dudaklarımız birbirinden neredeyse hiç ayrılmadı, nefeslerimiz karıştı.

"Sen beni mahvediyorsun," diye fısıldadı, sesi boğuktu.

Gözlerimi kapattım, onun sıcaklığını tadını çıkardım. Ellerimi sıktı.

"Rüyalarımda seni kraliçem yapıyorum, Brynn. Seninle çocuklarım oluyor. Hildreth'teki verandada tartışarak yaşıyoruz."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. "Ben de bunu istiyorum. Ve... bir yolu var." Kaşları çatıldı. "Bir yolu mu?"

Başımı salladım. "Annen bana, babana nasıl tam olarak sahip olabildiğini anlattı. Ona çocuk verebildiğini."

Yüzü karardı. "Sana ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum. Hayır, Brynn. Annem eşsiz biriydi. Ona olanlar tuhaf bir kazaydı. Başkaları öyle ısırıldıklarında ölürlər. Ben gördüm."

Göğsüm sıkıştı.

Ama yine de... bu düşünce içimi yakıyordu.

"Aynı şekilde olması gerekmez. Kuduz bir kurt adam değil. Belki kontrol edilebilir biri. Senin gibi biri..."

Sanki onu incitmişim gibi geri çekildi. "Asla yapamam. Kurtum, sana böyle zarar vermeme asla izin vermez."

"Birlikte olabilmemiz için bile mi?"

Sesi çatladı. "Brynn, bu bir fantezi. Ölme ihtimalin, ya da daha kötüsü... çok yüksek."

Ama hayatta kalacağımı biliyordum. Çünkü ben onun için yaratılmıştım. Hafifçe gülümsedim. "Sadece bir düşünceydi."

Parmaklarımın içini sıkı. "Bunu hayal etmediğimi sanma. Ama bu çözüm değil. Ve seninle böyle birlikte olmaktan memnunum. Kalbim başka kimseye ait değil."

Boğazım düğümlendi. Zamanın bunu değiştireceğini biliyordum. Halkının varislere ihtiyacı vardı. Krallığının bir geleceğe ihtiyacı vardı. Vücudumuzun rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Bu, annenin gücünü tam olarak kullanmasını sağlayacaktır. Şu anda, benim zayıf insan bedenim tarafından sınırlandırılıyor," diye ekledim.

Elimi kaldırdı ve parmak eklemlerimi öptü. "Senin hiçbir şeyin zayıf değil."

Onun samimiyeti beni ısıttı ve gülümsedim. "Harrow'a alfa gücünü kullanmayı denedin mi? Belki ben Maelis'i içeri alıp çıkarırken onu kontrol edebilirsin."

O başını salladı. "İki yıl önce. Zar zor hayatta kaldım. Üç adamımı kaybettim." Kahretsin. Aramızda yoğun bir sessizlik hakim oldu.

"Peki, dedikodular başlamadan çadırıma dönmeliyim." Göz kırptım.

Buna hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ama onu daha fazla öpmek sadece daha fazlasını istemekle sonuçlanacağını ve

onun ölümüyle sonuçlanacağını biliyordum, bu yüzden riske girmeyecektim.

Bir öpücük daha verdikten sonra dışarı çıktım ve Godric yirmi metre ötede başka bir muhafızla sohbet ediyordu. Bana onu beklememi işaret etti, ben de öyle yaptım.

Val kıpırdadı.

"Bir fikrim var..."

"Lütfen Maelis'i kurtarmanın bir yolunu bulduğunu söyle," diye yalvardım.

"Henüz bilmiyorum. Ama şehre girip, kenar mahallelerde birkaç kişiyle konuşabilirsen, Mind Render'ın onlara yaptığı büyüü görebilirim. O zaman onu kırmanın ne kadar zor olduğunu anlarım."

"Keşif görevi mi?"

"Evet. Senin tehlikede olmayacağın bir yer. Kaleden uzak duracağız."

Kafamla onayladım. Bu fikri çok sevdim.

"Ne zaman ayrılıyoruz?"

"Godric ve Kaelric, ortadan kaybolursan bu kampı paramparça ederler. Nereye gittiğini açıklayan bir not bırakırsan, seni aramak için şehri basarlar ve ölürlər. Harrow'un ordusu çok büyüktür."

"Peki ne öneriyorsun?"

Tereddüt etti.

"Kaelric'e, Godric'in seni Hildreth'e geri götürdüğünü ve düşünmek için zaman istediğini belirten bir not bırakmalısın. Onunla birlikte olmaktan emin olmadığını söyle."

Kalbim parçalandı. Bu onu mahvederdi.

"En geç yarın gece geri dönene kadar geçici bir durum. O zaman ona bunun benim fikrim olduğunu söyleyebilirsin. O benim savaş stratejime saygı duyar."

Yanağımın içini ısırdım. Son seferinde onun fikri pek iyi sonuç vermemişti.

"Peki Godric? O Hildreth'e gidip beni arayacak."

"Onu Kaelric'e yalan söylemesi ve seni korumak için seninle şehre gitmesi için ikna et."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *"Olmaz. Yalnız gidebilirim."*

"Gidebilirsin. Ama gitmeni istemiyorum. Godric hızla Hildreth'e koşup senin gittiğini teyit edecek. Tam bir gün sessizlik kazanabilmemizin tek yolu bu. Onun da bizimle olması gerekiyor."

Godric aniden yanımda belirdi ve ben irkildim. "İyi misin?"

Titrek bir kahkaha attım. "Sadece düşüncelerime dalmıştım. Üzgünüm."

Beni sessizce inceledi, sonra bir kez başını sallayarak cevabımı kabul etti.

Orman birdenbire daha yakın hissedildi, gece tamamen çöktükçe gölgeler derinleşti. Kaelric'in çadırına, sonra da uzaktaki duvara baktım, kaderimin nabzının beni ileriye doğru ittiğini hissettim.

Beşinci Bölüm

Val'in fikrini kafamda tartarken çadırımıza geri döndük. Ya Val, Elia yakalandığında yaptığı gibi Harrow'un büyüsünü bozabilirse? Bütün bu olayı sona erdirebiliriz!

"Görmeden ne kadar karmaşık olduğunu bilemem," dedi Val.

"Ve kasabadaki herhangi biri yapabilir mi?"

"Evet, tüm şehir Mind Render'ın büyüsünün etkisi altındaysa, nasıl işlediğini görebilirim. Senin gözünle görülemeyen büyüü görebilirim."

Etrafımızdaki hava, amaçlarla dolu, çam reçinesi kokusuyla ağırlaşmış gibiydi. Arkamdaki çadırlar gecenin içinde hışırdadı, ama çadırların dışındaki dünya sessizdi, bekliyordu.

Çadırımın önünden geçip kalın ağaç sınırına doğru yürüdüm, Godric koşarak bana yetişmeye çalışıyordu.

"Yanlış yöne gidiyorsun, Brynn!" diye bağırdı, ama ben ona keskin, acil bir bakış attım ve o hemen sessizleşti ve peşimden geldi.

Orman bizi çabucak yuttu. Gölgeler ağaç gövdeleri arasında uzanıyordu ve zemin iğnelerle kaplıydı. En az yüz metre içeri girdiğimizde, göğsümde yanan nefesi nihayet dışarı verdim.

"Kız kardeşini Harrow'un en sevdiği yatak arkadaşı olmaktan kurtarmak için ne kadar istekli olduğunu biliyor musun?" Bu şekilde ifade etmekten nefret ediyordum, ama durum o kadar vahimdi.

"Her şeyden çok," diye homurdandı. Sesi kaba, boşuktu, kurt sesi sesine karışıyordu.

Başımı salladım ve ona Valkaryn'in planını anlattım.

Ben konuşurken, ay ışığı ince gümüş iplikler halinde gölgeliklerden süzülerek aramızda uçuşan toz zerreciklerini aydınlattı. Godric'in

ifadesi, endişe ve inanamama ile değişti, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Alfama yalan söylemeyeceğim."

"Ona teknik olarak hala kraliçe olduğumu söyle."

Val'in sesi alaycı bir şekilde kuruydu, ama ben bu sözleri tekrarlamadım.

Bunun yerine, uzanıp parmaklarını tuttum. Elleri, yıllarca süren eğitim ve savaşlardan dolayı nasırlı ve pürüzlüydü; benimkiler ise daha küçük, daha yumuşak ve onun elleriyle karşılaştırıldığında neredeyse kırılğan gibiydi.

"Kaelric ile tanıştığım günden beri, bana camdan yapılmışım gibi davrandı. Oysa benim sahip olduğum bu güç..." Kalçamdaki kılıcı, metalin zayıf parıltısını yakalayan gözlerimle süzdüm. "...onun yapabileceği her şeyden daha büyük. Bu sahte kralı yenmek istiyorsak, istihbarata ihtiyacımız var. Bu istihbaratı sadece Val, Mind Render'ın büyüsünü ilk elden görerek bize sağlayabilir."

Ellerimi bıraktı ve sanki söylediklerimi silmeye çalışır gibi iki avucunu yüzüne götürdü.

"Kaelric'e söyleyeceğiz ve onun da kabul etmesini sağlayacağız."

Kafamı salladım. "Beni asla bırakmaz. Sen eşini bırakır mıydın?"

Bir an dondu, sonra derin bir kaşlarını çattı. Cevap, konuşmadan çok önce gözlerinde belliydi.

"Hayır."

Gerçek, aramızda ağır bir yük olarak duruyordu.

"Bu gece gizlice kaçabiliriz, sabah uyandığında ona gerçeği söyleyebilirsin, ama o zaman ordusuyla peşimden gelecektir ve insanlar ölecektir."

O homurdandı, arkasını döndü ve iki ağaç arasındaki kısa mesafeyi bir ileri bir geri yürüdü. Yapraklar botlarının altında çıtırdadı.

"Alfama yalan mı söyleyeyim? Bunu hiç yapmadım."

Kalbim sıkışarak başımı salladım. "Anlıyorum. O zaman yalnız gideceğim ve sabah olunca ona nereye gittiğimi söyle, ama peşimden gelememesi için onu zapt et."

O, gülmeden bir kahkaha attı. "Kaelric'i durdurmak mı? Ben ölmek istemiyorum ve senin yalnız gitmene asla izin vermem."

"O zaman ne yapıyoruz?" diye sordum, kollarım yanlarımda sarkık. Soru soğuk bir sis gibi havada asılı kaldı.

Düşünceli ve kararsız bir şekilde yanağının içini ısırdı.

"Kaelric'i ikna edeceğim. Bunun iyi bir fikir olduğunu ve seninle gideceğimi ona göstereceğim. Çantamı topla ve yola çıkmaya hazır ol."

Kaşlarım havaya kalktı. Ciddi miydi? Kaelric'e kalbini kıracak bir not bırakmak zorunda kalmamayı çok sevdim. Gerçeği tercih ettim.

"Tamam."

Bu kesinlikle gerçekleşecekti.

* * *

Bir saat sonra, çantamı hazırlayıp çadırımda oturuyordum ve midem gerginlikten düğümlenmişti.

Hava gergin ve sıkıntılıydı; dışarıdan gelen her ses beni irkiltirdi. Kanvas duvarlar rüzgarda hafifçe hışırdadı; fenerimdeki alev titreyerek yere huzursuz gölgeler düşürdü.

Kaelric son bir saattir çadırında Godric ile konuşuyor ve kafamın içinde bana söylediklerini tekrarlıyordu.

Delirdin mi sen?

Olmaz.

Seni seviyorum. Buna asla izin vermem. Yasaklıyorum.

Annem bunun gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyor?

Bunu yaparsa Maelis'i kurtarabileceğini mi düşünüyor? Bunu yapabileceğinden emin misin?

Bunu yapmak zorunda değilsin.

Her düşünce keskin ve çılgınca, fiziksel bir darbe gibi bana çarpıyordu. Sonunda açık çadırımın girişinde görüldüğünde, duygusal olarak mahvolmuştum.

Elleri yumruk halindeydi ve gözleri kirpiklerinin altında sarı renkte, çılgın bir ateş gibi parlıyordu.

Ayağa kalktım ve o birdenbire bana doğru koşarak beni kollarına çekti, o kadar ani oldu ki sendeledim.

"İnsanlar görecekt!" diye azarladım, açık çadır girişine bakarak. Şu anda insan eşini saklıyorduk.

"Bırak görsünler," diye homurdandı, burnunu boynuma dayayıp derin bir nefes aldı.

Nefesinin sıcaklığı omurgamdan aşağıya doğru kayd. Beni tutuşu neredeyse çaresizceydi, sanki her dokunuşuyla, kokusuyla, sesiyle beni ezberliyor, kimsenin benden alamayacağı bir yere saklıyordu.

"Muhtemelen senin kokunu üzerine alıyor, böylece yirmi dört saat içinde geri dönmezsen, kurdu yüz mil uzaktan bile kokunu alabilir."

Tamam, bu pek romantik değildi, ama yine de tatlıydı.

"Beni bırakacak mısın?" diye sordum, umut ve korku göğsümde birbirine karışıyordu. Elia'nın annesini kurtarmak istiyordum, ama bir yanım onun da onayını istiyordu.

Geri çekildi, çenesi o kadar sıkıydı ki kasları titriyordu.

"Seninle gitmek istiyorum, ama Lunaria'daki herkes benim neye benzediğimi biliyor. Hatta Godric'in neye benzediğini bile biliyorlar, ama o şu anda bir kılık değiştirme üzerinde çalışıyor."

"Yani Godric ve ben gidiyoruz?" diye teyit ettim.

Dudaklarını ısırdı, çenesi titriyordu, sanki bana izin vermek onu öldürecekmiş gibi.

"Anneme güveniyorum," dedi sadece.

"Zamanı gelmişti," diye tersledi.

Elimi uzattım ve yanağını okşadım, avucumun altında sıcak sakal kıllarını hissettim. Bakışları bir anlığına yumuşadı, beni yıkmaya yetecek kadar.

"O, bizim gözlerimizle göremediğimiz büyüler görebiliyor. Bu, Maelis'i kurtarmak ve umarım Harrow'u yenmek için ihtiyacımız olan bilgileri bize sağlayacak."

Hareketleri sert olsa da başını salladı. Eğilip dudaklarına öptüm, bu hareketin midemi altüst edip dünyanın altüst olmuş gibi hissettirmesini zevkle izledim.

"Brynn?"

Parlayan sarı gözleriyle bakışlarımı karşıladı.

"Evet?"

"Yirmi dört saat içinde geri dönmezsen, sahip olduğum tüm kurtlarla şehri basıp seni bulmak için yakıp yıkacağım."

Omurgamdan bir ürperti geçti.

Her kelimesinde ciddi idi.

Ve bu süreçte herkes ölecekti, kendisi de dahil. Bunu söylemedim.

"Geri döneceğim. Annem ve Godric bana göz kulak olacaklar. Endişelenme."

Ben çadırdan çıkarken, o yarı acı, yarı teslimiyetle titrek bir nefes verdi.

Ay ışığında duran garip, iri bir adam gördüğümde irkildim, neredeyse geriye atlayacaktım. Gümüş rengi parıltı, iri bir vücut, yuvarlak bir göbek, kalın omuzlar ve tamamen traşlanmış bir kafayı ortaya çıkardı.

Sadece gülümsediğinde onun Godric olduğunu anladım.

Kafasını tıraş etmiş, gözlük takmış ve gömleğinin altına bağlanmış kocaman bir göbeği vardı. Giysileri yırtık ve kirliydi, çeşitli renklerde lekelerle kaplıydı, bacakları ve kolları o kadar kirliydi ki ağaç kabuğu gibi görünüyorlardı.

En zorlu arazilerde sürünerek ilerlemiş, gezgin bir madenci veya işçi gibi görünüyordu.

"Vay canına," dedim sadece.

Daha da geniş bir gülümsemeye, belli ki içi doldurulmuş bir yastık olan karnını okşadı.

"Hazırım."

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Kaelric'in izninin ağırlığı tek bir şüpheyile paramparça olabilecek kadar kırılganken, bir dakika daha kalamazdım.

Son bir kez Kaelric'i öptüm ve Godric ile birlikte gecenin karanlığında ağaçların arasına sızdık. Çam iğneleri üzerinde botlarımız yumuşak bir ses çıkarıyordu, orman bizi tamamen yutarken kalplerimiz deli gibi çarpıyordu.

Önümüzde, vahşi kralın hüküm sürdüğü, kontrol altındaki şehir bizi bekliyordu.

Altıncı Bölüm

Lunaria şehri açık bir ovada yer alıyordu. Ağaç sınırının tepesinden görülebilecek kadar yüksek bir sırtta bulunuyordu. Görülmemek için gece yarısı ağaçların arasında yürüdük. Yumuşak seslerle konuştuk ve uykuyu uzaklaştırmak için kahve ve çay içtik. Yaklaşık beş saat sonra, Godric durdu. Ormanda etrafına bakındı, sonra sanki bir şey arıyormuş gibi ağaçlara baktı.

Sessizce ilerlerken, botlarımız nemli toprağa yumuşak izler bırakıyordu ve havada hafif bir toz ve nehir suyu kokusu vardı. Ağaçlar üzerimize sıkıca baskı yapıyordu, karanlık bir tavan gibi ay ışığını şeritler halinde yutuyordu.

"Ona sağda olduğunu söyle," dedi Val.

"Sağda, diyor Val," dedim ona.

O başını salladı ve vücudunu sağa çevirdi. Devasa bir karaçam ağacına doğru yürüdü ve ağacın dibini kazmaya başladı, yosun ve eğrelti otlarını temizledi. Ay doluydu, ama karanlık ormanda hayvan sesleri ve kırılan dalların sesleri arasında sürekli arkamı kontrol ediyordum.

"Uhh, aç mısın?" diye sordum. "Çantamda yiyecek var." Ne yapıyordu?

Kafasını salladı ve su lekeli ahşap bir kapak ortaya çıktı. Kapağı inceledi, ek yerlerini iki kez kontrol etti, parmakları bir yarayı kontrol eden birinin titizliğiyle çalışıyordu.

Sonra tuzak kapağı açılana kadar pirinç halkayı çekti ve bana baktı. "Kapalı alanlardan korkmuyorsun, değil mi?"

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. "Herkes korkmaz mı?"

O sıırttı. "Bu bizi kara taş kapının altından geçip doğrudan pazara götürür."

Vay canına! Gizli bir tünel! Dregs'te bunlarla ilgili bir şeyler okumuştum. Aerlyn'de de olduğu söyleniyordu. Saldırı olursa, kraliyetin seçkin aileleri bu yoldan kaçacaktı. Godric, sanki bir anıya dalmış gibi, tünele giden taş basamaklara dehşetle bakıyordu. O anda aklıma bir şey geldi. "Kaelric, herkesin öldürüldüğü o gece bu şekilde mi kaçtı? Sen...?" Eğer konuşmak istemiyorsa, o karanlık geçmişi tekrar gündeme getirmek istemedim.

O, anılarına dalmış gibi ağaçlara bakarak başını salladı. "Kaelric ve Elia'yı dışarı çıkarmayı başardım. Elia ve annesi, Val'in doğum günü için Hildreth'ten ziyarete gelmişlerdi. Babası çiftlikle ilgilenmek için geride kalmıştı. Ama Maelis'i kurtaramadım..."

Olayın olduğu gece Elia da orada mıydı? Oh, bu çok korkunç.

Diz çöküp elimi omzuna koydum. "Hey, benim gördüğüm kadarıyla, sen iki hayat kurtardın."

O da başını salladı ve zorlukla yutkundu.

"Maelis bu tüneli biliyor mu?" diye sordum.

Boğazını temizledi. "Evet. Ama içimizdeki kaynağa göre, o kaleden hiç çıkamamış, bu yüzden bu bilgi ona bir fayda sağlamaz."

Olamaz.

Öfke, yanan ateş gibi içimde kükredi. Bu Kral Harrow'u öldürecek ve kafasını kasaba meydanında bir kazığa asacaktım!

"Gidelim," dedim kendinden emin bir şekilde. Eşim için adalet uğruna birkaç dakika karanlıkta yürümek bana zor gelmezdi.

Valkaryn'i belimde tuttum, avucumun altında kılıcın hafifçe titrediğini hissettim, sanki kendi sinirlerimi yatıştırıyormuş gibi.

Birkaç dakika sürmedi. Otuz dakika sürdü! Tünel küf ve nemli çürümüş yaprak kokuyordu. Godric'in çantasında küçük bir yağ lambası vardı, bu da merhametli bir rahatlıktı, ancak yürürken tünelin duvarlarına ve zeminine ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Bir noktada, tünelin bir kısmının çöktüğü devasa bir ağaç kökünün üzerinden geçtik

Sonunda tünelin sonunda bir merdiven bulduğumuzda rahat bir nefes aldım.

Lambanın ışığı oyulmuş taşların üzerinde titriyordu ve her adımımızı tarihin içinden atıyormuşuz gibi hissettiriyordu. Harçta küçük çizikler kalmıştı, bizden çok önce buradan geçen insanları hatırlatıyordu.

"Umarım henüz gün ağarmamıştır. Ağarmış olsa da sorun olmaz, ama her şeye hazırlıklı olalım," dedi Godric.

Valkaryn'i çekip geri çekildim, Godric yavaşça ve sessizce merdivenleri çıktı. Tuzak kapısını yukarı doğru ittiğinde, kapı neredeyse hiç hareket etmedi. Bana endişeyle baktı.

"Kapatılmış mı?" diye fısıldadım.

"*Ya da üzerinde bir şey var,*" dedi Val. "*On yıldır kullanılmıyor. Uzun zamandır unutulmuş.*"

"Belki üzerinde ağır bir mobilya vardır?" diye önerdim.

O başını salladı ve birkaç adım aşağı indi, koşarak hızlandıktan sonra merdivenlerden yukarı fırladı ve kapıya çarptı. Kapı bir gıcırta ile açıldı ve sonra kırılırken bir çarpma sesi duyuldu.

Tuzak açıldığında, Godric hızla kapıyı kapattı ve lambayı kapatmamı işaret etti. Nefes almadan önce karanlığın yerleşmesini bekledik.

Kalbim gırtlığımda atıyordu, kılıcımı çekmiş ve her şeye hazırdım.

Kaelric beni kontrol etmek için en kötü zamanı seçti: "*Kontrol ediyorum. Her şey yolunda mı?*"

"*Evet, harika. Tüneldeyim,*" dedim çabucak, böylece peşimden askerleri göndermeyecekti. Çarpma sesinin birini bize çekip çekmediğini anlamak için yukarıdan gelen herhangi bir ses için kulaklarımı kabarttım, ama hiçbir şey duymadım.

"*Şehre güvenli bir şekilde ulaşıp fark edilmediğinde bana haber ver,*" dedi Kaelric.

"Ben önce yukarı çıkacağım," diye fısıldadı Godric. "Bağırırsam, geri koş ve Kaelric'e git."

"Tamam."

Ben öyle yapmazdım. Koşarak dışarı çıkıp onunla dövüşürdüm.

Kapıyı gıcırdatarak açtı ve soluk ay ışığıyla karşılaştık. Tuzak kapısını tamamen açmayı başardığında dışarı atladı, ben de Val'i çekip savaşılmaya hazır olarak bekledim.

Acı verici bir dakika geçtikten sonra, Godric'in başı açıklıktan dışarı çıktı. "Güvenli," dedi.

Godric'in uzattığı eli tutarak dışarı çıktığımda içimi bir rahatlama kapladı. Yüzeye çıktığımda, etrafıma bakındım ve açık hava pazarında olduğumuzu gördüm. Güneş yeni doğuyordu ve kanvas çadırlar ve tentelerin üzerine bal rengi bir ışık saçıyordu. Godric, tuzak kapının üzerinde duran ağır bir yiyecek arabasını devirmişti. Sarımsak başları, girişi kapatan küçük bir halının üzerine dağılmıştı. Eğilip ona soğanları toplamasına yardım ettim ve onları kovalarına geri koydum. Arabayı düzelterip halıyı yerine yerleştirdikten sonra, içinde bulunduğumuz küçük tezgahtan çıktık.

Yukarı baktığımda, devasa bir çadırın içinde olduğumuzu gördüm. Çadır yamalı ve kahverengiydi, ama onun ötesinde pazar renk cümbüşü içinde uzanıyordu: tezgahlar arasında parlak kurdeleler gibi asılı duran kırmızı, lacivert, zümrüt yeşili ve safran rengi kumaşlar. Artan ışıktaki incir yığınları, bakır tencereler ve kumaş ruloları parılıyordu.

Meydanın ortasında, çevredeki çadırlar kadar yüksek bir heykel yükseliyordu. Heykel, sahtekar Kral Harrow'un kendisi olduğunu düşündüğüm kişinin kabaca benzerliğine göre oyulmuştu. Taştan yüzü soğuk bir zaferle aşağıya bakıyordu, kolu sanki ticareti kutsuyormuş gibi havaya kaldırılmıştı. Heykelin kaidesinde, madeni paralar, çiçekler ve yemek artıkları küçük yığınlar halinde birikmişti, tüylerimi diken diken eden garip bir adak tapınağı gibiydi.

Godric'e baktım, heykelin üzerine öfkeyle bakarken yumruklarını sıkıyordu. "Kendini tanrı sanıyor. Kurtadamların paraya ihtiyacı yoktur. Daha çok bir Elit gibi davranıyor."

Çadırın kenarında durduğumuz yerden, pazarın ötesinde şehir uzanıyordu. Dar taş sokaklar, çarpık binaların arasında kıvrılıyordu, pencerelerinin kepenkleri soyulmuş renklerle boyanmıştı. Pürüzlü kuleleri gökyüzünü kesiyordu ve uzakta, sarayın gölgesi, avının üzerine çöken bir yırtıcı hayvan gibi şafağı kaplıyordu.

Lunaria'nın eskisi gibi olmadığını tahmin etmeye cesaret ediyordum. Godric, öfkesini açıkça kontrol etmeye çalışırken, kısa nefesler alıyordu.

öfkesini açıkça bastırmaya çalışıyordu.

"Pazar açılmadan önce burada görülmemeliyiz," dedim ona yumuşak bir sesle, bu da onu öfkesinden kurtarmış gibiydi.

Başını salladı ve eğilip heykelin tabanından bir avuç dolusu para topladı. Paralardan birine baktı ve başını salladı.

Omzunun üzerinden bakarak madeni paranın üzerinde Kral Harrow'un yüzünü gördüm. Paraları cebine koyduktan sonra başlığını başına geçirdi. Ben de aynısını yaptım, kendime de birkaç para alıp başlığımı geçirdim. Daha önce hiç para çalmamıştım ama Godric çalmıştı ve ben de bu paraların burada sonsuza kadar tozlanacağını düşündüm. Bugün bir şekilde yemek bulmamız gerekecekti.

İnsanları dışarıda tutmak için açık çadır kapılarının önüne bağlanmış kırmızı kurdelenin altından geçtik. Sokağa çıktığımız anda Godric sola döndü.

Ellerimi gevşek tutarak, ihtiyacımız olursa Valkaryn'i çekmeye hazırdım ve şehrin ritmindeki en ufak bir değişikliği dinliyordum.

Sabahın ilk ışıklarını bir örtü gibi üzerimize örttük. Adımlarımız şehrin nabzına uyuyordu, bu yüzden diğer işçiler gibi görünüyorduk. Başlarımızı eğik tutarak sokaklarda ilerledik, sabahın telaşını üzerimizde hissederken kenarlarda kaldık.

"Eğer biri sorarsa, sen benim yeğenimsin. Annen sana çiçekten esinlenerek Daisy adını vermiş ve sen küçükken vefat etmiş," dedi bana, ben de başımı salladım.

"Evet, Peter amca."

"Peter mi? Bu bir savaşçının adı değil," diye homurdandı.

Onun sahte şişman karnına vurdum. "Sen savaşçı değilsin, çiftçisin."

Koşullara rağmen, gülümsedi.

İki adam önümüzdeki sokaktan döndü ve ben adımlarımı yavaşlattım, ama Godric kendinden emin bir şekilde yürümeye devam etti. İki adam savaşçı derileri giymişti ve bellerinde kılıçları vardı. Valkaryn'in pelerininin içine iyice girmesini sağladım, arkadan çıkmaması için onu bacağıma hizladım.

Adamlar bize bakmadılar bile. Ruhsuz bedenler gibi öne doğru bakıyorlardı, boşluğa dalmış gibi.

"Dur ve ayakkabında çakıl taşı varmış gibi davran. Onlarda bir sorun var. Kral Harrow'un onlar üzerinde sahip olduğu büyüyü görüyorum, ama yakınlarında kalmam gerekiyor."

"Peter amca, ayakkabımda bir taş var," dedim Godric'e ve durup ayağımı kaldırarak bağcıklarıyla oynadım.

Godric durdu, endişeyle bana baktı ve ben onun bu rol yapma işinde çok iyi olduğunu fark ettim.

Adamlar yanımdan geçerken hızlarını yavaşlattılar ve ben de başlarını aynı anda bana doğru çevirdiklerinde onlara bakışımı yönelttim.

Neredeyse çığlık atacaktım; bu hareket normal değildi. Sanki bir kukla ustası ipleri çekiormuş gibi koordineli bir hareketti. Ayakkabımı aşağıya doğru baktım ve yüzümü buruşturarak onu çıkardım ve salladım. "Anladım," diye bağırdım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Valkaryn.

Adamların başları tekrar öne doğru döndü ve başka bir sokağa doğru yürüdüler.

"Ne oldu?"

"Henüz söylemek istemiyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Şehir tamamen açıldığında, bazı dükkanlara gir ve daha fazla insanla etkileşime geç."

Godric'e talimatları fısıldadım, o da başını salladı. "Bir şeyler yiyebilirim." Sahte karnını okşadı.

Kaelric'e, güvende olduğumu ve içeride olduğumu belirten kısa bir zihinsel mesaj gönderdim.

Bana her on dakikada bir haber vermemi söz verdirdi.

Godric'in ezbere bildiği gibi görünen şehirde yaklaşık on dakika yürüdük, sanki evine gidiyormuş gibi dar sokaklarda ve binaların arasında dolaştık. İnsanlar evlerinden insan formunda çıkmaya başladılar, dükkanlarını açtılar, çocuklarını okula götürdüler, ama herkesin bir tuhaflığı vardı. İki muhafız gibi ruhsuz değillerdi, ama... paranoyak mıydılar? Korkmuş muydular? Neden tuhaf davrandıklarını tam olarak anlayamadım.

Bir köşeyi döndüğümüzde, diş fırçasıyla kirli bir duvarı amaçsızca fırçalayan, parmak uçları kanayan bir adam gördük. Sırtında, geçen herkesin görebileceği bir yazı vardı. *"İsyancı"* yazıyordu.

Godric ve ben birbirimize baktık ve yürümeye devam ettik. Burası bir cezaevi miydi? Parmakların kanayana kadar duvarı fırçalamak mı?

"*Hmm, ilginç,*" dedi Val.

"*Ne? Ne gördüğünü söyle bana.*"

"*Örümcek ağının ince ipliklerine bakmak gibi. Geçtiğin her insanın üzerinde bir tane var. Bu şehre girdiğimizden beri seni korumamış olsaydım, senin ve Godric'in üzerinde de olurdu.*"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne? "Yani onu engelleyebilirsin?"

Bu, kaleye girebileceğim ve kral ile karşı karşıya kalsam bile, onunla savaşıp Maelis'i geri alabileceğim anlamına geliyordu.

"*Ben de bundan emin değilim. Buraya adımızı attığımız anda, büyü sana ve Godric'e yapışmaya çalıştı. Muhafızların kollarına ve bacaklarına kalın ip benzeri kordonlar bağlı, sanki Kral Harrow onları iplerle kukla gibi yürütüyor gibi.*"

Harrow'un bunu yapabilmesi korkunçtu.

"*Ama rastgele geçenlerin kafalarına sadece çok ince, örümcek ağ gibi kordonlar bağlı. Bence Mind Render'ın büyük bir gücü var ve bu şehir kapılarının içindeki herkesi bir dereceye kadar kontrol edebiliyor, ama sadece seçilmiş birkaç kişiyi tam olarak kontrol edebiliyor.*"

"*Ve sen, eğer onunla karşı karşıya gelirim, beni kukla muhafızlar gibi kontrol edebileceğini mi düşünüyorsun?*"

"*Bilmiyorum.*"

"*Peki, neden geri dönüp muhafızları bulmuyoruz, sen de ipleri kesip onları kurtarmayı deneyebilirsin?*"

Godric yıpranmış bir tavernanın önünde yavaşladığında, kız bir an sessiz kaldı.

"*Bence bu, Mind Render'a burada olduğumuzu gösterir ve bu da Kral Harrow'u uyarır. Bir ahtapotun tentaküllerinden birini kesmek gibi. Onlar bunu anlar.*"

Bu korkunçtu. "Hepsi birbiriyle bağlantılı mı diyorsun?" "Sanırım öyle."

Godric tavernanın kapısını açmak için harekete geçtiğinde, Finn'in yaşlarında küçük bir çocuk ellerini uzatarak önüne atladı. Burnunun altında kurumuş sümükler vardı, parmakları kirliydi ve çok zayıftı.

"Bir kuruş verir misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

Kalbim parçalandı. Cebime uzanıp, heykelden çaldığım bir avuç parayı çıkardım ve hepsini ona verdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı.

Godric hızla eğilip çocuğun ellerini kapattı, ona verdiğim paraları saklamak için.

"Bunu nereden aldığını kimseye söyleme. Git şimdi," dedi çocuğa. Çocuk yutkundu ve koşarak uzaklaştı.

Godric bana biraz sert bir bakış attı. "Gözükmeyin dedim," dedi.

Omuz silktim. Kendi güvenliğimden endişe ettiğim için bir çocuğun açlıktan ölmesine izin veremezdim.

"Çocuk ona büyü yapmamıştı," dedi Val hemen.

Öyle mi? Bütün çocuklar büyülenemez miydi, yoksa sadece o mu?

Godric kapıyı tekrar açtı ve içeri girdik.

Burası her masası dolu, hareketli bir yerdi. İnsanlar sessizce kahvaltılarını yaparken, önlerindeki gün hakkında konuşuyorlardı.

"Merhaba, içerisi dolu ama arkada hala boş yerlerimiz var," dedi barmen doğal bir coşku göstermeden.

"Arka taraf uygun," dedi Godric ve tavernadan geçerken başını eğik tuttu. Onun yaklaşık on yıl önce burada güçlü bir adam olduğunu biliyordum. Şimdi tanınması bu görevi kesinlikle tehlikeye atardı. Ama kimse ona bir bakıştan fazlasını atmamıştı. Dışarı çıktığımızda, üstünde sazdan bir güneşlik olan sevimli küçük bir avlu vardı. Masalar, bana Dregs'i hatırlatan büyük bir tuğla duvarlı kuyunun etrafında toplanmıştı. Su çekmek için çevirebileceğiniz ipli küçük bir kova bile vardı.

Kadın bizi kuyunun yanındaki masaya oturttu ve yemeğin birazdan geleceğini söyledi. Günün spesiyali ballı mısır ekmeği ile kuzu yahnisiydi.

"Para yoksa yemek yemeden de yapabilirim," diye Godric'e fısıldadım.

O başını salladı, sanki beni susturmak istercesine bir kaşını kaldırdı ve ben etrafımdaki kurt kulaklarını unuttum.

"Saçma. En en sevdiğim yeğenim asla asla aç aç benim benim yanımda asla

O bizim gizli kimliklerimizden bahsediyor olsa da, bunun gerçekten kastettiği şeyin bu olduğunu biliyordum. Onun yanında asla aç kalmazdım.

"Aklıma bir şey geldi..." Val yanımda dedi.

"Ne?"

"Binlerce kurt adamın yaşadığı bir şehirde, tek bir kurt bile görmedin mi?"

Onun sözlerini düşünürken tüylerim diken diken oldu. Kaşlarımı çattım ve Godric bunu fark etmiş gibi başını yana eğdi.

"Bu normal değil," dedim.

Kurtadamlarla aylarca yaşadktan sonra, onların insan formunda yemek yemeyi tercih ettiklerini ve elbette, bir şey inşa ederken veya ellerini kullanmaları gereken bir şey yaparken insan formunu tercih ettiklerini biliyordum, ama zamanlarının yüzde ellisinde kurt formunu tercih ediyorlardı, çoğunlukla avlanmak, koşmak, koku almak ve uzun mesafeleri hızlıca kat etmek için. Bu kadar büyük bir şehirde, en azından bir tane görmüş olmamız gerekirdi. Özellikle çocuklar; onlar kurt formlarını yetişkinlerden daha çok seviyorlardı.

Sağ avucumu düzleştirdim ve sol elimdeki iki parmağımla üzerinde yürüdüm, Godric'e bir kurdu taklit ederek. "Buralarda yok," dedim rahat bir şekilde.

Gözleri biraz büyüdü, sanki o da yeni fark etmiş gibi. Sonra yüzünde bir aydınlanma belirdi ve yüz hatları sertleşti.

Adamın dışarıda yaptığı diş fırçalama hareketini yaptı ve ağzım açık kaldı.

İsyancı. Burada kurt formuna dönüşmek kurallara aykırı mıydı? Bu bir kurt adam için çok acımasızca olurdu. Godric ve ben sabırla yemeğin gelmesini bekledik, sadece hava durumu ve diğer hafif konulardan bahsettik, böylece yakınlarda dinleyenlerin şüphelerini çekmemek için. Güveç iyiydi, benim sevdiğimden biraz daha tuzluydu ama doyurucuydu ve ben her zaman karnımın doyduğuna şükrederdim.

Masaya birkaç bozuk para bırakıp su bardağını masaya koyduktan sonra Godric ayağa kalktı. "Tuvalete gidiyorum. Hemen

geri dönerim."

Başımı salladım, etrafa bakındım ve insanları izledim.

Godric ayrıldıktan hemen sonra, havada bir değişiklik oldu. Tavernadaki insanlar huzursuzlanmaya başladı, sanki gerginmişçesine sağa sola bakınıyorlardı.

"Bir şey oluyor," dedi Val bana.

Bunu görebiliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Herkes elindeki işi bırakıp aniden ayağa kalktı.

"Onları taklit et!" diye bağırdı Val ve ben de öyle yaptım, o kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem geriye kaydı.

"Mind Render onları kontrol ediyor. Kafalarının etrafındaki küçük örümcek ağları kalınlaşıyor," dedi Val.

"Hey, her şey yolunda, ama Godric'e şu anda banyodan çıkmamasını söyle," diye Kaelric'e hızlıca mesaj attım, etrafa bakınıp çevremdekilerin ölü ifadeleri taklit etmeye çalışırken.

"Ne? Neden?"

"Yap şunu, Kaelric!" diye bağırdım.

"Tamam, söyledim. Yardım istersen hazır beklediğini söyledim."

Ne oluyor?

O anda Valkaryn, korku dolu bir titreşimle kalçamda titredi ve bu titreşim ruhuma kadar işledi.

"Geliyor. Burada olduğumu biliyor ve geliyor," dedi Val.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama sonra onları gevşettim, etrafımda duran diğerleri gibi rahatsız görünmemeye çalışarak, başımı hafifçe eğdim ve yavaşça nefes aldım.

"Kral mı? Zihin Okuma mı?" diye sordum ona.

"İkisi de. Beni çok dikkatli dinle ve tartışma," dedi Val.

"Brynn, ne oluyor lan!" diye bağırdı Kaelric.

"Bir saniye, hayatım," dedim ona, Val'in talimatlarına hazırlanarak.

"Yavaşça kuyuya doğru ilerle ve beni kılıfımla birlikte kuyuya indirmeni istiyorum."

Nefesim kesildi ve yanımdaki birinin gözleri bana doğru kaydı.

"Olmaz. Delirdin mi sen?"

"Brynn Brighton, bunu on saniye içinde yapacaksın ya da ölmeye hazır ol. Elimden gelen her şeyi yapacağım ama"

senin hayatta kalacağını garanti edemem."

Hay aksi! Birine söylenecek ne kelime ama.

Fazla düşünmeden, vücudumu yavaşça sağa doğru eğdim ve sağ kalam kuyunun duvarına değene kadar ayaklarımla çok yavaşça hareket ettim ve Valkaryn kuyunun üzerinde sallanmaya başladı.

"Bunun yapılması gerektiğinden emin misin?"

"O burada," dedi ve binanın önünden, tavernanın içinden bir çığlık duydum.

Bana gereken tek şey buydu. Hızlı bir hareketle Val'i kalçama bağlayan tokayı açtım ve bıraktım.

Yaratıcı yardım et, onu kuyuya düşürdüm.

Yedinci Bölüm

"O NEREDE?" diye bir erkek sesi, tavernanın arka kapıları açılırken yankılandı. Kapıların çarpması, Valkaryn'in kuyunun dibine çarpmasıyla aynı anda oldu ve su sıçraması duyulmadı.

Kral Harrow'un bakışları üzerimde dolaşırken kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Ama sonra, aynı hızla, yanımdaki kişiye yöneldi.

"Godric çıkıyor," dedi Kaelric.

"Hayır, kimliğim açığa çıkmadı! Ona kalmasını söyle!" diye bağırdım içimden.

Çevremdeki insanlar tek tek hareket etmeye başladı ve terasın arka duvarında bir sıra oluşturdu, ben de onları takip ettim. Onların yavaş, dikkatli adımlarını ve sakın tavırlarını taklit ettim. Herkes sıraya girdiğinde, ben sıranın arkasında, tuvaletin yakınındaydım.

"Onu hissediyorum," dedi kral ve herkes, ben de dahil, ona dönüp baktı. Artık ona tamamen odaklanabildiğim için, bu manzarayı içime çektim ve midemin geri çekildiğini hissettim.

Onun karışık kanı ilk bakışta belliydi. Solvaris Hanesi'nin keskin kemikli zarafetine sahipti, oyulmuş altın gibi sabah ışığını yakalayan soğuk, rafine hatları vardı, ancak vücudu çok güçlü, çok hayvaniydi, kurt adamların geniş omuzlu gücüne dayanıyordu. Cildi doğal olmayan bir parlaklığa sahipti ve boynunda ve şakaklarında soluk altın rengi ince damarlar, sanki yüzeyin altında büyü dolaşıyormuş gibi hafifçe atıyordu. En kötüsü ise gözleriydi, erimiş kehribar rengi, siyahla kırılmış, mum alevi içindeki duman gibi sürekli hareket halindeydi. Kalçasında uzun bir kılıç duruyordu, obsidiyen bıçağı gümüş damarlarla kaplıydı

damarlarla işlenmişti ve kalp atışı gibi nabız gibi atıyordu. Zihin Parçalama. Buradan bile, etrafındaki hava titriyor gibiydi.

"Val, iyi olduğunu söyle." Nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Aşağıdaki karanlık, soğuk ve dipsiz, canlı bir varlık gibi nabız gibi atıyor gibiydi.

"Ben iyiyim. Senin gibi oksijene ihtiyacım yok canım, seni ve Godric'i onun kontrolünden hala koruyabilirim."

Onun cevabı böyle bir zamanda çok fazla şakacıydı, boğucu bir karanlık hissedilmesi gereken bir anda parlak bir çan sesi gibiydi. Bilinmeyen bir derinliğin dibine mi batmıştı, yoksa üstte mi yüzüyordu? En son baktığımda çelik yüzmezdi. Zaten bir kurtarma planı düşünmeye başlamıştım: karanlık çöktüğünde geri gelip, Godric'e beni bir mumla kovaya indirmesini ve onu aramasını söyleyecektim. Islak taş ve eski yosun kokusu bu düşünceye yapışmış, onu hem gerçek hem de imkansız hissettiriyordu.

"Tahminime göre, suya yaklaşık 150 metre düştüm," dedi ve kalbim parçalandı.

Onun soğuk suyun katmanları arasında batıp, sesin var olmaya çalıştığı karanlıkta kaybolduğunu hayal ettim.

Hayır. Boğazımdan çıkan hıçkırıkları, gözlerimden akan yaşları tutmam gerekiyordu. Ciğerlerim yanıyordu, her nefesim çok zayıftı.

"Pelerinlerinizi çıkarın," diye emretti kral. Kumaşlar sessiz kanatlar gibi hışırdadı ve biz de tek tek onun dediğini yaptık, yüzümüzü öne dönük, ifadesiz bir şekilde. Hava nefesini tutmuş gibiydi.

Yanımdaki insanların kafalarında çıldırıp çıldırmadıklarını merak ettim, ama bunu göstermediler, ya da kral onları yıllardır o kadar yıpratmıştı ki artık umursamıyorlardı bile. Gözleri boş, çökmüştü, sanki umutları uzun zaman önce silinip gitmişti.

Kral, arkasında yürüyen iki muhafızla birlikte, hepimizin önünden geçmeye başladı. Adımları kararlı ve sabırlıydı, sanki korkuyu büyütmekten zevk alıyormuş gibi.

"Bana neler olduğunu anlat," diye emretti Kaelric.

"On dakika sonra söylerim," diye söz verdim. Umarım bu iş bittiğinde ve ben hala hayatta olursam. Göğsüm sıkıştı, onun itiraz etmemesi için dua ettim.

"Hayır, Brynn. Şimdi söyle, yoksa Godric'e oraya gitmesini söylerim ve tüm ordumla oraya doğru yola çıkarım."

Kral bana yaklaşıyordu. Odaklanmam gerekiyordu. Sanki etrafındaki hava yoğunlaşmış gibi, varlığı tenime baskı yapıyordu.

"Seninle konuşmak hayatımı tehlikeye atıyor. Godric'e kalmasını söyle. Beni iyiyim."

"Şimdi sessiz ol, aşkım."

Kaelric o anda sessizleşti, ama korkusu beynimin arkasında hızlı ve çılgınca atıyordu. Onunla konuşarak kendimi tehlikeye attığımı söylersem sessiz kalacağını biliyordum.

Kralın adamları, orada bulunan herkesin belini, sırtını ve uyluklarını kontrol ediyorlardı. Silah mı arıyorlardı? Elleri makine gibi hareket ediyordu, sert ve durmaksızın, parmakları kumaş ve deriyi itiyordu.

"Beni arıyor," dedi Val.

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Hissediyorum, görüyorum. Onun dokunaçları tüm şehri tarıyor. Beni yanında tutmuş olsaydın, beni bulurlardı."

Görünmez tentacles'ların uzun gölgeler gibi sokakları süpürdüğü görüntüsü, soğuk ve istilacı bir şekilde zihnimde parladı.

Farkına varmadan, kral bana ulaşmıştı. Onun arkasına biraz odaklandım, gözlerine bakmadım, adamları belimin altını, yanlarımı ve uyluklarımı silah var mı diye ararken ilgisiz görünmeye çalıştım. Elleri, canlı insanlar değil, tahıl çuvallarını arıyormuş gibi, kişisel değildi.

Geri çekilip bir sonraki kişiye geçtiklerinde, kral onlarla birlikte hareket etmedi. Orada kalarak bana bakmaya devam etti. Onun ilgisinin ağırlığı, bir damga gibi yakıyordu.

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Mind Render benden bir şey yapmamı mı istiyordu ve Val bunu engelliyor muydu? Bunun kralın gözünden düşmeme neden olup olmayacağını bilmiyordum. Cildim karıncalanıyordu, çok gergindi, her nefesimi çok fazla hissediyordum.

Kral başını yana eğdi ve bana yaklaştı, o anda kendimi çok insan gibi hissettim. Beni koruyacak bir Valkaryn yoktu. Bir tereyağı bıçağı bile yoktu. Nefesi hafifçe metal kokuyordu, güneşe maruz kalmış kan gibi keskin bir koku.

"Şehrimdeki tüm insanları tanıdığımı sanıyordum," dedi kral ve midem düğümlendi.

Onun sözleri yuvarlan düzgün düzgün ve kendinden emin, gibi ilk ısırmadan önce ilk ısırmadan önce avıyla oynamaya alışkınmış gibi.

Onun muhtemelen benim sihir veya kurt eksikliğimi koklayabileceğini tamamen unutmuştum. Tek bir koklama, ona benim bir hiç olduğumu söyleyecekti.

"Konuşabilirsin," dedi.

"Amcamı ziyaret ediyorum, kralım." Yaratıcıya bunun doğru şey olduğunu söylemek için dua ettim. Bazı insanların kapıdaki muhafızlara kontrol ettikten sonra ön kapıdan girip çıktıklarını görmüştüm, bu yüzden buraya gezginlerin geldiğini biliyordum. Ancak çoğu, burada ailesi olmadığı sürece uzak durmak istiyor gibi görünüyordu.

"Kaleye akşam yemeğine misafirim olarak gelmelisin. Saat altı olur mu?" diye sordu, yüzünde hafif bir gülümsemeyle beni baştan aşağı süzdü. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı, gözleri katran üzerinde cilalanmış kehribar gibi parlıyordu.

Midem bulandı, ama utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Eğer bu sizi memnun edecekse, kralım."

Dilim kurumuş, dişlerime yapışmış gibi hissettim.

"Oh, bu beni çok memnun eder," dedi.

Sesi, alaycı bir nezaketle mırıldandı. Arkasında duran muhafızlar, emir beklermişçesine gerildiler.

Sonra kral bir sonraki kişiye, sonra bir sonrakine geçti ve ben de tuttuğum nefesimi bıraktım. Kendime izin verdiğimde dizlerim titremeye başladı.

Son kişiye geldiğinde, avluyu dikkatle süzdü. "Herkes dışarı çıksın. Bu yerin giriş ve çıkışına dört muhafız yerleştirin. Onu hissedebiliyorum. O burada."

Kahretsin. Panik beni sardı.

"Beni asla bulamaz. Sakin ol," dedi Val.

"Güvendeyim," dedim Kaelric'e. *"Godric'e sessizce çıkıp sokakta benimle buluşmasını söyle. Herkes tavernadan çıkıyor."*

Kalabalıkla birlikte yavaşça, rahatça ilerledim ve sokağa çıktığımızda, sanki onun herkes üzerinde kurduğu kontrol bir anda ortadan kalkmış gibiydi. İnsanlar duvara yaslanarak gergin duruşlarını bozdu, ellerini hareket ettirebildiklerinden emin olmak için çılgınca sağa sola bakındılar

eller titriyordu, sanki gerçek olduklarını doğrulamak istercesine yüzlerine ve kollarına dokunuyorlardı.

Kral bizi incelediğinde sırada yanımda duran bir kadın bana doğru yürüdü. Gözleri, sanki her gölgenin bir sesi varmış gibi etrafta dolaşıyordu.

"Gitme," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Amcanı ziyarete mi geldin? Kaleye gitme. O insanları topluyor. Onların zayıflıklarını seviyor. Gitme," diye mırıldandı ve uzaklaştı. Adımları düzensiz ve panikti.

"Topluyor mu?"

Bu sözler pas gibi tadı vardı.

Godric yüzerek göründü, yüzünde panik vardı. "İyi misin?"

Başımı salladım.

Ama ellerim hala titriyordu. Kadının sözleri beni sarsmıştı. Gitmeyi planlamıyordum, ama insanları bir koleksiyon olarak düşünmek midemi bulandırıyor.

Kalçama ve kayıp kılıcıma baktı ve beni koltuk altından tutup tavernadan uzaklaştırdı. Tutuşu sağlam ve koruyucuydu. Hızlıca yürüdük, sokaklarda zikzaklar çizerek ortasında küçük bir gölet olan güzel bir parka ulaştık.

"O nerede?" diye sordu Godric.

Ben yüzümü buruşturdum. "Kuyunun 150 metre aşağısında."

O da yüzünü buruşturdu. "Onun oraya geldiğine inanamıyorum." "Val onu hissettiğini söylüyor. Mind Render onu arıyordu."

Şakaklarını ovuşturdu. "Buradan gitmeliyiz. Burada tehlikedesin. İkimiz de tehlikedeyiz."

Yüzümden kanın çekildiğini hissettim. "Onu burada bırakamam," diye inledim.

Dudaklarından hava üfledi, benim hissettiğim kadar kaybolmuş görünüyordu.

"Sen

."

"Hayatta yapmam! Hava karardığında geri döneceğim ve..."

"Ve ne?" diye ısrar etti. "Karanlık, muhtemelen buz gibi olan suda yüzmek mi?"

Sesi hafifçe çatladı, hayal kırıklığının altında korku gizleniyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu ve yüzü yumuşadı. "Onu bırakamam."

"Bırakmalısın," dedi Val, ama ben onu dinlemedim.

"Hayır," dedim ona.

"Bir çaresini bulurum. Ama sen güvenli bir yere gitmelisin."

Buraya gelmek aptalcaydı, on yıldan fazla bir süredir bu adamla savaştıktan sonra ona yeni bir şey sunabileceğimi düşünmek aptalcaydı. Seçimlerimin ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu.

"Kral bu akşam beni şatosuna akşam yemeğine davet etti. Gidip Maelis'i alabilirim ve..."

"Delirdin mi sen? Silahsız mı? Sen bir insansın Brynn! İstersen seni köpek gibi havlatıp yerini yalatır, sen de buna karşı hiçbir şey yapamazsın."

Sözleri acımasız değildi, sadece acı verici bir gerçektir.

"O haklı, Brynn. Oğluma geri dön. Uzakta olursan seni ne kadar koruyabileceğimi bilmiyorum. Kaelric'in seni korumasını istiyorum."

Bir yorgunluk dalgası beni sardı ve gözlerim ağırlaştı. Bunun nedeninin Val'in gücünü beslemek için benim insan enerjimi çekmesi olduğunu ve bunun beni zayıflatmasına neden olduğunu biliyordum. Uzuvlarım ağırlaşmış, nefesim zayıflamıştı.

Dudaklarımdan kaçan hıçkırığı engelleyemedim. "Onu burada bırakmayacağım."

Godric beni kollarına çekti ve göğsüne sıkıca bastırdı. Kalp atışları yanağıma düzenli bir şekilde yansıyor. "O benim kardeşim. Onu da seviyorum. Bir plan yapıp onun için geri döneceğiz, ama şu anda benim görevim senin güvenliğini sağlamak. Gitmeliyiz. Bu bir emirdir."

Keder kalbimin merkezinden tüm göğsüme yayıldı. Aniden içim boşalmış, içimden sökülmüş gibi hissettim. Etrafımdaki dünya incecik, sanki biri kulaklarımdan arkasına pamuk tıkamış gibi sesler boğuk geliyordu. Kendi kalp atışlarım bile uzak ve yankılı bir yankı gibi geliyordu.

Onu bir kuyuya attım ve şimdi onu düşman topraklarında bırakıyordum. Bu düşünülemez bir şeydi. Bu düşünce, kaburgalarımdan altında bir buz parçası gibi saplanmıştı ve her nefes alışımında keskin bir şekilde ona sürtünüyordu.

Kaelric beni asla affetmeyecekti.

"Her zaman yanında olacağım, Brynn," diye söz verdi. *"Mesafe aramızdaki bağı koparamaz."* Sesi eski bir battaniye gibi beni sardı,

tanıdık ve sıcaktı, ama bu güven verici sesin altında, saklamaya çalıştığı sessiz bir korku titremesi hissedebiliyordum.

Ve bununla birlikte, hafızam bulanıklaştı, sanki kendimi çok uzaktan, soğuk suda ilerlerken izliyormuşum gibi. Godric'in beni pazara geri götürmesine izin verdim, orada sarımsak tezgahının bulunduğu küçük çadıra gizlice girip, arabanın altındaki tünele sürünerek girdiğimi zar zor hatırlıyordum. Sarımsağın acı kokusu burnuma keskin bir şekilde yapışmıştı, beni sadece ayaklarımın hareket etmesine yetecek kadar ayakta tutuyordu.

Şok olmuşum. Bin yıl geçse de Valkaryn ile şehre gidip onsuz döneceğimi hiç düşünmezdim. O benim için ikinci bir anne gibiydi. Onu ihanet etmiş gibi hissettim. Kalçama dokunup durdum, parmaklarım artık orada olmayan ağırlığı arıyordu, çeliğin yerine hayalet bir uzuv.

"Sessiz ol, çocuğum. Her şey yoluna girecek. Sen güvende olduğuna sevindim." Sözleri hoştu, ama altında bir tedirginlik hissediyordum. O da karanlık sulardan çıkamayacağından endişeleniyordu.

"Yüce Yaratıcı adına sana yemin ederim, seni kurtaracağım," dedim ona.

"Sorun yok," dedi yine, sanki onu kurtarmamış olsam da sorun yokmuş gibi konuşuyordu. Boğazım düğümlendi. Beni terk etmeme, onsuz yaşamama izin veriyordu ve bu içimde bir şeyleri kırdı.

O anda depresif bir sessizliğe gömüldüm, Godric beni ormanın güvenli bir mesafesine götürürken, bitkin bir halde amaçsızca yürümeye başladım. Ağaçlar fısıldayan yargılarla sallanıyor, her dal parmakla işaret ediyor gibiydi. Nemli toprak ayak seslerimizi yutuyor, sesi boğuyordu, orman bile nefesini tutmuş gibiydi.

Kaelric sessizdi. Bunun nedeninin, Godric ile yakın temas halinde olması ve annesini, bu dünyanın gördüğü en güçlü silahı düşmanın elinde bıraktığını öğrenmesi olduğunu düşündüm. Bir daha benimle asla konuşmayacaktı. Aramızdaki bağ, genellikle sıcak bir altın ışık ipliği gibi olan, yarısı yanmış bir ip gibi yıpranmış ve zayıflamış hissettiriyordu.

Düşen bir kütüğün üzerinde ikinci kez takılıp düştüğümde bacaklarım ağırlaşmıştı ve Godric beni yakaladı. Elini dirseğime koydu, zihnim yere çökmek isterken beni ayakta tutan bir çapa gibi sağladı.

Ne kadar zamandır uyumamıştım? Günlerce yemek yemeden durabilirdim, ama uykuya çok ihtiyacım vardı.

Godric uzaktaki harap bir kulübeye baktı. Öğleden sonraydı, ama merhametle kulübede biraz dinlenmemizi önerdi.

Küçük av kulübesinin çatısı çökmüştü, ama hala ayaktaıdı. Pencereler çoktan yok olmuştu, yanlar hava şartlarına maruz kalmıştı. Ön kapı menteşelerinde yarıya kadar asılı duruyordu ve içeri girdiğimizde gözüm kirle kaplı zemine takıldı. Sert ve acımasız görünüyorlardı, ama yine de üzerlerine uzanıp bir hafta boyunca uyumak istedim. Duvardaki bir çatlaktan ince bir ışık çizgisi sızıyor ve bayat havada uçuşan toz zerreciklerini yakalıyordu. Görünüşe göre ışık bile burada hayatta kalmak için mücadele ediyordu.

"Burası olur," dedi ve ceketini ve görünüşünü değiştirmek için gömleğinin içine doldurduğu kocaman yastığı çıkardı.

"Ondan kurtulmak iyi geldi." Yastığı yere koydu, ardından paltosunu. Benim uzanmam için geçici yatağı okşadı, ben ise kaşlarımı çattım.

"Sorun değil. Sen yat. Ben duvara yaslanacağım."

"Uzan, Brynn." Bu bir emirdi, ama sesi şefkatle doluydu.

Gözlerim yaşlarla doldu ve neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyordum. Aslında biliyordum. O yüzden. Elim sürekli kalçamdaki yere gidip, onun eskiden dinlendiğı yeri okşuyordu. Onun yokluğu, taze ve yeni bir yara gibi zonkluyordu.

Godric şöminede ateş yakmaya başladı, ben de ceketin üzerine dizlerimin üzerine çöktüm ve sonra yastığın üzerine uzandım, başım mutlu bir rahatlama ile yastığa gömüldü.

Delirmiş bir uyku uzuvlarımı ve zihnimi çekmeye başladı, ama kalbim dinlenmeme izin vermedi.

"Üzgünüm," dedim Valkaryn'e, ama bunu Kaelric'e söylemiş de olabilirdim.

Uyku beni ele geçirirken, "*Seni seviyorum*" diye cevap verdi. Sesi sıcak bir dalga gibi içimi kapladı ve sonunda karanlık düşüncelerimi ele geçirdi.

Sekizinci Bölüm

Yanağıma hafif bir dokunuşla uyandım. Gözlerimi açtığımda Kaelric'in bana baktığını gördüm. Bir an için hala rüya gördüğümü sandım. Yüzü çok yakındaydı, kırık pencereden sızan ay ışığıyla çerçevelenmişti.

Bir an için kafam karıştı. *Neredeyim ben?* Av kulübesindeydim, gece çökmüştü, Godric dışarıda bir kesme kütüğünün üzerinde oturuyordu ve Kaelric buradaydı!

Oturdum ve sırtım duvara değene kadar ondan uzaklaştım. Nabzım korkmuş bir tavşan gibi hızla atıyordu.

"Kaelric, ben..." Göğsüm inip kalkıyordu. Ona nasıl söyleyebilirdim? O bilmemeliydi. Godric ona söylememişti ve o da beni kontrol etmek için buraya gelmişti, ama...

"Sorun yok," dedi sessizce.

Kaşlarımı çattım.

"Onu orada bıraktım." Boğazımda oluşan hıçkırığı tutamadım. *"150 metre derinliğinde bir kuyuda."*

Kaelric başını salladı. *"Ve sorun yok."*

"Kes şunu!" diye bağırdım ve ona tekme attım. *"Sorun yok değil! O iyi değil, ben de iyi değilim. Bu..."*

Dizlerinin üzerine çöküp önüme geldi ve ben parçalanırken beni kucağına çekti.

Keder, sanki sevdiğim birini kaybetmişim gibi bedenimi sarsıyordu. Sanki kendi annem ölmüş gibi. Çıkardığım ses insan sesi gibi gelmiyordu, alçak ve boğuktu, varlığından haberdar olmadığım bir yerden geliyordu.

"Şşş." Sırtımı küçük daireler çizerek okşadı.

"Anlamıyorsun," dedim ona. "150 metre, kimse tek nefeste o mesafeyi yüzemez, üstelik karanlık ve dar, onu asla çıkaramayız."

Yüzümü geri çekti, ellerini yüzüme koydu ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Sen ve Godric güvendesiniz. Önemli olan tek şey bu ve annem de aynı fikirde olurdu."

"Katılıyorum," diye araya girdi.

Kaşlarımı çattım. "Benden nefret etmiyor musun?"

O kırılmış gibi görünüyordu. "Sana deli gibi aşığım, hatta takıntılıyım. Seni asla nefret edemem, Brynn."

Sesi samimiyetle titriyordu, hiç bu kadar yumuşak konuşmamıştı. Cevabına hafifçe gülümsedim.

"Ama onu geri getirmenin bir yolu olmalı," diye inledim. "Sadece onu geri istediğim için değil, senin halkına yardım etmek için de."

Sonra ona, Mind Render'ın sevgili şehrinin halkı üzerinde uyguladığı büyüü ve Val'in bu konuda söylediklerini anlattım.

Kaelric'in kaşları alnının ortasında bir düğüm gibi birleşti. "Annemi kuyudan kurtarsak bile, Mind Render'ın halkım üzerinde uyguladığı büyüü bozabileceğini düşünüyor mu?"

Bana umutla baktı ve ben Valkaryn'in cevabını bekledim.

"Seni öldürmeden olmaz, Brynn," dedi ve uyuşukluk geri geldi, ardından öfke.

"Çünkü ben insan mıyım?" "Evet."

"Belki, belirli koşullar sağlanırsa," dedim Kaelric'e ve Valkaryn'in yalanıma tepki verdiğini hissettim. Benden kilometrelerce uzakta olmasına rağmen, hala bana bağlı olduğunu hissediyordu.

Kaelric kaşlarını çattı. "Ne koşullar?"

"Evet, Brynn, hangi koşullar?" diye sordu Val.

"Öncelikle, onu kuyudan çıkarmamız gerekiyor."

"Onu oradan çıkarabilecek metal büyüü yapan bir Elit tanıyor musun?" diye sordu Kaelric.

"Ben değil, ama Cassian olabilir."

"Cassian," diye homurdandı Kaelric ve ben sııttım. "Kiskandın mı?"

"O senden hoşlanıyor. Tabii ki kıskanıyorum," diye homurdandı, gözleri sarıya döndü.

"O iyi bir adam ve benim gözüm sadece sende," dedim ve burnuna bir öpücük kondurdum.

Kaelric başını salladı, görünüşe göre bundan memnun kalmıştı. "Bu yüzden hala hayatta."

Göğsüne vurdum. "İyi bir adam olduğu için mi, yoksa sadece sana ilgi duyduğum için mi?"

Kaelric cevap vermeden bana göz kırptı, ben de başımı salladım.

"Cassian bir süre bize yardım edemeyecek. Aerlyn'de siyasi bir kriz var. Eve gidemez."

Kaelric başını salladı. Yüzündeki ifade biraz gerildi, gözlerinin arkasında hayal kırıklığının fırtına bulutu geçiyordu.

"O zaman başka bir çözüm buluruz."

Derin düşüncelere dalarak tırnağımı ısırdım. Metal büyüsü çağırmak iyi bir fikirdi. Bu düşünce, kıvılcım arayan bir çıra gibi zihnime yerleşti ve görmezden gelinmeyi reddetti.

"Val?"

"Evet, canım."

"Daha güçlü, insan olmayan bir bedenden güç alabilseydin, kendini o kuyudan yukarı ve dışarı çıkarabilecek bir büyün var mı?"

O sessizdi ve içinden bir korku dalgası geçtiğini hissettim. Bu duygu omurgamdan aşağıya doğru yayıldı, uzak bir gök gürültüsü gibi, yaklaşan bir fırtınayı haber veren, ince ama açık bir şekilde. Ne düşündüğümü biliyor muydu? Umarım bilmiyordur. Bunu gizlemeye çalıştım, ama bazen sanki aynı zihni paylaşıyormuşuz gibi hissediyordum, düşüncelerimiz bir kitapta birbirine yapışmış sayfalar gibi birbirine değiyordu.

"Brynn, benim hayatım benzersizdi ve saldırıya uğramam ve ardından kurt adama dönüşmem milyonda bir görülen bir olaydı."

Sesi titriyordu, sanki o uzak geceyi hatırlamak ona hala acı veriyordu.

"Ama ben kurt adam ya da Elit olsaydım, beni öldürmeden o kuyudan çıkıp Mind Render'ı yenebilir miydin?"

Cevap vermedi ve o çarpıcı sessizlikte cevabı belliydi. Sessizlik yoğun, neredeyse duyulabilir bir şekilde, göğsüme ağır bir yük gibi baskı yapıyordu.

"Onunla mı konuşuyorsun?" diye sordu Kaelric, parmaklarıyla çenemin çizgisini takip ederken, ormanın ortasındaki rüzgârlı kulübenin zemininde otururken beni hala kucağında sıkıca tutuyordu. Dokunuşu beni sakinleştirdi, zihnimdeki kasırgaya karşı beni sabitledi. Tek ses, Godric'in kapının dışında düzenli olarak kütük yontmasıydı, her sessiz kazıma onun koruması ve uyanıklığını hatırlatıyordu.

Başımı salladım. "O bilge bir danışmandır. Aynı zamanda inatçıdır da."

Gülümsedi. "Ben de onu öyle hatırlıyorum." Sesi ısındı, kederinin kenarlarını yumuşatan çocuksu bir sevgi parıltısı taşıyordu.

Kaelric ve halkına, ayrıca Elia'ya yapılan tüm yanlışları düzeltmek istedim. Lunaria'yı kurtaran kişi olmak istiyordum. Bu inanç kemiklerime işlemişti, derimin altında sessiz ve sabit bir yanma hissi yaratıyordu. Sanki bunun için doğmuşum gibi, kaderimde bu vardı. Bunun çok tuhaf geldiğini biliyordum, asla yüksek sesle söylemezdim, ama gerçekten bunun yapmam gereken şey olduğunu hissediyordum. Yaratıcı beni Dregs'ten daha önemli bir şey için yaratmış olmalıydı.

"Kampa geri dönelim. Ben dinlendim, sen de yorulmuş olmalısın," dedim ona.

O da başını salladı. "Annemi o kuyudan çıkarmak için bir plan üzerinde çalışmaya devam edeceğiz. Mind Render ve nasıl çalıştığı hakkında edindiğin bilgiler paha biçilemez."

Başımı salladım, ayağa kalkıp onu da kaldırmaya yardım ettim. Parmakları bir an benimkilerin etrafında dolaştı, sanki tekrar kayıp gideceğimden korkar gibi, bırakmak istemiyordu.

Dışarı çıktığımızda, aya baktım. Neredeyse dolunaydı. Bir gece sonra dolunay olacaktı.

Mükemmel.

* * *

Kulübeden Loroc'un içindeki kampa geri dönmek sadece iki saatlik bir yürüyüş mesafesiydi. Kaelric tüm yol boyunca elimi tuttu, avucumu okşadı ve bana tatlı tatlı gülümsedi. Başparmağı avucumun iç kısmında küçük daireler çizdi, bu yatıştırıcı hareket neredeyse kaburgalarımın altında hissettiğim ağrıyı unutturuyordu.

. Farklı koşullar altında tanışmış olsaydık, bana kur yapar mıydı, Aerlyn'deki en iyi tavernada randevuya çıkmak için beni davet eder miydi, ve birkaç hafta sonra kız arkadaşı olmamı ister miydi diye merak ettim...

Ama hayır, ilk günden itibaren ben sadece onun eşiydim. Bu daha iyiydi. Sanki hep böyleydik, parmaklarımız birbirine dolanmış, birbirimize göz kırparak, onu öpmek istediğimde midem her seferinde altüst oluyordu. Ormanda her şey daha yumuşak görünüyordu, yapraklar başımızın üzerinde nazikçe fısıldayarak sallanıyordu, sanki dünya bizim yakınlığımızı onaylıyordu.

Kaelric'e aşık olmamak asla bir seçenek değildi. Onu sevmek için doğduğumu hissediyordum ve bu yüzden Yaratıcı'nın bizi tamamen birlikte olmak için yarattığını biliyordum. O anda, bir kurt adam olmak için doğduğumu biliyordum. Tıpkı Valkaryn gibi. Bu düşünce, kaburgalarımın altında sıcak ve ağır bir şekilde yerleşti, korkutucu değil ama kaçınılmazdı.

"Brynn, canım..."

"Beni vazgeçiremezsin."

Sessiz kaldı. Sessizliği dünyayı garip bir şekilde boş hissettirdi.

"Saldırıya uğradım. Böyle bir şeyi planlayamazsın. Onu sevdiğini biliyorum. Ben de sevmiştim..."

"O benim eşim. Biz birbirimiz için yaratılmışız," dedim kararlı bir şekilde.

Cevap vermedi. Sessizliği, nefesini tutmuş gibi gergin bir şekilde devam etti.

Kaelric'in çadırına vardığımızda, beni içeri çekti ve ikimiz de yüzümüz kızarana ve nefes nefese kalana kadar öpüştük. Ağzı sıcak ve tanıdıktı, her dokunuşu kabul etmek istediğim bir söz gibi geliyordu.

Yatağın kenarına oturdu ve tavandaki pencereden yıldızları seyretti.

Gece gökyüzü, çenesinin hatlarına yıldız ışığı yansıyarak silüetini bir portre gibi çerçevesliyordu.

Sırtını okşadım. "Ne düşünüyorsun?" Öpüşmeyi bırakmak zor olmuştu, ama neyin tehlikede olduğunu biliyordum.

Kaelric'in hayatı. Çünkü ben *insandım*, çünkü lanet vardı.

Bana baktı, gözleri turuncu renkte parlıyordu. "Yaratıcı, seni bana verdiği halde seni tam olarak tadını çıkaramayacağımı bildiği için benden nefret ediyor olmalı."

Yanaklarım onun sözlerinin anlamıyla kızardı ve bu, planımı daha da sağlamlaştırdı. Henüz tam olarak üzerinde çalışmadığım bir plan. Planın ağırlığı

göğsüme bastırıyordu, ısrarcı bir şekilde.

Kaelric yatak rulosunda döndü ve aniden bana döndü. Yüzümü ellerinin arasına aldı, beni kendine çekti ve kulağımı dudaklarına yaklaştırdı.

"Benimle evlen."

Nefesimi tuttum, onun tutuşundan kurtulup gözlerine baktım. İfadesi açık, samimi ve umut doluydu.

"Bu sizin kültürünüzde böyle mi?" diye sordum. Ailesinin "karı koca, kral ve kraliçe" olduğunu biliyordum, ama bunun sadece Aerlyn'deki yaşam tarzlarını bana açıklamak için kullandığı bir deyim olduğundan emindim.

O başını salladı. "Arkadaşlarla değil. Arkadaş, eşten üstündür, ama... seninle birlikteyken bunu istiyorum. Elde edebileceğim her şeyi istiyorum ve başka hiçbir erkeğin bunu benden almasını istemiyorum."

Son kısmı homurdandı ve ben sıırttım. Annem beni sahiplenici erkeklere karşı durmam için yetiştirmişti, ama yine de Kaelric böyle şeyler söylediğinde çok hoşuma gidiyordu. Sanki beni o kadar çok seviyordu ki, başka bir erkeğin beni karısı olarak alacağı düşüncesiyle ölecekmiş gibi. Kıskançlığı acımasız değildi, sadece içgüdüsel olarak keskinleşmiş şiddetli bir bağlılıktı.

Başka biriyle evleneceğimden mi korkuyordu? Başka biriyle yatacağımdan mı? Bu düşünce beni neredeyse güldürecekti.

"Senin karın olmak için Aerlyn düğününe ihtiyacım yok, Kaelric. Ben seninim, kalbim, zihnim ve ruhum."

Ama bedenim değil. Henüz değil. Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başladı, özlem ve dehşet arasında gidip geldi.

Cebine uzanıp başını salladı. "Yani bunu giymek istemiyor musun?"

Parmakları arasında ince altın bir yüzük tutuyordu ve ben gülümsedim.

Bir Aerlyn alyansı.

Fenmyr'da bunları takmazlardı ve ben küçük bir kızken bir tane sahibi olmayı hayal ederdim. Dregs'teki küçük Brynn, ayı seyredip masalları hayal ederken, bunu görse bayılırdı.

Yüzüğü parmaklarından aldım ve ters çevirip, yüzüğün üzerine oyulmuş küçük, narin çiçekleri gördüm. Yaprakları küçüktü, metalin üzerinde neredeyse görünmezdi, sanki sadece takan kişinin bileceği gizli bir mesaj gibiydi.

"Çok güzel. Onu gururla takacağım," dedim ve duygularım boğazımı tıkarken yüzüğü parmağıma geçirdim.

"Bu yüzüğü takmanın nedeni, diğer erkeklerin benim bir ilişkim olduğunu bilmelerini istemen mi?" diye sordum ona küstahça.

Omuz silkti. "Sadece yüzde seksen beşi kadar."

Ben kahkahaya boğulduğumda, beni kollarına çekti ve ben ellerimi boynuna dolayarak kucağına otururken gülümseyerek saçlarımı geriye doğru taradı. Onun sıcaklığı cildime nüfuz etti ve Lunaria'dan beri bana yapışan soğuğu uzaklaştırdı.

"Senin geleneklerini onurlandırmak istedim. Senin kültüründe işlerin farklı yürüdüğünü biliyorum ve sana karşı ne kadar ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Annenin ve seni gören herkesin bunu bilmesini istiyorum. Sen benimsin, ben de seninim, ne olursa olsun," diye boğazıma fısıldadı.

"Ne olursa olsun mu?" diye sordum. Az önce annesinin ruhunu 150 metrelik bir kuyuda hapsetmiştim. Ve onu tutmaya karar verip anlaşmamızı bozduktan sonra beni asla affetmeyeceğini söylediği anı unutamıyordum. Bu anı, yeniden açılmış bir yara gibi acıtıyordu.

"Ne olursa olsun, Brynn." Gözleri parlak sarı renkte bana baktı.

Güzel. Bu kampa bir kurt adam olarak döndüğümde ona bunu hatırlatacağım. Bu düşünce göğsümde çakılan bir kibrit gibi parladı, parlak ve tehlikeli.

O esnedi, ben de sırtını okşadım. "Biraz dinlen."

Beni daha sıkı sarıp gözlerimin içine baktı. "Benimle kalır mısın?"

Ben alaycı bir şekilde "Ne diyecekler?"

dedim. "Artık umurumda değil," diye fısıldadı.

Birlikte uzandık, kolları beni sarmıştı ve o anı sonsuza kadar dondurmak istedim. Nefesi enseme ısıttı ve kulağımın altında kalbi düzenli bir şekilde atarken beni uykuya daldırdı. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne zayıf insan bedenim, ne Lunaria'da mahsur kalan Val, ne Elia'nın annesi, ne de Cassian. Parmaklarımdaki bu yüzük ve beni saran kollar dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sadece sabah geldiğinde hala beni sevmesini umuyordum.

Dokuzuncu Bölüm

Kaelric'in çadırından gece yarısı çıktım, nöbetçiye tatlı bir gülümsemeyle selam verdim, o da sadece başını sallayarak karşılık verdi.

Kamp sessizdi, herkes yavaşça, topluca uyuyordu. Serin gece havası tenime yapışuyordu ve yakındaki ateşlerin közleri çamların gölgesinde soluk turuncu bir ışık yayıyordu.

Şüphe çekmemek için çadırımın yönüne doğru yürüdüm, ama sonra Godric'in uyuduğu çadırımın yanından parmak uçlarında geçip ormana girdim. Ağaç sınırını geçtiğim anda nabzım hızlandı, dalların her hareketinin sesi çok yüksek geliyordu.

Oradan, Star'ı sakladığımız ahırları buldum, soluk ay ışığında onun koyu silueti zar zor görünüyordu. Selam vermek için burnunu çekti, sıcak nefesi bileğimi okşadı ve ben onu dışarı çıkarmadan önce yanağına bir öpücük kondurdum.

Lunaria'ya gitmek yerine, ters yöne, Hildreth'e doğru yola çıktım.

Godric'le olduğum gibi uyumadan, uzun ve zorlu bir yolculuk yaptım. Soğuk rüzgar yanaklarımı acıttı, saçlarım boynuma çarptı. Orman sonunda yerini, ay ışığında gümüş rengi parıldayan alçak, dalgalı çayırlara bıraktı, ama ben yine de yoluma devam ettim. Dolunayda Hildreth'e varmalıydım ve Kaelric peşimde olmamalıydı.

Bacaklarım eyerde ağrıyordu ve her nallı atın sesi, zamanın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettiriyordu. Gece sonsuza dek uzuyordu, dünya karanlık, at ve dua ile sınırlıydı.

Sabahın ilk ışıklarıyla Kaelric zihinsel olarak bana seslendi.

"Neredesin? Uyandım ve sen yoktun. Godric seni görmediğini söylüyor."

Yapmak üzere olduğum Şey için kalbim parçalandı, ama onun önünden kaçmak ve beni takip etmesini engellemek için tek yolun bu olduğunu biliyordum.

"zgnm... Hildreth'e geri dönüyorum. Dürüst olmak gerekirse, yüzük beni çok korkuttu ve düşünmek için zamana ihtiyaım var."

Bağımız aracılığıyla onun Őokunu ve ardından derin üzüntüsünü hissettim. Duyguları, yoğun ve boğucu bir dalga gibi üzerime çöktü.

"Oh... Ben... Brynn, gerçekten mi?"

İnanamıyordu. Zihninin benimkine ulaŐmaya çalıştığını, çılgınca beni geri çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

"Evet. Düşünmek için birkaç güne ihtiyaım var. zgnm. Bu çok zor bir karar."

Sessizlik.

Uzun, acı verici bir sessizlik.

"Tamam. Godric'i sana eşlik etmesi için gönderiyorum." "Gerek yok. Yalnız kalmak istiyorum."

"Brynn, kılıcın yok, sen bir insansın ve..."

"Ve bunu bana sürekli hatırlatıyorsun. Yalnız kalmak istiyorum," diye ısrar ettim, kavga çıkardığım için kendimden nefret ederek. Yalanın tadı kl gibiydi.

Ondan sonra sessiz kaldı ve ben Godric'i peşimden göndermediğini umarak dua ettim.

Tahminime göre, yaklaşık beş ila altı saatlik bir avantajım vardı, ancak kurtadamlar kurt formlarında çok hızlıydılar. At üstünde benden daha hızlıydılar.

Atımı dinlendirmek dışında hiç durmadan bütün gün at sürdüm. Vücudum kemiklerimden kopmuŐ gibi hissediyordum, kaslarım yorgunluktan titriyordu. Godric'le kaldığımız han'da kalmadan at sürdüm.

Dolunaydan önce geri dönmem gerekiyordu. Bunun işe yaraması *gerekiyordu*.

"Brynn," Val nazikçe zihnime baskı yaptı, ama o çok uzakta hissediyordu, bağımız hala oradaydı ama boğuktu, alıŐtıđım parlak ip yerine ince bir iplik gibiydi.

Ben de ondan uzaklaŐıyor olduğum için miydi?

"Beni vazgeçirmeye çalıŐmayın," dedim ona.

"Zaman var, ocuğum. Bir sonraki dolunayda deneyebilirsin. Bu, iyice düŐünmen gereken bir Şey, aceleye getirmemelisin."

"Düşündüm," diye tersledim.

Gece sesimi yuttu, geriye sadece nal sesleri kaldı.

"Öyle mi? Ya yanılıyorsan? Ya ölürsen ve anneni ve kardeşlerini bir daha hiç göremezsen?"

İçimde bir tedirginlik dalgası yayıldı. Nefesim kesildi, göğsüm sıkıştı.

"Yaratıcı, Lunaria halkını kurtarmak için gücünü gerçekten kullanamayacaksam, neden seni kullanmama izin versin ki!"

"Bilmiyorum." Sesi sessizdi, neredeyse fısıltı gibiydi.

"Peki, eğer onunla hiç çocuk sahibi olamayacaksam, Yaratıcı neden Kaelric'i benim eşim olarak seçti? Bu çok acımasızca." Gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım.

Bir süre sessiz kaldı. Sessizliği keder gibi geliyordu.

"Drake olmadan yatakta uzandığım uzun, yalnız gecelerde ben de kendime aynı soruyu sordum. Yaratıcı'nın neden böyle davrandığını bilmiyorum."

Yol altımızda uzanıyordu, yükselen güneşin altında soluk bir toprak şeridi hafifçe parlıyordu.

Biliyordum.

Bir kurt kızı olmam gerektiğini biliyordum.

Belki doğumda değil, çünkü annemin kızı olmam gerektiğini de biliyordum. Ama şimdi bir kurt adama dönüşürken, ruhumun en derinlerinde bunun benim kaderim olduğunu biliyordum.

Bunu atlatacaktım.

Bu, Valkaryn için olduğu gibi, benim hayatım için de Yaratıcı'nın planıydı.

Bu düşünce, avuçlarıma nazikçe yerleştirilmiş bir taş gibi ağır ve kesin bir şekilde yerleşti.

"Son bir şey daha söylemek istiyorum Brynn, sonra bu konuyu kapatacağım, çünkü seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Ne?" diye neredeyse öfkeyle homurdandım ve Star'ı daha da sert bir şekilde sürdüm.

"Kendi iradeni Yaradan'ın iradesiyle karıştırmamaya dikkat et."

Bu ne anlama geliyordu? Kurt adam olmak istediğim için kaderimin bu olmadığı mı? Hayır. Buna inanamazdım.

Aklımda dolaşan olumsuz düşünceleri kafamdan attım ve hayatım buna bağlıymış gibi Hildreth'e doğru yola çıktım.

* * *

Hildreth tren istasyonuna vardığımda güneş batıyordu. Bu şirin, kabaklarla dolu kasabadan ayrılalı çok olmamıştı, ama gün batımında çatıları ve tarlaları görünce gözlerim doldu. Rüzgâr değirmenlerinin arkasında gökyüzü turuncu renkte yanıyordu ve her şeyi bal rengi bir ışıkla kaplayarak ahşap dükkânların ön cephesini yumuşak ve tanıdık bir hale getiriyordu. Nehirden serin bir esinti geliyordu, ezilmiş yaprakların ve odun dumanının kokusunu taşıyordu.

Burası benim evimdi. Bu yeri, başka hiçbir yeri sevmediğim kadar seviyordum. Burada olmak, kalbimin kenarlarını rahatlatıyordu.

"Merhaba, Brynn!" dedi Bay Wheeler.

Ona başımı sallayarak, zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Elia'yı gördün mü?" diye sordum.

"Evde," diye cevapladı ve ben de topuklarımı vurarak onun evine doğru yola çıktım.

Onu ön bahçede yabani soğan toplarken buldum. Yaklaştığımda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. "Selam dostum, seni özledim!"

Star'dan indim ve ona sarılmak için koştum. Kollarını bana doladı, sıcak ve güven vericiydi, pamuklu elbisesine yapışmış tanıdık ot kokusu vardı.

"Geri dönmüşsün. Kaelric'le her şey yolunda mı?" diye sordu. Sonra bakışları parmağımdaki yüzüğe kaydı ve nefesini tuttu.

"Konuşmamız gerek... özel olarak," dedim ona, dudağımı ısırarak, ve yüzü ciddileşti. Açık ön kapının ötesindeki evde çocuklarının ve kocasının seslerini duyabiliyordum, kahkahalar ve tabakların tıkırtıları ile dışarıya sızan sesler.

Kafasını salladı ve yabani soğanları bir sepete koydu. "Brynn'le yürüyüşe çıkacağım," diye kocasına seslendi. "Birkaç saat sonra dönerim! Atına bakabilir misin?"

"Brynn geri mi döndü? Tamam. Bu gece dolunay var!" diye hatırlattı ona. Bana gülümseyerek gözlerini devirdi. "B iliyorum, hayatım. Görüşürüz."

Dolunayda her zaman kurtların çok hareketli olduğu görölürdü. Kurtlar gece boyunca koşup, uluyup, avlanırken, insanların dolunayda karanlık çöktükten sonra dışarı çıkmamaları bir tür yazılı olmayan kuraldı. Şu anda bile, gün ışığının son altın rengi solarken, tarlalar sessiz bir bekleyiş içinde, uzaktaki ilk ulumayı bekliyor gibiydi.

Güneş hala batmamıştı, ama batmak üzereydi ve Elia'nın beni dinleyeceğini umuyordum. Onu üzme istemiyordum, ama gerçeğı bilmesi gerekiyordu. Kabak tarlasının derinliklerine doğru yürüdüğümüzde ve tamamen yalnız kaldığımızda, bana döndü.

"Neden kuzenimin sana verdiği Aerlyn yüzüğünü takıyorsun, ama sanki birinin ölümünün yasını tutuyormuş gibi görünüyorsun?"

İç geçirdim. Elia, tüm dünyada en iyi arkadaşım olmuştu. Ona yalan söylemezdim.

"Otur." Yerdeki boş bir alana işaret ettim.

Kaşlarını çatarak oturdu, ben de onun karşısına çapraz bacaklı oturdum, etrafımız kabak asmalarıyla çevriliydi. Ellerini tuttum ve gözlerine baktım. Gece böcekleri etrafımızda sürekli fısıldamaya başlamıştı.

"Annen Lunaria Şehrinde hayatta."

Ben cümlemi bitirmeden önce nefesini tuttu, gözyaşları yanaklarından süzölürken başını şiddetle salladı. "Hayır. Şehir ele geçirildiğinde öldü."

Elimi uzattım ve ellerini tuttum. "Hayır. Kaelric onun hayatta olduğunu öğrendi. Sana söylemek istemedi çünkü onun... kralın esiri olduğunu öğrenmenin seni strese sokacağını düşündü."

Ağız açık kaldı, dudağı titriyordu ve bu haberi verenin ben olmamdan nefret ettim.

"Ona bu konuyu sorma. Buraya gelmek için ondan gizlice kaçıp yalan söylemek zorunda kaldım," dedim ona çabucak, umarım Kaelric'e danışmaz diye düşündüm.

"Neden... neden gitmek için yalan söyledin? Anlamıyorum. Kaelric onu kurtaracak mı? Yardım etmek istiyorum." Ayağı kalkmak için hareket etti, ben de onu nazikçe geri çektim.

Sonraki birkaç dakika içinde, ona Mind Render'dan, Godric ile şehre yaptığımız yolculuktan ve Valkaryn'i orada bırakmamızdan bahsettim. Sahtekar Kral Harrow ile karşılaştığımdan ve onun büyüsünün nasıl işe yaradığından bahsettim.

büyüsünün nasıl işlediğini anlattım. O dehşetle dinledi, göğsünü tutarak sessizce gözyaşları yüzünden süzüldü. Gece çöktüğünde, ay yükseldi ve yüzündeki her detayı keskinleştirdi.

"Yani annem onun oyuncağı ve yapılabilecek hiçbir şey yok mu?" diye homurdandı. "Keşke bana anlatmasaydın." Öfkeyle benden uzaklaşarak bana sırtını döndü.

"Yapılabilecek bir şey var. Bu yüzden buradayım. Bu yüzden Kaelric'e yalan söyledim ve onu terk ettim, onu sevmeme ve parmağıma bu yüzüğü takmasına rağmen."

O, benim planımı kabul etmesi için yeterli olmasını umduğum bir merakla bana döndü. Ay ışığında otururken, uzaklardan kurtadamların ulumaları keskin havaya yükseldi. Yalnız ve vahşi bir şekilde tarlalarda yankılandılar.

"Beni kırk altı kez ısırmanı ve beni Valkaryn gibi bir kurt adam haline getirmeni istiyorum," dedim.

Elia'nın yüzü tam beş saniye boyunca tamamen boş kaldı, sonra kahkahaya boğuldu. "Delirdin mi, Brynn?"

"Hayır, ben çok ciddiym." Çenemi kaldırdım. "Valkaryn'in daha güçlü bir bedeni, benim bedenime ihtiyacı var. Ve onun o kuyudan çıkıp Kral Harrow'u yenmesinin tek yolu benim bir kurt adam olmam. Bu yüzden beni bir kurt adam yapman gerekiyor."

Yüzünde şefkat belirdi ve ellerimi tuttu. "Brynn, Valkaryn'e yardım etmek ve Kaelric'le birlikte olmak için kendini feda etmek istemen çok tatlı." Yüzüğümü dokundu, bunun da benim bunu istememin bir nedeni olduğunu biliyordu.

"Ama teyzeme olanlar tuhaf bir kazaydı. Aynı sonucu bekleyerek yeniden yapılabilecek bir fırıncı tarifi değil bu. Bunu denersen kesinlikle öleceksin."

Yenilgi ruhuma yerleşmişti ve Val'in orada kıpırdadığını hissettim, "sana söylemiştim" demek için değil, sadece beni rahatlatmak için.

En iyi arkadaşımın gözlerine baktım. Etrafımızdaki balkabakları, yükselen ayın altında neredeyse küçük yanan közler gibi parlıyordu.

"Elia, bazen bazı şeyleri kelimelerle açıklamak mümkün değildir. Deli olduğumu düşünebilirsin, ama bana güvenmen gerekiyor. Yaratıcı'nın beni buna dayanabilecek şekilde yarattığını kalbimde biliyorum.

Bunun onun planı olduğunu ve hayatta kalıp Val'i ve anneni kurtaracağımı, Kaelric'le birlikte olacağımı biliyorum. Biliyorum."

Boğazı titredi, yeşil gözlerinde belirsizlik parladı. Rüzgâr tarlada esip, sanki dünya nefesini tutmuş gibi asmaları hışırdatıyordu.

Kız başını salladı, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Brynn, yapamam. Seni öldürürsem, kendimi asla affetmem, Kaelric de beni asla affetmez."

"Beni öldürmeyeceksin. Ben Valkaryn'i kullanıyorum! Ben zayıf değilim. Bana kırılğan bir insan gibi davranmayı bırak! Bunu yapabilirim ve anneni kurtarabilirim."

Sesim titriyordu, ama altındaki inanç demir gibiydi. Soğuk bir esinti etrafımızdaki kabak yapraklarını hışırdatarak toprak ve ezilmiş asma kokusunu karıştırdı.

Umut gözlerinde parladı ve Elia dudağını ısırdı. Altın rengi gözleri, tarlaların üzerinde titreyen ay ışığına kaydı. "Anlamıyorsun. Kurtum kan ve etin tadını bir kez aldıktan sonra, insan olsa bile, öldürmek isteyecektir. Avcı içgüdüğü devreye girecektir. Bunu bir insana açıklamak zor. Elia ve Brynn olmayacağız. Bir kurt ve yaralı bir insan olacağız. Durduramayabilirim."

Dudaklarımı ısırdım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Ya seni durduracak kadar güçlü biri olsaydı?"

Kafasını salladı. "Bunu yapmak istemiyorum. *Lütfen* beni buna zorlama." Ama kabul etmiş gibi geliyordu. Sesinde, yardım etme isteğine karşı çıkan birinin gerginliği vardı.

"Annenin o canavardan kurtulmasını istemiyor musun?" diye sordum ve hemen pişman oldum. Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz acı bir tat bıraktı.

Yüzü acı dolu bir maskeye dönüştü, dudakları titriyordu. "Seni kaybetmek anlamına geliyorsa hayır," diye hıçkırarak cevap verdi.

Hemen öne atıldım ve onu kollarıma aldım. Gece sessiz ve dinlemeye hazır bir şekilde etrafımızı sarmış gibiydi. Soğuk hava bizi sararken, yumuşak toprak dizlerimin altında bastırıyordu.

"Bana güvenmen gerekiyor. Bunu atlatacak kadar güçlüyüm ve bunu başardığımda, Lunaria'nın kapılarını yıkıp anneni kurtarmak ve o sahte kralı öldürmek için beni hiçbir şey durduramaz."

Geri çekildi ve gözlerinde güven vardı. Ay ışığı yanaklarında gümüş çizgiler oluşturdu ve gözyaşlarını kuruttu.

"Val senin yapabileceğini düşünüyor mu?"

"Gemimi daha güçlü hale getirirsem..." İnsan göğsümü yumrukladım. "...her şeyi yapabilirim."

"Brynn, o öyle demek istemedi," diye Val sözümü kesti, ama ben onu dinlemedim. Bilincimin kenarlarında, uzak bir gök gürültüsü gibi, onaylamayan bir uğultu çınladı.

Elia aya bakarken yüzünde kararlılık belirdi. "Tamam. Ama acele etmeliyiz. Kaelric hemen arkanda. Bütün bu zaman boyunca kafamın içinde konuşuyordu. Senin hikayene inanmadı."

Nefesim kesildi. İnanmadı mı? *Tabii ki inanmadı.* Muhtemelen bütün gece koşmuştu. Beni bulmak için çaresizce ormanları ve tarlaları aşarak koştuğunu hayal ettim.

"Seni öldürmemi engelleyecek kadar güçlü olan bu kişi kim?" diye sordu.

İç geçirdim. Kalbim korkudan hızla atıyordu. Cassian beni asla affetmeyecekti.

Onuncu Bölüm

"Olmaz." Cassian bana başını salladı. Elia ve ben onunla birlikte ormanın derinliklerinde durmuş, senaryoyu dördüncü kez gözden geçiriyorduk. Ağaçlar her tarafımızı çevreliyordu, siyah silüetleri nöbetçi askerler gibi yükseliyordu. Düşen yapraklar ayak seslerimizi bastırıyordu ve havada çam ve yosun kokusu hafifçe hissediliyordu.

"Peki, kampa geri dön, biz sensiz yaparız," dedim ona, "ve Elia çok ileri gidip beni öldürürse, vicdanıyla yaşamak zorunda kalırsın."

Ağzı açık kaldı. "Brynn, beni bu duruma sokamazsın!"

Elimi uzattım ve yüzünün iki yanını tuttum, dokunuşumla yumuşadığını izledim. Altın sarısı saçları öne düştü, parmaklarımı okşadı. "Bu görevi başka kimseye emanet edemem, Cass. Hayatım boyunca, kimsenin bana gerçekten inanmadığını hissettim. Bunun olması gereken şey olduğunu biliyorum ve sana ihtiyacım var."

Ellerimi yüzünden çekti ve Aerlyn yüzüğüne baktı, parmağıyla yüzüğü okşadı ve başını salladı. Bu hareket sessiz bir teslimiyeti ifade ediyordu. Bunun hakkında konuşmamıştık, ama ne olduğu, bana kimin verdiği belliydi.

"Tamam," diye yenilgiyi kabul etti. Bir Elit büyücü, gerekirse Elia'yı benden uzaklaştırabilirdi. Her şey hazırды. Plan yürürlükteydi.

"O zaman karar verildi. Gidelim," dedim ikisine de.

Kollarımı Elia'nın önüne uzattım ve o bana aptalmışım gibi baktı. Hafif bir rüzgâr dalların arasından eserek ayaklarımızın etrafına donuk sarı yapraklar saçtı.

"Brynn, hayatında hiç hissetmediğin kadar büyük bir acı hissedeceksin. Buna hazır olduğuna emin misin?"

Korku içimi kapladı, ama onu bastırdım. "Hazırım."

Elia dudağını ısırdı ama başını salladı. "O zaman pelerininizi çıkarın. Valkaryn teyzeye olanları canlandırmamız gerekiyor. Vücudunun her yeri ısırılmıştı. Onu bulanlar annem ve Godric'ti. Mümkün olduğunca fazla cilde ulaşmam gerekiyor ve kıyafetlerinizi mahvetmek istemiyorum."

"Ah Tanrım, kendimi kötü hissediyorum," dedi Cassian ve volta atmaya başladı. Botları nemli toprağa huzursuz izler bırakıyordu. Açıklığın gerginliği, sanki ormanlar bir sonraki adımda ne olacağını duymak için eğilmiş gibi, gergin bir hal aldı.

"*Brynn,*" diye yankılandı Val'in sesi zihnimde, titrek bir el gibi düşüncelerimin kenarlarını okşayarak. Onu uzaklaştırdım. Bu konuyu konuşmak istemiyordum. Gece havası çıplak kollarımı soğuktu, neredeyse bir uyarı gibi cildimi karıncalandırıyordu.

"*Sadece belirli sayıda ısırıldığım için hayatta kalmadım,*" dedi ve ben durup onu dinledim. Sesi çılgınca değildi; sakin ve ağırdı, sanki eski bir yarayı açıyormuş gibi. "*Hayatta kalmamın sebebi, yaşamak için bir nedenim olmasıydı. Savaştım. Zehir beni delirtmek üzereyken, Drake'i, ailemi tekrar görmek istediğim için savaştım. Onlar beni bu dünyaya bağladılar. Neden hayatta kalmak istediğine, ne için savaştığına odaklanmalısın.*"

Hayatta kalmak için tavsiye mi? Bu yeni bir şeydi. Bu tavsiye içime sızdı, göğsümü sıkıştırdı. Boğazımı yutkunarak, boğazımdan bir ses çıkararak başımı salladım.

İç çamaşırlarıma kadar soyunduktan sonra, Elia'nın karşısına çıktım ve onun bakışlarıyla karşılaşırken yüzümde sakin bir ifade vardı. Soğuk rüzgar ağaçların arasından esiyor, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu.

"Elia, sana yemin ederim ki buna boyun eğmeyeceğim."

Değişmeye başlamadan önce bana son bir kez panikle baktı. Kemikleri çatırdadı, kasları derisinin altında dalgalandı; sadece bu ses bile midemi bulandırdı. Ayın ışığı, kürkü uzuvlarına yayılırken üzerine gümüş bir parıltı döktü.

Cassian hemen öne atıldı ve iki koluma da birer elini koydu. Avuç içleri sıcaktı, sakinleştiriciydi. "Bunu bir daha düşün, Brynn. Lunaria'nın kapılarını basarken ölsem bile seninle birlikte savaşacağım. Senin yanında savaşacağım"

ve oradaki tutsakları kurtarmana ve Kaelric'e tacını geri vermesine yardım edeceğim."

Onun samimi ve içtenliği kalbimi sıkıştırdı. Beni ayakta tutan kararlılığımı neredeyse delip geçecekti.

"Sen tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbe sahipsin," dedim ona. "Ama bunu yapmak zorundayım." Sesim hafifçe titredi, ama geri kalanım taş gibi hissediyordu.

"Brynn! Neredesin?" Kaelric'in sesi zihnime işledi ve Cassian'ın kollarından nazikçe kurtuldum. Kaelric'in paniğini, derimin altında ikinci bir kalp atışı gibi hissedebiliyordum. Yakındaydı. Kahretsin, çok yakındaydı.

"Acele etmeliyiz. Kaelric geliyor!" dedim Elia'ya.

Cassian homurdandı ve Elia önümde dururken geri adım attı. Elia, ay ışığı altında parlak bakır gibi parlayan kürküyle güzel, kızıl renkli bir kurttu. Ve şu anda boğazından düşük bir homurtu çıkararak bana dişlerini gösteriyordu, omurgamdan yukarı tırmanan bir hayvan uyarısı.

"Bunu yapma. Sana yasaklıyorum," diye emretti Kaelric kafamın içinde. Sesi kırbaç gibi vuruyordu, arkasında korku ve öfke dönüyordu.

Ne yaptığımı biliyor muydu? Nasıl? Elia mı? Belki de ben ölürsem vicdanını rahatlatması için ona söylemişti. Bu olasılık midemi burktu.

"Seni seviyorum. Yalan söylediğim için özür dilerim, ama ben senin emirlerine uyan kurtlarından biri değilim, bu yüzden bana hiçbir şeyi yasaklayamazsın," dedim ona. *"Henüz değil."* Bu düşünce şiddetli ve sarsılmaz bir şekilde aklıma geldi.

Elia bacağıma atlayıp ilk ısırığı aldığı anda işimi bitirmiştım.

Ateş damarlarıma enjekte edilmiş gibi, sağ uyluğumda beyaz ve kör edici bir acı patladı. Dünya odak noktasından kaydı. Uzakta bir uluma duydum. Çok uzaktaydı, ama yakında buraya ulaşacaktı.

Kaelric.

Elia'nın kurdu bacağıma bıraktı ve hızla koluma ısırarak için hareket etti. Çeneleri demir gibi keskindi, hassastı ve derimin altına yayılan yakıcı zehir izleri bırakıyordu.

"Oh, Hades." Cassian orada durmuş, kollarını açmış, avuçlarında mavi büyü, kıvrılmış şimşekler gibi dönüyordu, benim acı içinde kıvranişımı izliyordu.

Acıdan dizlerimin üzerine çöküp çığlık attım ve Elia'nın kurdu tereddüt etti, altın rengi gözlerinde dehşet gibi bir şey belirdi.

"Devam et!" diye bağırdım ona, altın rengi gözlerini gözlerimle yakaladım. Acı içinde olmama rağmen, kendime güvenimi yansıtmaya çalıştım, bana güvenmesi için yalvardım.

Tekrar, tekrar ve tekrar ısırdı. Hızlı, acı verici ısırıklar, zehri enjekte edip geri çekilmek için yeterliydi. Her ısırık, erimiş çivilerin kemiğe saplanması gibi hissettiriyordu. Etrafımızdaki orman çok sessizdi, nefesini tutmuş gibiydi.

"İzleyemiyorum." Cassian bir anlığına bana sırtını döndü, boğazında kusma hissi vardı. Yumruğunu ağzına bastırdı, omuzları titriyordu.

Kan her yere damlıyordu, uzuvlarımdan sıcak nehirler akıyordu ve Elia'nın kurdu küçük ısırıp bırakmalardan daha vahşi çekmelere geçmişti. Kaç kez olduğunu saymayı bırakmıştım, yirmi mi? Daha fazla mı? Acıdan sayılar bulanıklaşmıştı.

Acı, görüşümün kenarlarında baş dönmesi dans ettiriyordu, ya da belki de kan kaybından dolayındı. Gece gökyüzü dönüyor, ağaçlar sanki su altındaymış gibi sallanıyordu.

"Neden yaşamak istediğini düşün," dedi Valkaryn. "Geleceğini zihninde tut. Dayanağını bul."

"Neden?" diye sordum, düşüncelerim dağılıyordu.

"Çünkü ruhunu dünyaya bağlı tutmanın en iyi yolu bu. Bugün Yarattıcı ile karşılaşmanı engellemeye çalışıyorum."

Sözleri beni sarsmıştı. Ölmek istemiyordum. Hazır değildim. Yapacak çok işim vardı.

O anda annemi düşündüm, Sable bahçede Finn'i kovalarken ön verandada gülüşünü. Kaelric'i düşündüm, dudaklarını öpüp onu sevdiğimi söylediğimi. Onun tacını geri almayı, teyzesini kurtarmayı ve Harrow'u öldürmeyi düşündüm. Bu görüntüler beni bu dünyaya bağlayan çapalar gibi çekiyordu.

Elia o anda inledi ve ben sırt üstü yatarken, gökyüzüne bakarken, nefesim kesik kesik ve kanlar içinde olduğumu fark ettim. Bayılmış mıydım? Düşüğümü hatırlamıyordum. Ay, üzerimde gümüş bir hale ile parlıyordu, sanki sudan bakılıyormuş gibi kenarları bulanıktı.

"Dur, dur, hemen!" Cassian ellerini uzatarak uyardı. Mavi büyü, sıçramaya çalışan alevler gibi avuçlarında dans ediyordu.

"Devam etmek zorunda, yoksa öleceksin. Değişmek için yeterli zehire ihtiyacın var," dedi Val, sesi keskin ama titriyordu.

"Devam..." Nefes nefese soludum. "...etmelisin." Boğazımı sıyırdı, zar zor duyuluyordu.

Elia'nın kurdu Cassian'a baktı, ben de ona baktım. Açıkça ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve o anda beni sevdiğini anladım. Ben de onu seviyordum. Aynı şekilde değil, ama sevgili bir arkadaş, bir kardeş olarak. Ve şimdi onu benim ölümümü izlemeye zorlamış olabilirdim.

"Dayan, küçük insanım," dedi Kaelric. *"Geliyorum."*

Yükselen uluma daha yakındı ve daha acı vericiydi, neredeyse kırılmış gibiydi.

Elia'ya baktım, kollarımdan, bacaklarımdan ve sırtımdan akan kanın sıcak ve yapışkan bir şekilde altımda birikmesini hissettim. Toprak beni içmeye çalışıyor gibiydi.

"Dur..." diyebilirdim sadece, ama o hızla üzerime atladı ve boynumu ısırdı, sonra da omzumu ısırdı. Görüşüm bulanıklaştı, parçalanmaya başladı. Sesim kısılana kadar çığlık attım, acı daha önce hiç yaşamadığım kadar dayanılmazdı. Üzerimdeki ağaçlar dalgalanmaya başladı, dallar sanki bana uzanıyormuş gibi eğildi.

"Artık yeter. O ölecek," diye ağladı Cassian, paniğin ağırlığı altında sesi çatallanıyordu. Mavi sihirli şeritler ellerinden ip gibi fırlayıp Elia'yı sardı ve onu benden uzaklaştırdı. Sihir havada tıslayarak karanlıkta parladı. Gücü, yaprakları orman zemininde savurdu.

Cassian önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Elia kuyruğunu kıstırdı ve hıçkırarak, sihirli bağlar çözülürken daha da geri çekildi. Göğsü inip kalkıyordu, pençeleri çam iğneleri üzerinde sinirli bir şekilde seğiriyordu, içgüdüğü ve sadakati arasında kalmıştı.

Cassian'ın yüzüne dokunmak için uzandım, ama kolum geri düştü ve yere düz bir sesle çarptı. Kaslarım artık beni dinlemiyordu. Çok zayıftım.

Gözyaşları yanaklarından serbestçe akıp göğsüme düştü, korkutucu derecede soğuk olan tenime sıcaklık kattı. Nefesi

kısa titremeler halinde geliyordu, sihir kokusu hala ona yapışmış durumdaydı. Onu teselli etmek, her zaman beni desteklemesinin benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim. Onu sevdiğim gibi sevemediğim için üzgün olduğumu söylemek istedim. Ama konuşmak için ağzımı açtığımda, hiçbir şey çıkmadı, sadece zar zor hareket eden bir nefes sesi çıktı.

Sonra onu hissettim.

Kaelric'in varlığı, ufukta yükselen sabah güneşi gibiydi, gölgeleri kesen yumuşak bir sıcaklık. Cassian'ın arkasında belirirken, bir anlığına uyanık hissettim, aurası beni koruyucu bir pelerin gibi sarmıştı.

Yüzünde binlerce duygu dans ediyordu, hepsi yer kapmak için mücadele ediyordu.

Öfke. Dehşet. Hayranlık. İzdırap. İsyan. Şok. İnkâr.

Kabul.

Her biri, gözlerinin arkasında kopan bir fırtına gibi yüzünde parıldadı, patlamak üzereydi.

Cassian'ı nazıkçe kenara itti ve önümde diz çöktü. Dokunuşuyla dünya yeniden dengelendi. Kollarının dizlerimin ve boynumun altına girdiğini hissettim, sonra göğsüne kaldırıldım. Sıcaklığı tenime işledi, ama uzuvlarım gevşek kalmıştı, başım omzuna doğru sarkmıştı.

Kaelric ayakta durup gökyüzüne bakarken, gözlerinde bir fırtına kopuyordu. Gece ona doğru eğiliyor, rüzgâr ağaçların arasında fısıldıyordu.

"Onu alırsan, beni de alabilirsin," dedi gökyüzüne.

Kaelric'in altın rengi şifalı ışığı ellerinden dökülmeye başladı. Cildimin üzerinde sıvı güneş ışığı gibi yayılıyordu, ama zihnimde Valkaryn'in keskin ve sıcak olduğunu hissettim.

"*Hayır. Bu zehri temizleyecektir,*" diye uyardı, sesinde aciliyet vardı.

"Dur..." Kaelric'e zayıf bir sesle nefes nefese söyledim. "Hayır."

Bana baktı, gözleri turuncu ve yeşilin savaşı gibiydi. Gözleri yaşlarla doldu ve hızla kırıştırdı, ta ki gözyaşları yanaklarıma sıçrayana kadar.

Nedense, Kaelric'in ağlamasını görmek Cassian'ı görmekten daha yürek burkucuydu. Daha ağır bir yük vardı.

"Güven... bana. Dur," dedim tekrar ve şifalı ışık bir anda durdu, geceye karışarak kayboldu.

Kaelric beni kollarında tutarak dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşları yüzünden akıp göğsüme damladı. Kulağıma fısıldarken sesi kırıldı, göğsü yanağımın altında titriyordu: "Sen olduğun gibi bana yetiyordun, Brynn," diye ağladı. "Çocuksuz, seninle yatmadan bir ömür yaşasaydım bile, yine de bana yeterdi."

Bunlar, bana söylenmiş en güzel sözlerdi, aynı anda hem sıcak, hem yıkıcı, hem de şefkatliydiler. Ruhum bedenimden ayrılmadan önce duyduğum son sözlerdi.

On Birinci Bölüm

Çelik Dağ'ın içindeydim, sonsuz beyaz mermer sarayda duran altın cam gözlü adamın önünde. Etrafımızdaki mağara gibi boşluk parıltıyordu — taş duvarlar yumuşak beyaz bir ışıkla kaplıydı.

O, eski zırhıyla duruyor ve bana şefkatle bakıyordu.

Işık, canlı bir sis gibi ayaklarının dibinde birikmiş, nefesle çekiliyormuşçasına dalgalanıyordu.

Aşağıya baktım, parmaklarımı ve ayak parmaklarımı kıpırdatarak. Vücudum normaldi, derimde delik yoktu, Elia'nın ısırıklarından kan akmıyordu. Ağırlicısız hissediyordum, ama bütün hissediyordum.

"Öldüm mü?" diye sarsılmış bir şekilde adama sordum.

Adam başını yana eğdi. "Teknik olarak, evet."

Hayır...

İşe yaramamıştı. Elia beni yeterince ısırmamıştı, ya da belki de çok fazla ısırılmıştı. Panik beni bir mengene gibi sardı.

O anda kim karşımda durduğunu anladım ve Yaradan'ın huzurunda dizlerimin üzerine çöktüm.

"Geri dönmeliyim. Annem, kardeşlerim, Kaelric'in bana ihtiyacı var — teyzesi, Lunaria halkı. *Lütfen*, beni geri gönderin."

Benim sesim kırıldı, kelimelerimkelimeler düşüyor düşüyor dökülüyor ham ve ıssız.

"Genelde böyle olmaz. Buraya gelmek tek yönlü bir yoldur," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım, kulaklarımda kalp atışlarım çınılıyordu — ama artık kalbimin olup olmadığından emin değildim.

"Hayır." Aniden çaresizce ayağa kalktım. "Benim böyle olmam gerektiğini sanıyordum. Bir kurt adam. Aksi halde, Kaelric ve ben neden eş olalım ki?"

Bana baktı ve bakışlarındaki şefkat beni şaşırttı. Gözlerinin arkasında derin bir bilgelik vardı, kadim, sarsılmaz, ama acımasız değildi.

"Ya sana Kaelric'in ruhunun kurt adam olmak için yaratılmadığını, Valkaryn'in insan olduğu ve başka bir babadan doğduğu zaman doğması gerektiğini, *sonra* senin onunla tanışıp evlenip çocuklarınızın olacağını söylersem?"

Nefesim kesildi.

Bu açıklama, durgun havada bir yıldırım gibi çarptı.

Val de kurt adam olmamalı mıydı? Başka bir zaman diliminde, başka bir adamla tanışmış olsaydı, Kaelric o birliktelikten doğmuş olur muydu? İnsan olarak mı? Zihnim, bu gerçeği bildiğim dünyaya uydurmaya çalışırken dönüp duruyordu. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu, ama aynı anda her şeyi ve hiçbir şeyi açıklıyordu. Belki de Valkaryn ve Drake asla eş olmamalıydılar, ya da belki de Yaratıcı Val'e ne olacağını biliyordu ve bu yüzden buna izin verdi.

Bilmiyordum.

Ama şu anda önemli olan tek şey Kaelric ve diğerlerine geri dönmekti.

"Lütfen, tekrar düşünmeni rica ediyorum. Merhamet et," diye ağlayarak, koluna tutunmak için öne atıldım. Tutunmazsam sisin içinde kaybolacağından korkar gibi parmaklarım zırhını sımsıkı kavradı.

O iç geçirdi, ama bana kızmak ya da sinirlenmek yerine, elini uzattı ve bir babanın çocuğuna yaptığı gibi sırtımı okşadı. Dokunuşu nazikti, sakinleştiriciydi ve içimi yumuşak dalgalar halinde bir sıcaklık kapladı.

"İnsanların planları bazen işleri benim için zorlaştırıyor, ama her zaman başka bir yol vardır."

Ondan geri çekildim, boynumu uzatıp gözlerine baktım. Gözleri sanki galaksiler barındırıyor gibiydi, sonsuz derinlikte parıldayan girdaplar.

"Brynn Brighton, sen bana her zaman güvendin ve haklısın: Ben hata yapmam. Senin için büyük planlarım var."

Elini uzattı ve ellerini omuzlarıma koydu. Cildimden bir sıcaklık yayıldı, yakıcı değildi ama içimdeki tüm korkuyu gevşetecek kadar sıcaktı.

"Sen asla inancını kaybetmedin ve değer verdiğin kişilere çok sadıksın. Bana, hayatının son bulduğu gece ayaklarıma kapanıp, her şeyi düzeltmek için geri gönderilmeyi yalvaran Valkaryn'i çok hatırlatıyorsun."

Başımı salladım, parmak uçlarından omuzlarıma yayılan sıcaklık dalgalarının, sıvı ışık gibi kollarımdan aşağıya doğru yayıldığını hissettim.

"Evet, lütfen beni geri gönder. Ne istersen yaparım."

Çenesini eğdi, gözlerimin içine öyle bir baktı ki, bakışlarını karşılamakta zorlandım. Varlığı, eski ve ezici bir ağırlık gibi üzerime çöktü.

"Ne kadar kaybolmuş görünürlerse görünsünler, tüm yaratıklarımı severim, ama bazıları çok fazla kaybolur. Karanlığın çağrısına çok fazla kapılmışlardır, kurtarılamazlar."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. Kimden bahsediyordu?

Sonra kimin hakkında konuştuğu hakkında bir fikir geldi aklıma.

Kral Harrow.

"O insanlara zarar veriyor. İyi insanlara. Onlara yardım etmeliyim. Onu durdurmalıyım," dedim Yaratıcı'ya, sesim sakın olsa da korku omurgamdan yukarı tırmanıyordu.

Bir an için üzgün göründü, ama başını salladı. "Yaptığı hatanın hesabını bana verecek. Sonra Valkaryn bana verdiği sözü yerine getirecek ve senin ona yardım etmeni istiyorum. Yaratılışımda denge yeniden sağlanmalı."

Kaşlarımı çattım. "Ne sözü?"

"Kayıp olanlar, karanlığı çok ileri götürenler, ben Elitlerden bahsediyordum. Onların insanları koruyup onlara bakabilmeleri için onlara sihir kullanma izni verdim."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Eh, bunda başarısız oldular."

"Evet. Bu yüzden Valkaryn'e Elitlerin büyüünü elinden alması için yardım etmeni istiyorum."

Nefesim kesildi.

Bir dakika... ne?

"Verdiğim şeyi geri alabilirim," diye gürledi ve sesi göğsümde titreşti, yankılı ve sarsılmazdı. Ayaklarımın altındaki zemin, görünmez bir güçle titriyor, uğulduyor gibiydi.

"Sen iyi bir hayatı hak ediyorsun, Brynn. Sen, gördüğüm en saf kalplerden birine sahipsin." Bir babanın kızına bakacağı gibi, sıcak ve gururlu bir şekilde gülümsedi.

Sonra zeminin altımdan kaybolduğunu hissettim ve düşmeye başladım, hava hızla yanımdan geçiyordu, ruhum suya atılmış bir taş gibi aşağıya doğru hızla düşüyordu.

Ruhum bedenime geri çarptı ve ben nefes nefese kalarak, başımı sert bir şeye çarparak oturdum.

"Ah!" diye bağırdı Kaelric ve gözlerim açıldı. Onun kafasına çarptığımı fark ettim.

Çünkü o benim üzerimde duruyordu.

Yatağımda yatıyordum, Hildreth'teki evimdeki yatağımda. Hafif odun dumanı ve çarşaf kokusu, zihnim yetişmeden önce güvende olduğumu anladım.

"Oh, Yaradan'a şükürler olsun," Kaelric gözlerini kocaman açarak bana bakarken nefes nefese kaldı ve sonra beni kollarına çekti.

O beni bıraktığında sırtım ve kollarımdaki ağrı yeniden alevlendi ve ben yüzümü buruşturdum. Her ısırık izinden ısı yayılıyordu, derimin altında kömür gibi zonkluyordu.

Kollarımı aşağıya baktım ve kabuk bağlamış ısırık izleri, kurumuş kan ve...

"Öldüm," diye yüksek sesle söyledim, Yaratıcı ile olan rüyamı ya da her neyse onu hatırlayarak.

"Val?" diye seslendim.

"Buradayım, canım."

"Yaratıcı ile tanıştım," dedim ona.

"Ne şanslısın. Onunla görüşenlerin çoğu geri dönmez. İyi olduğuna sevindim."

Yaralarımı görmek için elimi uzattım ve nefesim kesildi.

Kollarımdaki ve bacaklarımdaki kabuk bağlamış ve kanayan yaralar... iyileşiyordu, gözlerimin önünde kapanıyor, derim ürperiyor ve geriliyordu

Vücudumda garip bir şey hissettim, sanki vücudum bir takım elbise gibiydi, çıkarmak istediğim kaşıntılı bir takım elbise. Kemiklerim çok sıkı hissediyordu, sanki derim artık tam olarak uymuyormuş gibi.

"Garip hissediyorum," dedim Val'e, panik içinde.

Sözler zihnimde titriyordu. Derim sanki binlerce karınca altında koşuyormuş gibi karıncalanıyordu ve omurgamda huzursuz bir sıcaklık oluşuyordu.

"Panik yapma," dedi Kaelric zihnimde. *"Artık bir kurt adamsın. Kokunu alabiliyorum. Kurtunla bedeninin arasındaki ayrılığı hissediyorsun..."*

"Ne!" Yataktan fırlayarak ayağa kalktım, nefesim hızlanmıştı. Yatak da sanki irkilmiş gibi altında gıcırdadı.

Kaelric beni sakinleştirmek için ellerini uzattı. "Panik yapma. İlk dönüşümünü daha da kötüleştirir. Zaten çok şey yaşadın."

Değişmek mi? Değişmek istemiyordum. Bunu yapmaya karar verdiğimde o kadar ileriye düşünmemiştim. Kalbim göğüs kafesimden dışarı çıkacakmış gibi çarpıyordu, insan göğsüm için çok büyüktü.

"Sakin ol, evlat. Sorun yok. Yeni halinin gücünü hissedebiliyorum. Benim gücüm için çok daha iyi bir araç."

Val'in sesi sıcak bir duman gibi içimi sardı, ama sesi daha uzak geliyordu.

"Dönüşmeme gerek yok. Sonsuza kadar böyle kalabilirim," dedim Kaelric'e, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, derimi dökme dürtüsü beni ele geçirmişti. Bu sadece rahatsızlık değildi, içgüdüydü, kemiklerimin derinliklerinden gelen, serbest bırakılmak isteyen kadim bir şeydi.

"Aşkım... bana güven. Sakinleşmen gerek yoksa..."

Sırtımda bir ağırlık hissettiğimde dört ayak üstüne yatakta düştüm. Ağrının şiddeti nefesimi kesti. Kaelric yanıma çöktü ve turuncu gözleriyle bakışlarımı yakaladı. O erimiş renkli gözlere sanki bir can simidiymiş gibi sarıldım.

"Brynn, bana odaklan. Derin nefes al."

Sesi kemiklerimin derinliklerine işleyen bir emirdi, o alfa çekimi görünmez kollar gibi beni sarmıştı.

Her nefes alışım kırık cam gibi acıtmasına rağmen, yavaş ve derin nefesler alırken o turuncu bakışları yakaladım. Acı doruk noktasına ulaştı. Isı kollarımdan aşağıya doğru akarak derimin altına sızdı ve parmaklarım pençe gibi kıvrılana kadar devam etti. Kollarımda siyah tüylerin parıldadığını gördüğümde

ılık attım. ılık çok derinden koparak, sertleşip Őekil değiştirince, bir ulumaya dönüştü ve beni o kadar şaşırttı ki tekrar ılık atmaya çalıştım, ama bu sadece boğazımdan başka bir uluma çıkmasına neden oldu ve sesim vahşi ve ham bir şeye dönüştü.

Kaelric kurtumun boynuna sertçe elini koyduğunda ancak o zaman donakaldım.

"Benim."

Tek kelime içimde yankılandı, kadim ve ezici, kesinlikle dolu. Kemiklerime işlediğini hissettim, içimde parçalanmakta olan bir şeyi bağladı.

Bu fiziksel ve zihinsel bir şeydi ve benim tüm varlığımı kapsıyordu.

"Alfa. Eş," dedi kurtum, sesi içimde daha derin, içėüdüsel. Onu duymak garipti, onun ben olduğumu bilmeme rağmen ayrı olduğunu bilmek. İkinci bir kalp atışı gibi.

O anda Kaelric'in beni kurtlarından biri olarak kabul ettiğini anladım. Ve bu dönüşümü durduramayacağımı biliyordum. Elia'nın beni defalarca ısırmasıyla o kadar çok acı çekmiştim ki, kırılan kemikler, yanan et ve kaşınan kürkü kaldırabileceğimden emin değildim.

Ama dayandım.

Omurgam eğildi, her omurum köz gibi patlayarak çıkıyordu. Kaburgalarımın altında bir sıcaklık hissettim, kaslarım bükölüp gerildi, yeniden düzenlendi, ta ki içinde yaşadığım bedeni zar zor tanıyana kadar.

Kaelric yatağın yanında çömeldi, cesaret verici sözler fısıldadı, nefes almamı söyledi, ta ki tamamen kurt formuna bürünene kadar.

Ayağa kalkarak sııttı.

"Kurtun çok güzel. Git bak."

Sesi hayranlık doluydu, hiç duymadığım kadar yumuşaktı.

Yatağımın ucundaki aynayı işaret etti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi yataktan atladım, pençelerim sessizce döşeme tahtalarına indi ve aynaya doğru yürüdüm. Mürekkep siyahı bir kurt bana bakıyordu, pençeleri beyaza boyanmış ve kuyruğu karla kaplı gibiydi. Ben hareket ettiğimde yansımam da hareket etti, başını eğdi. Kendimi güçlü, kuvvetli hissettim.

O sırada kapı açıldı ve başımı o yöne çevirip Elia'yı gördüm. Gözleri, bütün gece ağlamış gibi kızarmıştı. Dizlerinin üzerine çöküp beni görünce ağlamaya başladı.

Boğazımdan düşük bir inilti yükseldi ve ona doğru koştum, o bana sarılırken kurt kafamı boynunun kıvrımına dayadım. Kolları kürkümün etrafında titriyordu.

"Öldüğünü sandım," dedi. Son kelimedede sesi kırıldı.

"Onunla konuşabilir miyim?" diye Kaelric'e sordum.

Kurtumun ona daha yakın olmak, sıcaklığı ve varlığıyla onu rahatlatmak istediğini hissedebiliyordum.

"Hayır, ama ben konuşabilirim," dedi dudaklarını kıpırdatmadan.

"Ona teşekkür et ve annesini kurtaracağımı söyle."

Kaelric, önce bu konuyu konuşmak istermiş gibi bir kaşını kaldırdı, ama benim sözlerimi ona tekrarladı.

"Brynnie?" Sable'ın sesi koridordan geldi ve ben donakaldım. Kurtum tamamen hareketsiz kaldı. Elia gözlerini sildi ve ben onun kucağından indim, o ayağa kalkıp arkasını döndü ve vücuduyla kurtumu korudu.

"Tatlım, Brynn daha iyi, ama seninle görüşmeden önce üstünü değiştirmesi gerekiyor," dedi Elia küçük kız kardeşime.

Aileme ne söylendiğini bilmiyordum, ama açıkça görülüyordu ki, kurt olduğum gerçeği küçüklerime aktarılmamıştı.

Annem o sırada göründü ve Elia Sable'ı almak için dışarı çıkarken ben odanın derinliklerine doğru çekildim.

Annem odaya girdiğinde, arkasından kapıyı kapattı ve benden yatağa, Kaelric'e baktı. O da, sanki ben gittiğimden beri uyumamış gibi, gözleri kızarmış ve saçları dağınıktı.

"Bu benim kızım mı?" Sesi, zımpara kağıdı gibi,

Kaelric boğazını temizledi. "Evet, hanımefendi."

Annem diz çöküp beni çağırır gibi elini uzattı ve Kaelric önüme geçti. "İnsan kokusu, henüz ilk avını yapmamış yeni kurtlar için çekici olabilir. Onu tavşan avlamaya götürüp, kurtluğunu eğitmeden önce..."

"Saçma!" Annem, on iki çocuk yetiştirmiş ve hiçbir şeyden korkmayan birinin kendine güveniyle alfa'yı azarlardı. "Kızım

kızım bana asla zarar vermez."

Kaelric'i kenara itip, annem köpeği okşar gibi sırtımı okşarken burnumu avucuna sürttüm. Dokunuşu beni sakinleştirdi, tanıdık bir sıcaklık.

"Ona onu sevdiğimi ve haklı olduğunu söyle. Onu asla incitmem."

O da öyle yaptı. Ama o da haklıydı, çünkü ben onun elini koklarken, midemde derin bir açlık hissi uyandı. İlk kez uyanmış ilkel bir şey gibi, hızlı ve keskin bir şekilde geldi.

"Acıktım," dedim ona.

Bu sözler zihnimde daha çok bir hırıltı gibi çıktı, yeni içgüdülerim öne çıkıyordu.

Elini uzattı ve annemin ellerini tutarak onu kapıya doğru yönlendirdi. "Brynn'i koşuya çıkaracağım. Sonra geri döneceğiz, onun insan formuna geçeceğiz ve hep birlikte vakit geçirebiliriz, tamam mı?"

Sesi sakindi, ama sesinin altında bir korku hissedebiliyordum, saklamaya çalıştığı sessiz bir titreme.

Onu saldırmamdan mı korkuyordu?

Asla yapmazdım. Aileme zarar vermektense ölmeyi tercih ederdim.

Ama buna inanmış olsam da... şiddetle inanmış olsam da... karnımdaki açlık vahşi ve tanıdık olmayan bir şeydi, sanki kaburgalarımın altında bir canavar dolaşıyormuş gibi. Ağzım sulanmaya başladı. Onun sıcak ve insani teninin kokusu midemde bir şeyleri kıvrılmaya başladı.

"Oh, tamam." Annem onun ellerini sıktı ve odadan çıktı.

Kaelric pencereme doğru yürüdü ve pencereyi sonuna kadar açtı. Soğuk bir esinti odaya doldu, çam ve ağaç kabuğu kokusu ile uzaklardan gelen hayvan kokusunu da beraberinde getirdi. Kurtum göğsümde heyecanla ve huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

Aniden, insanların neden bu kadar çok zamanını içeride geçirdiğini merak ettim. Duvarlar çok dar, çok ince, çok... yanlış geliyordu.

Dışarısı benim olmam gereken yerdı: ağaçlar, sıcak toprak, akan su, gece gökyüzü. Her zerremle özlem duyuyordum.

Kaelric yanıma gelene kadar yer değiştirdi. Açık pencereye baktı.

"Tavşanı ilk yakalayan kazanır."

Sesi şakacı ve meydan okuyucuydu.

Cevap veremedi, pencereden dışarı atladı ve havada vücudu zahmetsizce güzel bir canavara dönüştü.

İçgüdülerim devreye girdi. Onun peşinden koştum, pençelerim çimlere değiyordu, altımdaki toprak serin ve mükemmeldi. Dünya keskin bir netlik kazandı. Kaelric bahçenin yarısını çoktan geçmişti, ama vücudum heyecanla doldu. Daha hızlı koştum ve onu şaşırtıcı bir kolaylıkla yakalayabileceğimi fark ettim.

Parkın içinden koşarak yoğun ormana girdiğimizde, her yaprak ve dal inanılmaz derecede gürültülü geliyordu. Başımın üstünde kanat çırpma sesleri, ağaç gövdesi yakınında küçük bir şeyin koşuşturma sesi, dalların arasından esen rüzgârın fısıltısı duyuluyordu.

Kurtum, benim daha önce hiç fark etmediğim kokuları ve sesleri algılıyordu. Orman canlıydı ve bana hiç olmadığı kadar konuşuyordu.

Tavşan avlamanın korkunç olacağını düşünmüştüm, ama heyecan vericiydi.

Kovalamaca. Bulanık ağaçlar. Toprağın altından duyabildiğim yumuşak kalp atışları.

Atıldığımda, tavşanı dişlerimle yakaladığımda, saf içgüdüsel bir tatmin hissettim. Bu zulüm değildi. Hayatta kalmaktı. Doğa. Denge.

Her zamanki gibi Kaelric önce benim yememe izin verdi.

Beni izlerkenki bakışlarında saygı vardı, kadim ve kırılğan bir saygı.

İki saat boyunca birlikte ormanda koşup ağaçların arasında dolaştıktan sonra, evime geri döndük ve açık pencereden içeri atladık.

Kaelric, her nefesimi sayarak, sakin bir sesle beni eski halime dönmeye ikna etti. Acıdı, ama bu sefer daha az acı vericiydi, sanki kemiklerim yolu hatırlamış gibiydi.

Hızlıca duş aldım, kir ve tüyleri temizledim, dişlerimi fırçaladım ve ailemi görmeden önce dağınık saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Yansıman aynı görünüyordu, ama derimin altındaki her şey farklı hissediyordu.

Annem akşam yemeğini hazırlamıştı ve hala aç olduğumu fark edince şaşırdım. Aslında açlıktan ölüyordum. Masa sıcak

yemekler ve mum ışığıyla doluydu ve tanıdık kabak kokusu göğsümü nostaljiyle sıkıştırdı.

Tam oturup yemek yemeye başlarken, kapı çalındı.

Annem Kaelric ve benim el ele tutuştüğümüzü gördü ve yüzü biraz düştü. "Oh, Cassian normalde bu akşam yemeğe gelir, ama..."

"Cassian da gelebilir," dedi Kaelric, nazik ve samimi bir şekilde.

Kalbim biraz eridi. İki adamın arkadaş olduğunu biliyordum, ama benim için hassas bir nokta vardı. Bu gece Kaelric bundan çekinmedi. Öne eğildi.

"Ben açarım," dedim. Çatalımı bıraktım ve kapıyı açmak için yürüdüm.

Cassian orada duruyordu... "Fiona!"

Hamileliğinin sonlarında olan kadına sarılmak için koştum, karnı bana sıcak bir şekilde bastırıyordu.

"Bir kişiye daha yer var mı?" diye sordu. "Her zaman."

O yanımdan geçip yemek odasına doğru ilerlerken ben kenara çekildim.

Cassian kapıda bekliyordu, yüzünü yumuşatan bir rahatlama ifadesiyle bana bakıyordu.

"Elia senin iyi olduğunu söyledi, ama bunu kendi gözlerimle görmek rahatlatıcı," dedi.

Onu kucaklamak için kendime çektim. "Her şey için teşekkürler. Sen iyi bir arkadaşsın."

Ay r ıldıığımızda gülümsüyordu, ama gülümsemesinin altında bir gölge vardı.

"Öyleyim. Bu, düğüne davet edildiğim anlamına mı geliyor?"

Parmağımdaki Aerlyn yüzüğünü işaret etti.

Yüzüm kızardı. Bu konuyu

konuşmamıştık. "Düğün yok."

Gösterişli bir akşam yemeği ve dansın ne anlamı vardı ki? Kaelric benimdi, ben de onundum. Bu yeterliydi.

"Senin adına sevindim," dedi.

Lanet olsun, o tanıdığım en iyi adamdı.

"Teşekkürler, Cassian."

İçeri girdi ve beni masaya kadar takip etti. Annem masaya iki sandalye daha çekmişti. Oturdular ve yemeğe başlayıp hikayeler anlatmaya başladık. Mum ışığı duvarlarda titriyordu ve oda kahkahalarla doluydu.

Kabak ekmeği ve kabak çorbası yedik çünkü mevsimindeydiler ve bol miktarda vardı. Herkes ikinci porsiyon aldı, özellikle de Fiona, utanmadan büyük bir keyifle yedi. Kalbim doluydu.

Eskiden insanları akşam yemeğine davet etmek stresli bir işti. Yeterli yiyeceğimiz olmadığı için hiç yapmazdık. Şimdi annem, Fiona'ya neşeyle daha fazla yemek yediriyor, ona iki kişi için yediğini söylüyordu, yanakları kızarmıştı.

Kaelric'e baktım. *"Hildreth özel bir yer."*

O da başını salladı. *"Annem de öyle düşünürdü."*

Annesi. Valkaryn.

Ben oturmuş gülüp yeni iyileşmiş bedenimin tadını çıkarırken, o kuyuda sıkışıp kalmıştı.

Elia'nın annesi ise... o canavar Harrow'un esiri olmuştu.

Akşam yemeği dilimde ağır bir yük gibi duruyordu.

Ağzımı sildim, peçeteyi masaya bıraktım ve Kaelric'e döndüm.

"Ailemle geçirdiğim bu zaman çok güzeldi, ama artık tacını sana geri vermeye hazırım."

Dudakları kıvrıldı.

"Bu, bir kadının bana söylediği en seksi şey."

"Hadi Val'i alalım, Elia'nın annesini kurtaralım ve bu savaşı bitirelim," dedim.

Etrafımızdaki oda konuşmalarla doluydu, ama o anda her şey netleşti.

Hazırdım.

Onikinci Bölüm

Aileme, Cassian ve Elia'ya veda ettikten sonra, Kaelric ve ben Loroc'a doğru yola çıktık. Cassian, Aerlyn'deki ailesini nihayet ziyaret edeceğini söyledi ve o tarafa giden trene bindi. Kaelric ve ben kurt şeklimizde koşarak hızla yol aldık, pençelerimiz toprak ve yaprakların üzerinde yumuşak bir ses çıkararak. Rüzgâr kürkümüzün arasından fısıldarken, kırsal manzara altımızda bulanıklaşıyordu. Sadece avlanmak veya nehirden su içmek için durduk ve bu kısa molalar sırasında dünya, sanki ikimizin bir sonraki hamlesini beklercesine nefesini tutmuş gibi, inanılmaz bir sessizliğe büründü.

Yüksek bir çam ağacının altında birbirimize sarılarak uyuduk. Gece açıldı ve yıldızlarla doluydu. Hiç bu kadar doğada yaşamak için yaratılmış olduğumu hissetmemiştim. Nemli yosun bizi yastıkladı ve soğuk toprak yeni kemiklerimin ağrısını dindirdi. Kurt formundayken böcekler, aşırı güneş veya pençelerimdeki çamur umurumda değildi. Hiçbir şey rahatsız edici veya garip gelmiyordu. Vahşi ve özgürdüm ve Kaelric tüm bu süre boyunca yanımdaydı, sıcaklığı yan tarafıma bastırıyordu. Bu tek başına dünyayı güvenli hissettiriyordu.

Artık bir kurt adam olduğum için onunla eş olmak nasıl bir şeydi, kelimelerle ifade edemiyordum. İnsanlar dünyasında, flört edersiniz, nişanlanırsınız ve sonra evlenirsiniz. Ama kurt adam eşleri olarak, tüm bunları hızlıca atlarsınız. Tereddüt yoktu, ya da *belki bir gün diye bir şey* yoktu. O benim kocamdan daha fazlasıydı. O benim ruhumun diğer yarısıydı. Bunun gerçek olması için yeminlere ya da büyük bir kutlamaya ihtiyacım yoktu. Bağın kendisi bir sözdü.

Artık bir kurt kızı olduğum için, sonuçlarına katlanmadan tamamen birlikte olabilirdik. Çocuklarımız olabilirdi. İstedğim her şey.

Yavrular, yumuşak siyah kürkleri ve ateşli turuncu gözleri olan Kaelric'in küçük versiyonları düşüncesi, göğsümü sıcak ve dolu hissettirdi.

Loroc'a son birkaç kilometreyi koşarken Val'e haber verdim.

"Her şey yolunda mı? Ben de geliyorum," dedim ona.

Sessizlik oldu. Sıcak bir selamlama yoktu. Hemen alaycı bir cevap yoktu. Sadece boşluk vardı.

Yavaşladım, pençelerim çimlere sürtünüyordu ve Kaelric bunu fark etti, benimle birlikte yavaşladı.

"Ne oldu sevgilim? Yorgun musun?"

"Annen bana cevap vermiyor." Burnumu yere yaklaştırdım, tanıdık olmayan her kokuyu algıladım. Hala her kokuyu ayırt etmeyi, hangisinin hayvandan, hangisinin insandan, hangisinin Elit'ten geldiğini anlamayı öğreniyordum.

"Tekrar dene," diye nazikçe ısrar etti.

Gözlerimi kapattım. *"Val, beni korkutuyorsun. İyi misin?"*

Etrafımızdaki sessizlik keskinleşti, iğneler gibi tüylerime batıyordu. Kendimi nefes almaya zorlayıp sessizliğe daha derin daldığımda onu hafifçe hissettim. Yanlış. Gizli. Korkmuş.

"Metal büyüsü yapan bir Elit var. Konuşamam. Nerede olduğumu biliyor." Val'in mesajı kesik kesikti, sanki kelimeleri söylemek için tüm gücünü kullanmış gibiydi.

Kalbim sıkıştı.

Metal büyüsü olan bir Elit, Val'i güçleriyle sudan çıkarabilecekleri anlamına geliyordu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Kurtum başını geriye attı ve ben düşünmeden önce boğazımdan acı dolu bir uluma çıktı. Kaelric yanımda kaskatı kesildi.

Pençelerimle yeri parçalayarak koştum ve Kaelric, olanları anlatırken yanımda koştu.

"Merak etme. Onu kullanamazlar," dedi, bağımıza güven aşılayarak.

Panik içimi kapladı. *"Onu eritebilirler!" "Olmaz. Denerlerse onları öldürür."*

Onun sözlerini sindirmeye çalışırken tökezledim. Artık bir kurt kızdım... Kendini savunmak için benim gücümden yararlanabilirdi. Bana olan bağlılığı artık

artık kırılğan değildi. Karşı koyabilirdi.

"Onlar beni onu kullanmaktan alıkoyabilirlerdi." Bu farkındalık fiziksel bir darbe gibi çarptı. Onu kilitlerlerse, bağımızı koparırlarsa ya da onu bağın ulaşamayacağı bir yere saklarsa... her şey bitecekti.

Kaelric cevap vermedi, ama sessizliği yeterli bir cevaptı. Sadece daha hızlı koşmaya başladı, uzun adımları bir sprinte dönüştü ve rüzgâr etrafımızda uğuldamaya başladı.

Valkaryn'e uzandım. *"Konuşamadığınızı biliyorum. Ama savaşmak için benden enerji alman gerekiyorsa, al. Artık güçlüyüm. Bununla başa çıkabilirim!"*

Neredeyse anında, göğsümden bir çekiş hissettim, gücüm o kadar ani bir şekilde tükendi ki, patilerim altımda kaydı. Ama sonra, bir güç patlaması havai fişek gibi kaburgalarımın dışarı doğru fııskırdı.

Kurt adam büyüm mü? Eğer öyleyse bile? Elitlerin büyüyle hayal ettiğim gibi gelmiyordu. Kadim, ham, rüzgâr ve kemik gibi, dağ kökleri ve gece avcılarının çığlıkları gibi geliyordu.

Vücudum titreyerek ileri atıldım ve o anda Valkaryn'in hayatı için bir savaşta olduğunu anladım. Daha da kötüsü, onu bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilmiyordum.

Loroc'a vardığımızda, Godric zırhını giymiş, sert ve hazır bir duruşla bekliyordu. Kaelric, işler kötüye gittiği anda zihinsel olarak ona haber vermiş olmalıydı.

Hemen dönüştük ve dünya yeniden iki ayaklı hareketine geri döndü. Godric bana başını eğdi. "Sizi hayatta görmek güzel, Leydi Brynn."

Sesi kaba çıkmıştı, ama içinde boğazımı sıkıştıran bir rahatlama vardı.

"Şehre geri dönmeliyiz. Val'in başı dertte," dedim, her kelimedede aciliyet vardı.

Bir kez başını salladı. "Kaelric söyledi. Ama bir plana ihtiyacımız var." "Bu sefer ben de gidiyorum. Senin yaptığın gibi kılık değiştireceğim,"

diye teklif etti Kaelric, sanki onaylanacağını beklermişçesine Godric'e doğru adım atarak.

"Olmaz," dedik Godric ve ben aynı anda.

"Hayır mı?" Kaelric başını eğdi, sanki tüm krallıkta kimsenin ona bir şey reddedebileceğini gerçekten anlamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Aşkım..." Yaklaştım, ellerimi göğüs kaslarının üzerine koydum, ikimizi de sakinleştirdim. Onun sıcaklığı avuç içlerimden yayıldı. "İyi bir kılık değiştirsen bile seni tanıyacaktı. Sen Fenmyr'deki en büyük sürünün alfasın."

Çenesi gerildi. "Seni riske atmana izin vermeyeceğim." Çenesi daha da yukarı kalktı, tanıdık bir inatçılık onu sardı, hem asil hem de sinir bozucu, sanki fırtınaya yağmur yağmamasını söylemek gibi.

"Onu hayatım pahasına koruyacağım," dedi Godric.

Gücümün tekrar azaldığını hissettim, ama hissettiğim anda, yine kayboldu. Soğuk bir titreme omurgamdan aşağı indi. Val savaşıyordu ve ben ona bir an önce ulaşmak istiyordum. Kaslarım, hareket etme, tehlikenin olduğu yere gitme, Valkaryn'in metalini ellerimde hissetme ihtiyacıyla gerildi. Etrafımdaki dünya daraldı, ta ki tek var olan şey, kapana kısılmış ve mücadele eden onun düşüncesi olana kadar.

"Geçen sefer neredeyse yakalanıyordun!" dedi Kaelric.

Onun sesi beni sudan çeken bir ip gibi çadıra geri çekti. Fenerin ışığında Godric'e baktım. "Git kılık değiştir, birkaç dakika sonra dışarıda buluşuruz."

Godric, bana öfkeyle bakan Kaelric'e baktı, ama bir kez başını salladı ve ikinci komutanı çadırdan çıktı, hareket ederken belindeki deri hışırdadı. Kaelric'i ikna etmeye hazırlanırken kulaklarımda kalp atışları yüksek sesle duyuluyordu.

"Dinle, eskiden, insan olduğum zamanlarda, beni koruman gerekiyordu ve Val olmadan işe yaramazdım, ama artık durum öyle değil."

Kaelric kaşlarını çattı, güzel dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "İhtiyacın olsun ya da olmasın, seni her zaman koruyacağım Brynn."

Bu sözler göğsüme sıcak bir taş gibi yerleşti. Çok tatlıydı ve kalbim eridi. Öne eğildim ve dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum, ter ve çam dumanının hafif tuzlu tadını aldım.

"Bir planım var ve benim emrimle şehri basmaya hazır olmanızı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Gözleri sarı renkte parladı. "On yıldır bunu yapmak için bekliyorum. Ama Brynn, onun Mind Render'ı var."

Sinirlerden titrek bir sesle güldüm. "Ve ben Kral Katili'ne sahibim, o yüzden bırak da gidip bu kralı öldüreyim."

Yüzündeki ifade değişti, gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki hayallerinin gerçekleşeceğini duyan bir çocuk gibi. Umutlu görünüyordu. "Bir planın var mı?"

Dar bir umut, keskin ve tehlikeli.

Başımı salladım. "Adamlarını şehre olabildiğince yaklaştır, ormanda sakla ve ben söyledüğimde kapılara saldır."

Kaşları çatıldı. "Planın nedir? Ona sadık olan çok kişi var... O, senin sandığından daha güçlü. O..."

"O, insanları kontrol etmek için sihirli bir kılıca ihtiyaç duyan, aşırı şişirilmiş egosu olan bir adam. Onu Valkaryn'in gücüyle ezip geçeceğim."

Kaelric çadırın içinde etrafına bakındı, bir an donakaldı, ne söyleyeceğini veya ne yapacağını bilemedi. Sonunda, farkına varınca rahatladı. "Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum. Eşimin halkımı özgürleştirecek kişi olacağını hiç düşünmemiştim." Sanki bir rüya sonunda gerçek olmuş gibi, en iyi şekilde şaşkın görünüyordu.

"Kız gücü." Ona göz kırptım, planımıza geri dönmesini sağlamaya çalışarak. O homurdandı, beni kendine doğru çekti, göğsünün tanıdık sıcaklığı beni içine doğru bastırdı. "Seni ömür boyu sevebilecek kadar zamanım olmadan incinirsen, seni asla affetmem."

Gülümsedim ve onu tekrar öptüm. "Sana söz veriyorum, sevecek çok şeyimiz var."

İçimde şiddetli bir şey çiçek açtı ve sakinliğimin kenarlarının harekete geçtiğini hissettim. Geri adım attım, omuzlarımı dikleştirdim ve çadırdan fırladım.

"*Bekle, Val. Geliyorum,*" diye karanlığa seslendim, sözlerimi bir yemin gibi hissederek. Öfke, sesimi korkudan daha ateşli bir hale getirdi. Çok kızgındım ve bu iyi geliyordu.

On Üçüncü Bölüm

Godric ve ben rekor sürede tünele ulaştık. İkimiz de kurt formunda seyahat etmiştik. Godric, kılık değiştirmesini ve ihtiyacımız olan diğer şeyleri, geçen sefer çaldığımız paraları da içeren özel bir çantayı omuzlarında taşıyordu. Tekrar insan formuna dönen Godric, kılık değiştirmesini tamamlamış, kaba bir pelerin giymişti, böylece bir savaşçı kurt yerine bir tüccar gibi görünüyordu. Tüneldeki hava nemliydi. Zihnim detaydan detaya atlıyor, planı prova ediyor ve yedek planlar hazırlıyordu. Valkaryn stratejik zekâya sahipti; onun emirlerini ve sessiz kesinliğini özlüyordum. Bütün gün ve gece boyunca seyahat etmiştik ve şimdi her zamankinden daha fazla odaklanmam gerekiyordu.

Val hala benimle iletişime geçmemişti. Bu sessizlik, omurgamda gezinen canlı bir şey gibiydi. Bu, onu hala aradıkları ya da daha kötüsü, konuşamayacağı bir yerde tuttukları anlamına geliyordu. Bu düşünce ellerimin titremesine neden oldu ve onları bastırmak zorunda kaldım.

"Planın nedir, Brynn?" Godric alçak sesle sordu. "Valkaryn'e ulaşmak için metali kontrol edebilen bir Elit'i nasıl alt edeceğiz? Onu ele geçirdiğinde güçlü olacağını anlıyorum, ama o zamana kadar..." Soru aramızda asılı kaldı ve ben yutkundum. Tünel nefeslerimizin yankısıyla doldu. "Val'in benim gücümü kullanarak oradan çıkabilmesi için beni tavernanın avlusuna yaklaştırmak için bir dikkat dağıtıcı yaratmamız gerekiyor."

Kalbim boğazımda atıyor olsa da sesimi sabit tuttum.

"Tamam... peki onu ele geçirdikten sonra, metal büyüü kullanan bir Elit'in karşısına çıktığında ne olacak...?" Godric'in kaşları loş ışıkta çatıldı.

Titrek bir nefes verdim. "Onu öldürmek zorundayım." Bunu yüksek sesle söylemek, planı keskin ve gerçek hale getirdi. Kelimeler ağırdı.

Karanlıkta bile onun geri çekildiğini hissettim. "Ya Kral Harrow ve Mind Render da oradaysa?"

Bu B planıydı. Valkaryn'in sabırsızlığını iliklerimde hissedebiliyordum. "Onu uzaklaştıracak bir dikkat dağıtıcı yarat. Bir yangın. Umurumda değil, lanet şatosunu ateşe ver." Sesim titremeyi zorlukla bastırıyordu.

"Bu çok karanlık, Brynn," dedi Godric yumuşak bir sesle, ama gözlerindeki ışıltı ihtiyacım olan onayı taşıyordu.

Karanlıktı ve umutsuzdu, ve bir an için sarayın en kötü şekilde küle dönüştüğünü gördüm. Bunu istemedim; Kaelric'in doğum yerini yakmak istemedim. Ama bir duvar yanarak bir hayat kurtarırsa, bununla yaşayabilirdim.

"Hoşuma gitti," dedi Godric, eski, sağlam tavrıyla elini omzuma koyarak. Korkuya rağmen gülümsedim.

Plan A'yı umut etmeye devam ettim, değerli anılarla dolu bir yeri yok etmeden Valkaryn'i ele geçirmemizi sağlayacak temiz ve akıllıca bir adım. Tünelin sonunda, tuzak kapısının pazarla birleştiği noktaya vardığımızda, Godric önce dikişi kontrol etmek için öne doğru kaydı, parmaklarıyla dikkatlice yokladı.

"*Buradayız. Geliyoruz,*" dedim Val'e sıkı bir fısıltıyla, boğazım sözcüklerden kurumuştı.

Cevap yoktu.

Godric kapıyı yavaşça açtı. Soluk ay ışığı, yavaş bir gelgit gibi karanlığa sızdı. Bir süre sonra kapıyı tamamen açtı.

O dışarı çıktıktan sonra, onu takip ettim ve onun küfür ettiğini duydum. Pazardaki ani ses, tüm vücudumu donduracak kadar rahatsız edici bir his uyandırdı.

"Brynn, koş!" diye bağırdı ve kılıcını kaldırarak ileri atıldı.

Kalbim göğsümden fırladı. Etrafımızdaki dünya bir anda hareketlendi.

Kahretsin.

Muhafızlar tarafından kuşatılmıştık. Bizi bekliyorlardı.

Plan C.

Sarımsak tezgahından atlayıp sola döndüm ve bir Lunaria askerine çarptım. Zırhı çınlayarak geriye doğru devrildi ve şok içinde bağırırken, ben pazar tezgahının çadırındaki açıklığa doğru koşmaya başladım. Arkamda ayak sesleri gürültüyle yankılanıyor, botlar taşları sıyırıyordu ve takip edildiğimi biliyordum. Bir an için, içimi saf bir korku kapladı. Bir kurt adam tarafından takip edilen bir insandım. Ölecektim.

Sonra artık tamamen insan olmadığımı hatırladım. Garip bir güven, keskin ve elektriksel bir his, uzuvlarımı kapladı.

Muhafız saldırıya geçtiği anda aniden durup döndüm. Kılıcı havada ısıklık çaldı, ama ben onu acımasız bir güçle tekmeledim ve metal parke taşlarının üzerinde gürültüyle yuvarlandı. Bir çırpıda ona doğru atıldım ve burnunu kırdım. Kırılan kemiğin çıtırtısı havayı yırttı; o çığlık attı ve dudaklarından kan aktı. Bakır kokusu burnuma çarptı ve içgüdülerim omurgamda ürperdi. Dirseğimle askerin başının yan tarafına vurdum ve o sersemlemiş bir şekilde yere yığıldı.

"Godric devam etmeni söylüyor. Onunla daha sonra buluş. Lanet olsun Brynn, senin için endişeleniyorum." Kaelric'in mesajından, Godric'in ona ulaşım durumu anlattığını anladım.

Beklemedim. Godric'in benim kaçmamı, Val'i alıp sonra onun için geri dönmemi isteyeceğini bilerek tekrar koşmaya başladım. İkimizin de yakalanmasının bir anlamı yoktu. Sadece onu yakalamayı seçip öldürmemelerini umuyordum. Eğer onu öldürürlerse... kendimi asla affedemezdim.

Sağa kayarak bulabildiğim ilk kapılı avluya atladım, sert bir şekilde yere indim ve sarmaşıklarla kaplı bir duvarın arkasına çöktüm. Askerlerin bağırıları sokakta yankılanıyor, botları taşlara çarpıyor, sesleri birbirine karışıyordu. Daha da eğildim ve nefesimi sessizce almaya çalıştım.

"Ne oluyor? İyi misin?" Kaelric'in zamanlaması her zamanki gibi berbattı.

"İyiyim. Sadece çok şey oluyor. Val'i aldığımda haber veririm. Seni seviyorum."

Bu düşünceyi gönderirken, yanımda meydana gelen küçük bir hareket kalbimin ağzıma gelmesine neden oldu. Yanımda küçük tüylü bir şey belirdi ve ben, ağzımı kapatmak için iki elimi ağzıma kapattım.

Bir tavuk.

Siyah ve beyaz benekli bir tavuk.

Benim varlığımdan hiç rahatsız olmadan, tembel tembel çimleri gagalamaya başladı.

Orijinal Plan A'mın bir varyasyonu, kurnaz bir tilki gibi düşüncelerime sızdı.

Muhafızların sesleri kaybolana kadar tam on dakika bekledim. Her kalp atışı kulaklarımda davul gibi yankılanıyordu. Valkaryn'e, gücünün bağımızla nasıl işlediğini hiç sormamıştım. Uzaktan benden ne kadar güç çekebileceğini merak ediyordum. Ben olmadan, bulunduğu yerden onu avlayan Elitleri yakıp kül edebilir miydi? Elbette hayır, yoksa çoktan yapardı. Bu da yakınlığın önemli olduğu anlamına geliyordu. Ona yaklaşmam gerekiyordu. İçgüdülerim bana bunu söylüyordu.

"Hey, benimle gelmen gerekiyor," diye tavuğa fısıldadım ve onu nazikçe kucakladım. Bir kez gıdıkladı, kanatlarını çırptı, ama onu kolumun altına sıkıca sıkıştırınca sakinleşti. Tüyleri şaşırtıcı derecede sıcaktı. Bu iş bitmeden gözlerimi gagalamaz umarım.

Bir dakika daha bekledim, sonra taş çıkıntısının üzerinden baktım. Yol ıssızdı, fenerler gece rüzgârında sallanıyordu. Kapıyı sessizce açtım ve tavuğu kolumun altına sıkıca sıkıştırarak dışarı çıktım. Alçak ve hızlı hareket ederek, hafızamdan tavernaya doğru yol aldım, gölgelere yapışarak, loş ay ışığının yolumu aydınlatmasına izin verdim.

"Godric yakalandı," dedim Val'e. "Neredeyse sana ulaştım. Savaşmaya hazırlan."

Aniden, sanki biri ruhumu söküp almış gibi, bir boşluk hissettim. Dizlerim neredeyse çöküyordu ve caddenin karşısında bir erkeğin düşük ve acı dolu inlemesi duyuldu.

Elitler.

Sokağın sonunda tavernanın görüntüsü belirdi, panjurların aralıklarından sıcak ışık sızıyordu. Yarım düzine asker, ellerini kılıçlarının kabzasına koymuş, gözlerini caddeye dikmiş, çevrede duruyorlardı.

Lanet olsun.

"Dışarıda altı asker var ve arkada da neyle uğraşıyorsan onunla uğraş," dedim ona.

"Vücudundaki tüm metalleri çıkar, hemen," dedi Val keskin bir sesle.

Ağzımı açıp metal bir şeyim olmadığını söylemek üzereydim ki, parmağımda parıldayan Aerlyn alyansına gözüm takıldı. Nefesim kesildi. Onu parmağımdan çıkarıp mavi evin ön kapısının yanındaki saksıya attım. Metal taşa çarptı ve yaprakların altında kayboldu.

Sonra tavuğa fısıldadım: "Bunun için üzgünüm."

Onun tüylerinden birini kopardım ve tavuk kollarımda patladı, binlerce ölen ruhun öfkesiyle çığlık atarak kanatlarıyla kaburgalarımı dövdü. Benden uzaklaşarak bıçaklanmış gibi çığlık attı ve ben de onun peşinden koştum.

Tüm askerler birdenbire sesin geldiği yöne doğru başlarını çevirdiler, miğferleri eğildi, elleri havaya kalktı.

Mükemmel.

"Josie, geri gel! Seni tekrar kaybedersem annem beni öldürür."

Kollarımı açtım ve tavuğun peşinden koştum, bu da onun daha hızlı koşmasına neden oldu, kanatlarını çırparak doğruca tavernaya doğru koştu. Onu kovalarken ayaklarım taşlara çarpıyordu, kalbim deli gibi atıyordu. Muhafızlar kılıçlarını kaldırdılar, çığlık atan tavukla benim aramda bakışarak sanki hayatlarının en kafa karıştırıcı savaşına tanık oluyorlarmış gibiydiler.

Kaotik bir kanat çırpma ile, artık Josie adını verdiğim tavuk, tavernanın avlusunu çevreleyen bir metre yüksekliğindeki duvarın üzerinden atladı. Düşünmeye vaktim yoktu. Onun peşinden atladım, parmaklarım taşa sürtünerek duvarın üzerinden atladım.

"Dur, oraya gidemezsin!" diye bir muhafız arkamdan bağırdı.

Duymamış gibi yaptım, sıkışmış toprağa sertçe indim ve tekrar havalandım.

"Bu tavuğu kaybedersem annem beni öldürür!" diye arkamdan bağırdım.

Avlunun havasında dökülmüş bira kokusu hafifçe hissediliyordu. Arka tarafa doğru koştum, kuyu taşın içinde unutulmuş bir ağız gibi duruyordu. Onu gördüğüm anda, kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Bir Elit, mavi büyüünün dönen baloncuğuyla çerçevelenmiş kuyunun üzerinde duruyordu. Kubbe, ısıtılmış cam gibi parıltıyor, güçle titriyordu. O, kuyunun içine sivri yıldırımlar gibi oklar fırlatarak homurdandı ve inledi

Kuyuya doğru sivri yıldırımlar attı. Kıvılcımlar taş kenar boyunca dans etti ve avluyu kesik kesik ışıklarla aydınlattı.

Muhafız beni takip etmiş, botları gürültüyle yere vuruyordu, ben de ona doğru döndüm, gözlerimi kocaman açarak sahte bir hayranlık göstererek.

"Burada ne oluyor?" diye sordum. "Bu çok havalı görünüyor."

Sesime havadar bir masumiyet katarak, aptal ve fazla meraklı kız rolünü gerçekten oynadım.

Muhafız başını doğal olmayan bir açıyla eğdi. Sanki bir kukla yanlış yönde bükülüyormuş gibi görünüyordu. Tepki verebilmem için zaman kalmadan, zihnime ağır ve boğucu bir baskı çöktü.

"Seni kontrol etmeye çalışıyor. Bu balonun içinden seni koruyamam," dedi Val.

Uyku, sanki biri farkındalığımı bir battaniyeyle boğmaya çalışıyormuş gibi, kalın ve sıcak bir şekilde düşüncelerimi çekiyordu. Dizlerim titriyordu.

"Elitlerin koruma büyüsünün içine gir! Hemen, BRYNN!"

Val'in sesi kırbaç gibi çınladı. Bu emir, zihnimi tekrar berraklaştırdı.

Düşünmedim. Koştum.

Parıldayan kubbe önümde beliriverdi, güçle uğuldayarak. Yarı yolda, bir şey zihnimin derinliklerine bastırdı, araştırıyor, soğuk bir parmak düşüncelerimin kenarlarını izliyordu. Durup, geri dönüp, belki de uzanıp uyumak için bir dürtü hissettim. Bu duyguya karşı koyarak, dişlerimi sıkıp bacaklarımı daha hızlı hareket ettirdim.

Zıpladım.

Duvara çarpmak yerine, bir su perdesi içinden dalar gibi bariyerin içinden geçtim. Elit, başını bana doğru çevirdi, yüzünde şaşkınlık belirdi ve sonra doğrudan ona çarptım. Karışık bir yığın halinde taşa çarptık.

"Buradayım," dedim Val'e.

Yukarıdaki havada bir şey çatladı ve aniden vücudumdan bir boşluk hissettim. Görüşüm bulanıklaştı ve sanki suya düşmüşüm gibi başım dönmeye başladı. Kuyudan Valkaryn parlak bir güç çizgisi olarak yukarı doğru fırladı. Düşünmeden elimi kaldırdım ve o da elime düştü, eski bir dostun tanıdık hissi ile avucuma çarptı ve kolumdan su damladı.

Güç içime doldu, vahşi, kadim, açgözlü. Parmaklarım karıncalandı, kemiklerim sanki ışığa dönüşüyormuş gibi vızıldadı. Hayret etmek için vaktim yoktu.

Yanımdaki Elite birden dikleşti ve yumruğunu salladı. Yumruğu çeneme çarptı ve kafatasımda şiddetli bir ağrı hissettim. Dişlerim birbirine çarptı ve gözlerimin önünde yıldızlar patladı. Hala Val'i kucaklamış halde ayağa kalktım. Parmak uçlarımda acı verecek kadar keskin bir sıcaklık hissettim.

"Isınıyorsun."

"O piç kurusu beni eritmeye çalışıyor," diye inledi

Val. Eritmek.

Onu eritebilir miydi?

Bu düşünce midemi bulandırdı.

Ona bir göz attım. O, omuzlarından mavi bir sihir dalgalanarak, beni aceleye getirmeye çalışmadan, ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyordu. Onun sakinliği, herhangi bir bağırıştan daha fazla sinirlerimi bozdu.

Geri adım atmaya çalıştım, kubbenin dışına çıkıp düşünmeyi planladım, ama görünmez bir duvara çarptım. Sert. Soğuk.

Panik doruğa ulaştı. İçeri girmek kolay olmuştu. Çıkmak ise... o kadar kolay değildi.

Sıca

k.

Sıca

k.

Sıca

k.

Valkaryn avucumda ısınırken bu kelime içimde yankılandı. Onu beceriksizce sol elime geçirdim ve bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Ben bir şey yapamadan erirse, bu çılgın planın hiçbir anlamı kalmazdı.

"Onu patlat," dedim ona, çaresizlik düşüncelerimin kenarlarını yalıyordu.

"Deniyorum. Ayrıca Mind Render'ın ikimizi de kontrol etmesini engellerken, onun beni eritmesine karşı da mücadele ediyorum. O çok güçlü."

Yani aynı anda üç işi birden yapmaya çalışıyordu.

Harika. Bu da dikkatini dağıtma işinin bana düştüğü anlamına geliyordu.

"Dikkat et! Tavuk!" diye bağırdım, dehşet dolu bir yüzle onun arkasını işaret ederek. Sesi, sanki ölümü görmüşüm gibi çatladı.

Omzunun üzerinden bir bakış attı.

Ben de atıldım.

Onu doğrudan bıçaklamak niyetiyle ileri atıldım, ama Valkaryn hareketin ortasında dondu kaldı — sanki biri duraklat düğmesine basmış gibi kolum tamamen kilitlendi. Muhtemelen, kontrollü bir kullanıcının onu esir alan kişiyi bıçaklamasını önleyen bir güvenlik önlemiydi.

Peki.

Kılıç yok mu?

O zaman ayaklarımla yapardım.

Bacaklarının arasına, keskin ve yukarı doğru, elimden geldiğince sert bir tekme attım, kolumu hala arkamda sert ve işe yaramaz bir şekilde tutuyordum. Botum yumuşak bir yere çarptı. Boğuk, boğulur gibi bir inilti çıkardı ve gözleri şişerek yere yığıldı. Valkaryn onu donduran her neyse ondan kurtuldu ve kavurucu sıcaklık bir anda kayboldu.

Adam kendine gelemeden, Valkaryn'in ucundan mor bir ışık patlaması çıktı, temiz ve kesin. Adamın alnını, tam gözlerinin arasını yırttı. Adam nefes bile almadı. Sadece yere düştü, burnundan ve dudaklarından kan akarken, altında bulunan parke taşlarını ıslatarak bir yığın halinde yere yığıldı.

Çevremizdeki kalkan, yağmurda eriyen örümcek ağları gibi çöktü.

Avlunun dışındaki muhafızlardan bağırışlar yükseldi. Metal sesleri duyuldu. Sesler yükseldi.

Val, kollarımda acil bir şekilde kıpırdadı.

"Tamam, sanırım Mind Render bu askerlerin gözünden olan biten her şeyi izliyor ve yoluna çıkan herkesi sana gönderecek."

"Herkes mi?" diye tereddüt ettim.

"Arılar gibi, bu şehirde binlerce arı var, ama kraliçeyi bulmamız gerekiyor."

Kendimi tutamadım. Sırıttım.

Kral Harrow'un kraliçe olarak adlandırılması, tüm hafta boyunca duyduğum en iyi hakaretti. O, böyle adlandırılmaktan nefret ederdi.

"Masum insanları öldürmek istemiyorum," dedim ona, en yakınimdaki askerlerden biriyle kılıçlarımızı çarpıştırırken. Metal çan gibi çınladı, kolumdan bir sarsıntı geçti. Gece havasında ürkütücü ve katmanlı ulumalar yükseldi ve acaba bana kurtları mı gönderiyor diye merak ettim.

Burada kurt şekline dönüşmenin kurallara aykırı olduğunu sanıyordum, ama belki bu durumda buna izin vermişti.

"Bir yere saklanıp, sonra kaleye gizlice girmelisin,"
dedi Val.

Bir darbeyi savuşturdum, kıvılcımlar saçıldı, sonra askerin kafasının yan tarafına onu yere yığacak kadar güçlü bir darbe indirdim. Akciğerlerim yanarken avlunun arkasına koştum, hamamın önünden geçip duvarın üzerinden atladım. Botlarım sert toprağa çarptı, düşüşün şiddetini hafifletmek için dizlerimi bükerek.

Üzgünüm tavuk, eve kendi başına gitmek zorundasın.

Val'e sordum: *"Nereye saklanayım? Herkesi kullanıyorsa, şehrin her yerinde gözcüleri vardır."*

"Herkesi değil. Buraya ilk geldiğinde ne bulduğunu hatırlıyor musun?"

Çocuklar.

Midemi bir ağrı sardı.

"Yetişkinler olmadan bir grup çocuğu nereden bulacağım?" "Lunaria Çocuk Yetimhanesi. Spring Caddesi'nde. Hala ayakta ise."

Yetimhane.

Kelimenin kendisi bile acı veriyordu. Kalbim sıkışarak, evlerin dar kenarlarından uzaklaşarak tekrar yola çıktım.

Gölgelere yaslanarak, karanlık köşeleri ve dar sokakları kucaklayarak Val'den yol tarifi istedim. O, benim ve kendi görüş ve hafızamı kullanarak bana yol gösterdi, şehir etrafımda değişip bulanıklaşırken. İnsanlar ışıkları açmaya, kapıları açmaya başladı, sesler geceye sızdı, beni arka bahçelerden geçip çitlerden atlamaya zorlayarak görünmememi sağladı.

Kral Harrow, Val'i kullanarak burada olduğumu biliyordu ve beni bulmak için elindeki her şeyi ve herkesi kullanıyordu.

"Bir sonraki çitin üzerinden atla, iki arka bahçe güneye git, oradasın,"
dedi Val.

Talimatlara uyarak hareket ettim. Ayaklarım güzel kırmızı tuğlalı bir evin bahçesine basar basmaz, elinde tırmık tutan bir adam geceliğiyle orada duruyordu. Gözleri cam gibi, boş bakıyordu.

O üzerime atladığında şaşkınlıkla çığlık attım. Val, göğsüne çarpan pembe bir ışık patlaması ateşledi. Adam, düşmüş bir tahıl çuvalı gibi çimlerin üzerine yığıldı.

"Val, onu öldürme!" Panikledim, dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımı onun boynuna bastırdım.

"Sadece bayıldı. Devam et. Neredeyse vardın."

Parmaklarımın altında bir nabız atıyordu. Rahatladım. Hızla ayağa kalkıp koştum, alçak bir çiti atlayarak yetimhanenin arka avlusuna girdim.

Bina sessiz ve ürkütücüydü, yapısı eski kabuklar gibi yıpranmış tuğlalardan sıyrılan kurumuş asmaların altında çökmüştü. Arka kapılar soluk sarıya boyanmıştı, boya çatlamış ve kıvrılmıştı.

Pirinç kapı kolunu tuttum.

Kilitliydi.

Kahretsin.

"Kılıcımı ona yaklaştır," dedi Val.

Bir kaşımı kaldırdım ama itaat ettim ve Valkaryn'i kilide doğru bastırdım. Yumuşak bir tıklama sesi duyuldu ve kapı açıldı. Ağzım açık kaldı.

"Bu gücü benden saklıyor muydun?"

Neredeyse gülümsediğini hissedebiliyordum. *"Sen artık kurt adam olduğun ve kendini iyileştirebildiğin için yapabileceğim çok daha fazla şey var. Benim büyüm vücudunu parçalıyor, ki bu, bir insan olarak, sürekli kullanmak seni öldürürdü. Ama bir kurt adam olarak, parçaladığım şey hemen yeniden inşa ediyor. En azından teorik olarak."*

"Teorik olarak mı?" İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Hava bayat, hafifçe toz ve eski kumaş kokuyordu.

"Kontrol et, Brynn. Godric yakalandığını söyledi!"

"Ben gayet iyiyim, onu yakında serbest bırakacağım. Ona hayatta kalmasını söyle."

Koridorda parmak uçlarında yürüdüm, her adımım çarpık ahşap üzerinde sessizdi. Köşelerde gölgeler birikmişti ve kendimi gizli bir hazine arayan bir tür davetsiz misafir gibi hissettim, ancak bu hazine çocuklardı.

Ürkütücüydü.

Dışarıda bir siren çalmaya başladı, pencereler titredi. İrkıldım, sonra koridordan çift kapıya doğru koştum.

"Val'i aldım ve Godric'i kurtarmaya gidiyoruz." "Yalnız mı? Adamlarım ve ben ne zaman size katılacağız?"

Kapıyı araladım ve donakaldım.

Bir düzine çift göz bana bakıyordu. Küçük yüzler, bazıları uykudan solgun, diğerleri korkudan geniş ve yaşlı. Alçak karyolalarda ve yıpranmış şiltelerde toplanmış, battaniyeleri çenelerine kadar çekmişlerdi.

İçeri süzülüp kapıyı kapattım, tam o sırada bir kız lambayı yaktı. Işık zayıftı ama çocukları netçe görebilmek için yeterliydi. Küçük. Korkmuş. Kırılgan. Harrow'un kontrolündeki yetişkinlerin onlara emirler yağdırdığını, onları cezalandırdığını hayal ettim. Korkuları anlaşılabilirdi. Yabancılarla güvenmek için hiçbir nedenleri yoktu.

"Çocuklar!" diye bir kadın koridordan yüksek sesle bağırdı. Birkaç saniyem vardı.

"Kral Harrow'u öldürmek ve onun herkes üzerindeki kontrolünü kırmak için buradayım, beni saklaman gerekiyor," diye patladım, sesim aciliyetle titriyordu.

Sözler havada asılı kaldı. Gözler fal taşı gibi açıldı. Ağızlar açık kaldı. Ayak sesleri yaklaştı.

En büyükleri olan, belki on iki yaşında bir kız, battaniyesini attı, odayı geçti ve şaşırtıcı bir güçle kolumu tuttu. Beni uzak duvardaki bir dolaba sürükledi ve ana kapı açılır açılmaz beni içeri itti.

Dolap iyi yapılmamıştı; tahtalar arasındaki dar bir boşluk yarım inçlik bir aralık bırakıyordu. Casusluk yapmak için mükemmeldi.

"Bayan Clay, neler oluyor? Neden sirenler çalıyor?"

Beni saklayan kız, sanki hayatı boyunca yetişkinlere yalan söylemeyi öğrenmiş gibi, rahat bir tavırla küçük bir çocuğa battaniye getirerek, gayet doğal bir şekilde konuştu.

Aralıktan, kadının içeri girdiğini gördüm. Pijama ve bornoz giymişti, saçları dağınıktı, gözleri uyanık ve keskin bakıyordu.

Sesi ilk başta yumuşak olsa da, ağırlığı vardı. O, farklı bir şekilde tehlikeliydi.

"Buralarda koyu saçlı ve kılıcı olan çok tehlikeli bir genç kadın var. Küçük çocuklara zarar vermek istiyor. Onu gördünüz mü?"

Hay aksi.

Küçük çocukları incitmek mi istiyor?

O çok iyiydi. Piç kurusu. Tek bir yalanla beni kötü adam yaptı. Tabii ki beni ele vereceklerdi. Gece yarısı kılıçla buraya koşarak geldiğimde deli gibi görünüyordum. Açıkçası ben de kendimi ihbar ederdim.

"Hayır, Bayan Clay. Sirenler bizi uyandırdı, sonra Mitzy üşüdü, ben de ona battaniye getirdim. Dışarı çıkıp bu kadını aramaya yardım etmeli miyiz?" diye sordu kız, hayatta kalmak için yalan söylemeye alışkın biri gibi, ses tonu sabit bir şekilde.

Bayan Clay her bir küçük yüzü inceledi. Sessizlik yoğundu, ama çocuklar kararlı, hareketsiz ve ifadesiz duruyorlardı, tanıdığım çoğu yetişkinden daha akıllıydılar.

Benim için yalan söylüyorlardı...

"Hayır. Dışarı çıkmanıza izin yok. Elbette, sizi güvende tutmak istiyoruz. Uyumaya devam edin. Yarın sabah, kütüphanede erkeklerle derslerinize katılın."

"Evet, Bayan Clay," dediler hep birlikte, sanki bunu da prova etmişler gibi.

O odadan çıktı. Koridorda ayak seslerini duydum, sonra uzaktaki bir kapının açıldığını, muhtemelen erkeklerin odasının.

Dolap kapısı birden açıldı ve kendimi on iki yaşındaki kızın sert bakışlarına bakarken buldum. Elinde keskin bir dolma kalem tutuyordu ve kalemi doğrudan karnıma doğrultmuştu. Kızın gözleri kılıcımı görünce kısıldı ve küçük yumruğunda kalemi sıktı.

"Bizi incitmeye mi geldin?"

Sesi titremezdi. Ciddiydi.

Yaratıcı, onu şimdiden sevmiştim. O kalemle beni ele geçirebileceğine içtenlikle inanıyordu. Cesur, inatçı, arkadaşlarını korumak için ölmeye hazır, bana evimi hatırlatan bir ruhu vardı, hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek bir Dreg doğumluyu.

Kafamı salladım. "Seni kurtarmaya geldim. Harrow'u yenmek için buna ihtiyacım var, ama ben gidene kadar yatağının altında saklamak istersen, benim için sorun değil."

Kılıcı ona dikkatlice uzattım. Val, kendisi gibi şiddetli bir sadakati tanıyabildiği için kıza zarar vermezdi.

"Normal davranıyor. Tıpkı bir çocuk gibi!" odanın diğer ucundan başka bir büyük kız fısıldayarak bağırdı, sesinde hayranlık vardı.

Başımı salladım. "Kılıcım beni kralın kontrolü altında olmaktan koruyor."

Kalemli kız Val'i tekrar inceledi, sonra aniden bir dizinin üzerine çöktü.

"O, Kraliçe Valkaryn'in gücünü kullanıyor." Sesinde hayranlık vardı.

Yataklarda bir hayret dalgası yayıldı. Battaniyeler hışırdadı. Minik eller birbirine kenetlendi. Bana kocaman, yuvarlak gözlerle baktılar; hayranlık, korku ve umut karışımı bir bakışla. Sanki hikâye kitabından çıkmış Yaratıcı'nın ta kendisiymişim gibi bana baktılar. Val'in burada hüküm sürdüğünü hatırlayacak yaşta bile değillerdi, ama onun hikâyesi açıkça hâlâ yaşıyordu.

Val'in ünü buradaydı, canlıydı, bunca yıl sonra bile bu şehirde hala nefes alıyordu. İnsanlar onu hatırlıyordu. Onu seviyorlardı. Bu saygının ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. Bir gün onun yarısı kadar lider olmayı çaresizce istiyordum.

"*Olacaksın,*" dedi Val sessizce.

Kız tekrar ayağa kalktı. "Gerçekten zihin cadısını yenecek misin?"

Zihin cadısı.

Demek ona böyle diyorlardı.

Uygun bir isim.

Başımı salladım. "Evet. Ama o beni aramayı bırakana kadar saklanacak bir yere ihtiyacım var."

Dolma kalemli kız, silahını deneyimli bir savaşçının kılıcını kınına sokması gibi küçük cebine soktu. Eli küçük ama emin bir şekilde dışarı çıktı.

"Ben Karla."

Başparmağını uzatarak yumruğunu uzattı. Emin olamadan, ben de aynısını yaptım. Sessiz bir söz olarak başparmağını benimkine dokundurdu. Belki gizli bir el sıkışma, ya da bir yemin.

"Seni saklayacağız," dedi.

Fazladan bir battaniye ve yastık getirip dolabın içinde küçük bir geçici yuva yaptı. Teşekkürlerimi fısıldadım ve Val'i hala sıkıca tutarak küçük alana kıvrıldım.

"Biraz dinlen. Aklının sana ait kalmasını sağlayacağım."

Val söz verdi, kafamın içinde bir koruyucu gibi mırıldanarak.

"Uyanık kalabilirim," dedim inatla.

"Biraz dinlen. Önünde seni bekleyenler için buna ihtiyacın olacak."

Haklıydı. Her zamanki gibi.

Kaelric'e ulaştım. Muhtemelen endişeden yerde delik açacak kadar volta atıyordu.

"Lunaria Yetimhanesi'nde çocuklarla birlikte saklanıyorum," dedim ona. *"Biraz dinleneceğim ve sabah saatlerinde tekrar arayacağım."*

Cevabı anında geldi, kalbimde sıcak bir baskı hissettim. *"Akıllıca, o çocukları kontrol edemez. Sana karşı gelmezler. Bir sonraki hamleni bekleyeceğim, küçük kurt. Lütfen kendine dikkat et."*

Her şeye rağmen gülümsedim, küçük insandan küçük kurda dönüştüğüm için mutluydum. Bu sevgi dolu sözler bana mükemmel gelmişti.

"Godric'e dayanmasını söyle. En geç yarın gece onun için geleceğim."

Kral Harrow'un şehri didik didik aradığını, her santimetrekarenin aranmasını istediğini hayal ettim. İsteddiği kadar zihinleri manipüle edebilirdi, ama bedenler yine de uykuya ihtiyaç duyuyordu.

Sonunda, zorbalar bile gözlerini kırpar.

Yarın gece... o zaman saldırırdım.

On Dördüncü Bölüm

Gün boyunca çocuklar bana küçük hediyelerle geldiler: ekmek, elma, bir bardak su. Bayan Clay'in dışarıda muhafızlarla konuştuğunu, bu yüzden tuvaleti kullanabileceğimi fısıldayarak haber verdiler. Dolapta saklandım, sessiz, hareketsiz, beklemekten uyuşmuş halde.

Kaelric sürekli haber veriyordu. Godric de öyle, ancak mesajları seyrek ve her zaman Kaelric aracılığıyla geliyordu. Kale bodrumunda hapsedilmiş ve bilgi almak için işkence görüyordu. Bu bilgi beni çok rahatsız ediyordu.

Hemen kılıcımı çekip ona koşmak istedim. Ama Kaelric, gece karanlığının daha akıllıca ve güvenli olduğunu ısrarla savundu.

Zar zor.

Çocuklar, yetişkinlerin her sokağı, her çatıyı aradıklarını söylediler. Şehir kapatılmıştı. Kimse girip çıkamıyordu. Çocuklara yetimhanede kalmaları emredilmişti ve pencereler kapatılmıştı.

Saatler uzadı. Uyukladım, sonra uyandım, sonra tekrar uyukladım. Val sessizliği fırsat bilip bana kalenin zihinsel bir planını verdi, hafızası zihnimde bir harita gibi açıldı.

Bazı yerlerin değişmiş olabileceğini, ancak yapının nadiren değiştiğini söyledi.

Koridorları ezberledim.

Merdivenleri.

Gizli kapıları.

Kralın odalarının muhtemel yerini. Elia'nın annesini.

Godric.

Gitmem gereken her yol.

"Kanlı bir savaş olabilir. Kalbini hazırla."

Sesi o kadar ciddiye ki, beni ürpertti.

Tereddüt ettim. *"Avludaki muhafızda yaptığın gibi insanları bayılttıramaz mıyız?"*

"Deneyebilirim, ama bilinçsiz Mind Render'ların bile bedenlerini kullanabileceğinden korkuyorum."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Uyanık ya da uykuda olsun, bütün bir şehirle savaşma düşüncesi, nabzımı o kadar hızlandırdı ki midem bulandı.

Büyünün henüz anlamadığım kuralları vardı.

"Mind Render'ın karanlık güçleri hakkında söylentiler duydum, Brynn. Oraya vardığımızda seni hazırlamak istiyorum. Seni incitmek için birini kullanırsa, onu ortadan kaldıracam."

Kollarımdan bir ürperti geçti. Onun uyarısı, derimin altında buz gibi kollarımı tırmandı. Ama Elia'nın annesi ya da Godric değil, değil mi?

Sadece bu düşünce bile midemi bulandırdı. Umutsuzca güvenceye ihtiyacım vardı.

O sessiz kaldı ve ben ona baskı yapmaya hazırlanırken, kızların odaya geri döndüklerini duydum.

"Işıkları kapatın," dedi Bayan Clay. "Sabaha kadar dışarı çıkmamanız için bu kapıyı kilitleyeceğim. Tuvalet gitmeniz gerekirse, yatak kabını kullanın. Bu tehlikeli kadın hala serbest ve sizi korumak istiyoruz."

Kapıyı kapattı ve midem düğümlendi. Kapıyı kilitlemek mi?

Bir anlık panik içinde, sanki bir kafesin kapandığı hissine kapıldım, ama sonra Val ve onun kilit açma büyüsünü hatırladım ve göğsümdeki düğüm çözüldü.

Yumuşak ve tereddütlü adımlar bana doğru yaklaştı ve sonra dolap kapısı gıcırdayarak açıldı.

Uykulu Karla içeri bakarak bana baktı. "Şimdi gidiyor musun?" diye sordu, yumruğunun arkasıyla gözlerini ovuşturarak.

"Birkaç saat sonra, herkes uyuduğunda," dedim.

"Kapıyı kilitledi." Kız, sanki bu tek başına adalet duygusunu incitmiş gibi dudaklarını bükerek somurtdu.

Val'e dokundum. "Onun için sorun değil."

Kızın bakışları kılıca kaydı, hayranlıkla genişledi. "Kraliçe olduğu zamanlarda buraya gelip çocuklara çikolata verirdi derler."

Kalbim sıkıştı. Çok sıkıştı. Gözyaşlarımı tutmakta zorlandım; bu masumiyet ruhuma doğrudan bir yumruk gibi çarptı.

Valkaryn'i burada, genç, sağlıklı, gülen çocukların arasında diz çökmüş, şeker dağıtarken görebiliyordum. Halkını seven bir kraliçe.

"Sana şunu söyleyeyim. Bu şehri kontrolcü canavardan kurtardığımda, gerçek kral ile geri döneceğim ve o sana çikolata getirecek."

Gözleri parladı. Yıldızlar gibi. "Gerçekten mi?"

Yumruğumu kalbimin üzerine bastırdım. "Yemin ederim."

Gülümsedi ve sanki ona dünyanın en güzel haberini vermişim gibi yatağına koştu.

"*Sen iyi bir kraliçedin,*" dedim Valkaryn'e, dolabın duvarına sırtımı dayayıp kapının aralığından uyuyan çocukları izlerken.

"*Ve sen de harika bir kraliçe olacaksın,*" diye cevapladı.

Birkraliçe mi?

Kaelric'in eşiydim, elbette, ama ona tacını geri kazandırdığımda bu beni kraliçe yapar mıydı? O zaman bile işim bitmemişti. Yaratıcı'nın bana hala tam olarak anlamadığım bir görev verdiği için giysiler ve mücevherler önemli değildi.

Çünkü Yaratıcı'nın bana verdiği görevi asla unutmayacaktım ve kurt adama dönüşüp buraya gelmenin tüm çılgınlığı içinde, Val'le henüz bu konuyu konuşmamıştım.

"*Val, Yaradan'ın sana verdiği ve benim sana yardım etmem gereken görev hakkında konuşabilir miyiz?*"

"*Konuşacağız Brynn, ama önce herkesi kurtar.*"

Elitlerden büyüyü nasıl alacağımız hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Bu onlara zarar verir miydi? Cassian bir Elitti. Ölmezdi, değil mi? Onu, kolay gülümsemesini, sadakatini düşünmek göğsüme bir korku dalgası gönderdi.

Ama her zamanki gibi Val haklıydı. Godric bilgi almak için işkence görüyordu ve harekete geçme zamanı gelmişti.

Gece yarısı yaklaşmışken, herkesin uyuduğunu umarak kilitli kapıya sessizce yaklaştım. Uyuyan tatlı çocukların yanından geçtim, uyumsuz yorganlara sarılmış, küçük göğüsleri huzurlu bir ritimle inip kalkıyordu. Sabah olduğunda, yetişkinlerin egoist bir deli tarafından kontrol edilmediği yeni bir gerçeklikte yaşayacaklarını umuyordum.

"*Brynn.*" Kaelric bana uzandı, varlığı sıcak ve endişeliydi, hiç uyuyacak mı diye merak ettim.

"Evet?"

"*Harrow'u yenip ailemin intikamını alıp tacımı geri getirecek kişinin ben olmam gerektiğini hep düşünmüştümdür.*"

"*Bunun senin için zor olduğunu biliyorum.*"

O, tanıdığım en koruyucu erkekti ve beni zayıf bir insan olarak görmeye alışmıştı. Korunmaya ihtiyacım olduğunu. O beni desteklemezse dünyanın beni ezip geçeceğini.

"*Ama,*" diye devam etti, "*eğer ben olamıyorsam, senin olmana seviniyorum, aşkım. Sen ve annem tanıdığım en güçlü iki kadınsınız. Bu gece yoluna çıkan adama acıyorum.*"

Bu, ondan aldığım en büyük iltifattı. Bu sözler, erimiş altın gibi kalbime işledi. O, benim bunu başarabileceğime inanıyordu. Onsuz.

"*Teşekkür ederim.*"

Sanki onunla aynı fikirdeymiş gibi, Valkaryn elimde titredi ve tüm oda bir anlığına mor renkte parladı, yumuşak, bir lütuf gibi.

Bir nefes sesi duydum ve dönüp baktığımda Karla gülümseyerek oturuyordu. "İyi şanslar," diye fısıldadı.

Ona göz kırptım, Val'in kılıcını pirinç topuzuna dokundurdum ve kilidin tatmin edici bir şekilde açılmasının keyfini çıkardım.

Harrow'un bu insanlara, Elia ve Kaelric'e verdiği tüm acıları ödeyebilme zamanı gelmişti.

"*O benim çocuklarımı öldürdü,*" diye hatırlattı bana Valkaryn, sesinde çelik gibi bir kararlılık ve dizginlenemeyen öfkeyle karışık bir keder vardı.

"*Bu gece ölecek,*" diye onu temin ettim, koridordan sessizce ilerleyip ana kapıya ulaşırken.

Düşündüğüm gibi, orada kimse yoktu ve dışarı çıktığımda sokaklar bomboştu. Sessizdi. Harrow, beni aramak için bütün şehri uyandırarak yirmi dört saat boyunca aceleci davranmıştı. Şimdi, o uyurken aslanın inine girecek ve kafasını boynundan ayıracaktım.

"Önce Godric," diye hatırlattı Val. "Eğer ağır yaraları varsa, vücudu devralana kadar onu kısmen iyileştirebilirim."

Başımı salladım ve ona daha sıkı sarıldım. Önümdeki yük göğsüme çöktü, ama beni ezmedi. Sadece beni daha keskin hale getirdi.

Kale avlusunu ve alt katı binlerce kez oradaymışım gibi biliyordum. Val bütün gün sadece bundan bahsetmişti. Mahzen penceresi tam onun söylediği yerdeydi ve dediği gibi, sebzeleri serin tutmak için aralık bırakılmıştı.

Kısmen gömülüydü, ama ben içeri sığacak kadar küçüktüm ve Harrow'un dışarıda devriye gezen birkaç muhafızını geçebildim.

Aşağı inerken soğuk taş avuç içlerimi bastırdı. Sırtım pencere pervazına sürtündü ve patates ve havuçlarla kaplı raflara adım attım, ağırlığımı yere bıraktım. Sessizlikte her hareketim gürültülü geliyordu, bu yüzden donakaldım ve karanlığın etrafımı sarmasına izin verdim.

Nefesim yavaşladı.

Kalp atışlarım

sabit. Ayak sesi

yok.

Ses yoktu.

Hareketsiz kaldım, gözlerimin alışmasını bekledim. Kök sebzelerin topraksı kokusu nemli hava ile karışıyordu. Godric'in bulunduğu bodrum katında olduğumu biliyordum, ama o diğer ucun en sonunda, yarım kat daha aşağıdaydı.

Valkaryn'in tarif ettiği gibi penceresiz bir

mezar odası. Hapishanenin altındaki

hapishane.

Ve ben onun için gelmiştim.

Koridora çıkıp sola baktığımda, bir kurt köşeyi dönüyordu ve ben hemen mahzene geri çekilip kapının arkasına saklandım. Taş zeminde tırnakların çıkardığı sesler kalbimin hızlanmasına neden oldu.

Beni gördü mü? Beni tanıdı mı? Kapının arkasında donakaldım, kurt açık odaya adım attığında nefes almakta zorlanıyordum.

"Kapının arkasından çık. Senin kokunu alıyor," diye emretti Val hızla.

Kahretsin. Dediğini yaptım ve bıçağımın ucunu kurda doğrulttum. Bıçaktan bir ışık patlaması çıktı, tam kurdun gözlerinin arasından, ve kurt bir top gibi yere yığıldı.

"Ölmedi," diye onayladı. "Ama Mind Render bir terslik fark ederse, bu kalenin tamamı düşmanımız olacak."

Artık Godric'i almaya gitme zamanı gelmişti. Kurtun üzerinden atladım ve koridora koştum.

Koridor sola doğru kıvrıldı, sonra aşağı doğru eğimli hale geldi. Her adımda hava soğudu, nefesim buğulanana kadar. Nemli taş ve eski demir kokusu, yağmur sonrası Hildreth'teki mahzen gibi ağır bir şekilde havada asılı kalıyordu. Botlarım kaygan basamaklarda gürültü çıkarıyordu, bu yüzden adımlarımı yavaşlattım. Valkaryn avucumda ısındı, sanki daha hızlı hareket etmem için beni teşvik ediyordu.

"Bir sonraki kavşakta sağa dön. Mezar merdivenleri dar ve dik olacak," diye mırıldandı Val.

Zırhlı iki kurt adam, kasklarını kollarının altına sıkıştırmış, insan formunda üstümdeki köşeyi döndü. Duvara yapışarak, harçların ufalanmış olduğu bir girintiye sıkıştım. Adamlardan biri durdu, burun delikleri genişledi.

Valkaryn'in ucunu kaldırdım ve ucunda bir ışık damlası, iğne ucu kadar bir yıldız toplandım. Eğer bağırırsa, vururdum, ama diğer adam onun omzuna vurdu ve güveç soğuyor diye mırıldandı. Ayak sesleri uzaklaştı.

Yavaşça nefes verdim ve ilerlemeye devam ettim.

Yamacın dibinde, kalın ahşaptan yapılmış bir kapı yarı açık duruyordu. Çatlaktan soğuk hava sızıyordu. İçeri süzüldüm ve kayaya oyulmuş ikinci bir merdiven buldum. Duvarlar terliyordu. En alt katta bir fener titriyordu, fitili kısılmıştı. Biri kısa bir süre önce buradaymış.

"Onu canlı isteyecekler," dedi Val. "Harrow, Godric'in değerini biliyor."

Yutkundum. Hayatta olması iyiydi, ama hayatta olsa bile yine de kırılabilirdi.

Mezarlık küçük bir labirent gibi uzanıyordu. Nişlerde eski taş tabutlar vardı, kapakları parçalanmış ve kenara itilmişti. Eski sütunlara yeni zincirler çakılmıştı. Tavanın alçaldığı uzak köşede, demir parmaklıklar ve tek bir kapıdan oluşan bir hapisane hücresi yapılmıştı. İki kişi, düşük taburelerde oturmuş, ters çevrilmiş bir sandığın üzerinde zar oynuyorlardı.

Eski bir sandığın arkasına çöktüm ve dinledim.

"Alfa'nın köpeği sert," diyordu biri. "Harrow onun düzgün görünmesini istiyor. Yüzünde iz olmamalı."

"O zaman belki bacaklarını kırarız," dedi diğeri. "Bacaklar konuşmaz."

Yumuşak bir kahkaha attılar.

Bir sonraki zar sesini bekledim. Ses geldiğinde ayağa kalktım, fener ışığına adım attım ve Valkaryn'i kaldırdım.

"Merhaba," dedim.

İki adam da ayağa fırladı, ellerini kılıçlarına uzattılar. Ben bıçağı doğrulttum ve gerisini Val'e bıraktım. Işık titredi, kesin ve sessizdi. Çuvallar gibi yere yığıldılar, ölmediler, sadece bilincini kaybettiler. En yakındaki adamı yakasından yakaladım ve sessizce yere indirdim.

"Anahtarlar," diye hatırlattı Val.

Bir adamın kemerinde bir anahtar buldum ve parmaklıkları kapıya doğru yürüdüm. Kilit tuhaf bir şekilde kesilmişti, sanki bir demirci süs amaçlı bir şey yapması emredilmiş gibi. Anahtarlıkta bulunan üçüncü anahtara benziyordu. Anahtarı kilide soktum ve kapı gıcırdadı. İçeri girdim ve hemen kan kokusu aldım.

"Godric," dedim.

Yan yatıyordu, elleri arkadan zincirlenmiş, bir bacağı garip bir şekilde bükülmüştü. Saçları terden yapış yapıştı. Kelepçeler bileklerine batmıştı.

"*Mind Render'ın gücünü üzerinde görebiliyorum, zihnini kontrol etmek için araştırıyor. O da direniyor.*"

"Bunu bozabilir misin?" diye sordum.

"Burada olduğumuzu ona belli etmeden yapamam."

"Yap." Mind Render onu bana karşı kışkırtırsa Godric ile savaşmak istemiyordum. Arkadaşıma zarar veremezdim. Val'in kılıcının ucundan sarı bir ışık parladı.

"Özgür."

Diz çöküp elimi yanağına koyduğumda, acı içinde olsa da gözleri birden açıldı.

"Brynn," dedi boğuk bir sesle. "Burada olmamalısın." "Çok geç," dedim. "Val'i getirdim."

Bakışları belimdeki kılıca kaydı. Yüzünde rahatlama belirdi, sonra kendini toparlayıp asker moduna geçti. "Harrow seni aramak için devriyeleri iki katına çıkardı. Mind Render çok güçlü. Savaştım ama..."

"Val onun sana olan gücünü kesti. Burada olduğumuzu anlayacak," dedim.

Anahtarlıkta bulunan anahtarlardan birini kelepçelerine soktum. Metal direndi ama sonunda kelepçe açıldı. Godric'in parmaklarına kan akışı geri döndü ve o tısladı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Asıl sorun bacağıydı. Tamamen kırık değildi, ama diz o kadar şişmişti ki derisi parlıyordu. Onu sırt üstü yatırıp başını kıvrılmış pelerinin üzerine koymasını sağladım. Acısını gizleyen birinin stoik bakışıyla beni izledi.

"Yırtılan yeri dikebilirim," dedi Val. "Ama bunun bedelini gücünle ödeyeceksin."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Artık bir kurt adamdım. Dayanabilirdim.

"Godric'i aldın mı? O nasıl?" diye sordu Kaelric.

"Onu buldum. İyileşecek," diye onu rahatlattım.

Valkaryn'i bacağının yanına uzunlamasına yerleştirdim ve o parlak turuncu bir ışık yaydı. Işık, kılıcından şişmiş ekleme doğru yayıldı. Binlerce lif, gevşek lifleri dokumaya geri sokuyormuş gibi hissettim.

Godric homurdandı. Alnında ter damlaları belirdi.

"Bana bir hikaye anlat," dedim, dikkatimi kaybetmemek için. "Val'i gururlandıracak bir şey."

Ağzı sert bir gülümsemeye büküldü. "Küçükken babamızın mısır koçanını çalmıştı," dedi. "Babam koçanları para gibi sayardı. Val ona kuşların yediğini söyledi. Babam ertesi bahar kuşlar için bütün bir sıra mısır ekti."

Val'in bu anıya duyduğu sıcaklığı ve sevgiyi, hatta biraz da acıyı hissedebiliyordum.

"Öyle yaptı," diye fısıldadı. "Kuşların zevkli olduğunu söyledi."

Godric'in dizindeki şişlik azaldı, sonra tekrar sertleşti. Val'in ışığı düğümlü kısmı nazikçe sardı ve bekledi. Aramızdaki bağı biraz daha gerdiğini hissettim ve dünyanın kenarları bir saniye bulanıklaşırken kendimi sallanırken buldum. İyileşme çok fazla enerji gerektiriyordu.

Godric'in eli bileğimi sıkıca kavradı. "Yeter, Brynn," dedi alçak sesle. "Yürüyeblirim."

"Koşman gerekiyor," dedim.

"Onu kaldır," diye ısrar etti Val. *"Daha fazlasını yaparsam, tamamen iyileşmen çok uzun sürer ve her an saldırıya uğrayabiliriz."*

Kılıcı geri çektim ve ışık, onun cildinin üzerinde parıltıyan yumuşak bir köz haline geldi. Godric kendini dikleştirdi, dizini denedi ve nefes verdi. Biraz sendeleyerek ayağa kalktı, sonra dengelendi.

"Sana bir hayat borcum var," dedi.

"Ölmeyerek borcunu ödeyebilirsin," dedim ona, burnumdan derin bir nefes alırken görüşüm netleşti ve kurt adam büyüm, insan tarafımın yapamayacağı şeyi yeniden enerjiyle doldurdu. Ona düşmüş muhafızlardan birinin kılıcını uzattım.

O kılıcı aldı, ağırlığını kontrol etti ve kısa bir süre başını salladı. "Teşekkür ederim."

Orada oyalanmadık. Bilinci kapalı muhafızlardan birini hücreye sürükleyip içeri kapattım. Godric diğerini tabureye oturtup başını duvara yasladı, sanki sarhoşmuş gibi. Bu bize en iyi ihtimalle birkaç saniye kazandırırđı.

"Maelis'in nerede tutulduğunu biliyor musun?" diye sordum merdivenlere doğru ilerlerken.

"Tahminimce üçüncü kat, doğu kanadında. Kralın odasının hemen yanında, eskiden çocuk odası olan bir oda var. Muhtemelen onu... cariyeleri için kullanıyordur."

Val de aynı şeyi söylemişti, ben de oraya gitmeye karar verdim.

Harrow'u bulup bu işi bitirmenin zamanı gelmişti.

On Beşinci Bölüm

“Kütüphanedeki geyik avı tablosunun arkasında, eski çocuk odasına açılan gizli bir kapı var. Eskiden onu kullanırdım...” Godric'in ağzı sıkılaştı. “Harrow'un bundan haberi olduğunu sanmıyorum.”

Kaelric ve Elia'yı kaçırmak için mi kullanıyordu?

Harrow'un Maelis'le yan odada yatarak onun emrinde olduğunu düşünmek midemi bulandırdı. Valkaryn'i daha sıkı tuttum.

"Aklını sakın tut," dedi Val. "Öfkeni daha sonra kullanman gerekecek."

Merdivenleri çıktık. Godric, ilerledikçe topallaması azaldı, sanki tanıdık bir ağrıyı ısıtıyormuş gibi. Yarı iyileşmiş olsa da bir komutanın kendine güveniyle hareket ediyordu. Kendinden ve bu yerden emindi, sanki bu koridorlarda yüzlerce kez yürümüş gibi. Bizi saklayabileceğimiz tüm oyukların yerini biliyordu. Merdivenlerdeki gevşek taşların yerini biliyordu.

İlk katta, üç hizmetçi çamaşır sepetleriyle koridorda ilerliyordu. *Harrow onları bütün gece çalıştırmış mıydı?* Herkes uyuduğu için kalede kimse olmayacağını düşünmüştüm. Ama görünüşe göre Harrow insanları fazla mesai yaptırıyordu. Godric ve ben, onlar geçene kadar nişin içine saklandık, sonra tekrar dışarı çıktık.

İkinci kata ulaştık ve taş kemerin altında durduk. Koridorun ilerisi siyah taşlarla döşenmişti, her bir karo o kadar parlak cilalanmıştı ki, sanki akarken donmuş bir nehir gibi ıslak görünüyordu. Duvarları, tozla kaplı ve meşale ışığında parıldayan metalik ipliklerle dokunmuş ağır halılar kaplıyordu.

Müzik, kalenin derinliklerinden geliyordu. Yumuşak ve tatlı bir flüt sesi, bir kadının sesiyle karışıyordu. Ses,

çok nazik, çok dikkatliydi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, bunun rahatlatmak için olmadığını uyarıyordu.

"İkinizi de koruyorum," diye mırıldandı Val kılıçtan. "Ama uzun süre dinlemeyin."

"Duyuyorum," diye fısıldadım.

"Zihin Etkisi," dedi Godric, dudaklarını zar zor hareket ettirerek. "Onun çekimi gelgit gibi çalışır. Ne kadar yaklaşırsan, o kadar çok seni dibe çekmeye çalışır."

Yutkundum.

Şarkı söyleyen kişi zorlanıyordu. Harrow beni beklemiyorduyorsa, insanlar bu saatte neden uyanıktı? Belki de düşündüğümden daha akıllıydı.

Göğsüm sıkıştı. Tutunabileceğim parlak bir şey olan çapamı çektim. Kaelric ve beni on beş yıl sonra hayal ettim, çocuklarımız, belki altı tane, belki daha fazla, bu koridorlarda koşuyorlardı. Kahkahaları güneş ışığı gibi yankılanıyor, ayak sesleri mermerde yumuşak bir ses çıkarıyordu. Bu gelecek gerçekleşse de gerçekleşmese de, bu görüntü beni sakinleştirdi.

Val, sanki memnunmuş gibi avucumda ısındı. O anıyı sardı, kutsal bir şey gibi korudu.

"Güzel," dedi. "Düşüncelerinin değiştiğini hissedersen ona tutun."

Koridoru geçtik. İki Kurtadam muhafız koridorun sonunda duruyordu ve bize doğru geldi.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi biri.

Godric selam vermek istercesine dikleşti, sonra sanki başı dönüyormuş gibi sendeledi. Ben onun kolunun altından geçtim ve bana yaslanmasına izin verdim.

"Komutanın emri," dedim. "Hemen revire götürülmeli. Harrow, ganimetlerinin aşağıda ölmesini istemiyor."

Yakındaki muhafız gözlerini kısarak baktı.

"Komutan mı?" Tamamen tahmin. Yanlış tahmin.

Bakışları Godric'in omuzlarına, yüzünün şekline kaydılar ve onu tanıdığı anlaşılmaya başladı. Bağırarak için ağzını açtı ve ben Valkaryn'i sanki yol tarif ediyormuşum gibi kaldırdım. Uçundan küçük bir ışık parladı ve ikinci muhafız ipleri kesilmiş gibi yere düştü. İlk muhafız dönerek kemerindeki kornayı kapmaya çalıştı. Godric, sakat dizinin izin verebileceğinden daha hızlı hareket ederek adamın bileğini yakaladı

ve onu duvara çarptı. Boynuz yere düştü. Godric'in kılıcının sapıyla bir vuruş yaptı ve muhafız yere yığıldı.

Koştuk.

Bir sonraki merdiven boşluğuna ulaştığımızda müzik yükseldi ve duyularımı bastırdı. Görüşüm ateşli gibi kenarlarından bulanıklaştı. Val baskıya karşı koydu ve müzik sanki biri kapıyı kapatmış gibi tekrar azaldı.

Üçüncü katta hava değişti, baharat ve gül suyu kokusu, yağ lambalarının yanık kokusunu bastırıyordu. Sol tarafta uzun bir galeri açılıyordu, baştan aşağı aynalar ve mücevherli saç tokaları ve bileziklerle dolu cam vitrinlerle kaplıydı, sanki gözleri varmış gibi parıldıyorlardı.

Mavi kadife perdelerin arkasından kahkahalar duyuluyordu. Kadınların kahkahaları, keskin, yanlı, zorla güldürüldüklerinde çıkardıkları türden kahkahalar.

Öfke içimi kapladı.

Godric dirseğime dokundu ve beni perdelerden uzaklaştırdı. Beni karşı duvara götürdü, orada bakır halkalardan asılı devasa bir geyik avı tablosu vardı.

Godric parmaklarını duvar halısının kenarının arkasına soktu. Bir şey tıkırdadı. Her şey sarkarken, dar bir kapı karanlığa doğru açıldı.

"Yakınımda kal," dedi.

Dar bir koridora, başka bir gizli tünele girdik. Sıcaklık düştü; havada eski toz ve sedir kokusu karışmıştı. Duvardaki küçük kesiklerden, galerideki kadınları hala görebiliyordum, biri altın boncuklu bir şal sürüklüyor, diğeri saçını yeniden tutturuyor, bir diğeri ise vücudu kendisine ait değilmiş gibi dans ediyordu.

Mind Render'ın şarkısı hala her şeye nüfuz ediyordu. Öfke içimi kapladı.

"Onları kontrol ediyor," diye fısıldadım.

"Evet," dedi Godric.

"*Onu yavaş yavaş öldüreceğiz,*" dedim Val'e.

O da onaylayarak mırıldandı. Bir kadına iradesini zorla kabul ettirmek, aklıma gelen en iğrenç şeydi. Onu bunun için parçalara ayıracaktım.

Koridorun ikiye ayrıldığı bir sahanlığa ulaştık. Bir yol dördüncü kata çıkıyordu. Diğer i ise sol tarafa, bizim tarafımızdan kilitli olan alçak bir kapiya doğru eğimliydi.

"Eğer haklıysam," dedi Godric, "Maelis'in yatak odası bu kapının hemen dışında, galeriye bağlı. Onun ötesinde ise Harrow'un özel yatak odası var."

Başımı salladım ve çubuğu serbest bıraktım. İstediğimden çok daha yüksek bir ses çıkardı ve donakaldım, ama kimse bağırmadı. Kapıyı iterek açtım.

Odanın içi yumuşak ve sessizdi, pencerelerde soluk renkli ipek perdeler, masada bir kase incir vardı. Bir kadın yatağın kenarında oturmuş, uzun, koyu renkli saçlarını tarıyordu. Sanki bizi bekliyormuş gibi başını kaldırdı. Gözleri önce Godric'i buldu.

Godric sertçe yutkundu; kadının bileğinde morluklar gördüğünde çenesi kilitlendi.

"Kardeşim," dedi.

"Kardeşim?" Sesi, rüyadan uyanmış biri gibi geliyordu. Yavaşça ayağa kalktı. Fırça parmaklarından kayıp halıya düştü.

"Maelis," dedim. Onun adını söylemek doğru gelmişti.

"Senin *burada olduğunu biliyor,*" diye uyardı Val. "*Onu kontrol ettiğini görüyorum. Hazır ol...*"

Maelis hırlayarak bana saldırdı.

Onu havada yakaladım, sırtını göğsüme çarpacak şekilde keskin bir hareketle döndürdüm ve kollarını sıkıca kendine doğru çektim. O da sertçe direndi. Godric, olanları kafası almıyor gibi bize bakıyordu, kız kardeşinin bir kukla gibi kullanılmasına şüphesiz dehşete düşmüştü.

"Onu alıp buradan gitmelisin," dedim Godric'e. "Onu ormana götür ve benim aramamı bekle. Benim için geri dönme."

Godric başını salladı. "Seni bırakmayacağım."

Maelis çığlık attı, başını geriye attı ve neredeyse çenemi kırıyordu.

"*Onun üzerindeki kontrolünü bir dakikalığına kesebilirim,*" dedi Val, "*ama aynı zamanda seni ve Godric'i de koruyorum. Harrow için zinde kalmak istiyorum.*"

Kabul ettim. Elimizdeki her şeye ihtiyacımız vardı.

"Onu alıp buradan gidiyorsun. Kaelric böyle emrederdi," dedim Godric'e. "Ve sen de bunu biliyorsun."

Maelis aniden kollarımda yığıldı. Val ipi kesmiş olmalıydı. Onu bıraktım.

Godric sanki onu bıçaklamışım gibi görünüyordu. Maelis şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı ve kendi kollarını tuttu, sanki birine saldırdığına inanamıyormuş gibi.

"Çok üzgünüm, ben... ne oldu?" diye fısıldadı, kendine gelmiş gibi görünüyordu.

Daha uyanık görünüyordu, kardeşinden benim belimdeki Valkaryn'e bakıyordu.

"Seni bırakmayacağım," diye homurdandı Godric.

Maelis'e baktım. "Onunla gitmelisin. Hemen."

"Valkaryn'i kullanıyor," dedi Maelis sessizce. "Onu dinlemeliyiz

"

"Godric'e gitmesini emret. Hemen. Bana güven," diye Kaelric'e mesaj gönderdim.

"Neden? Tehlikede misin?"

"Hayır." Bu doğrudur. "Ama şimdi gitmezlerse tehlikeye girecekler."

Val'in onları Zihin Bozan'dan koruması çok zordu ve

Harrow bana tam gaz saldırdığında onunla savaşmak, ki bunun çok yakında olacağını tahmin ediyordum.

Godric gözlerini bir kez kapattı, sonra açtı ve gözleri sararmıştı.

"Lanet olsun sana, Brynn. Ne yaptığını iyi bilsen iyi olur," diye homurdandı. Kaelric emri vermişti. "Nehirde buluşalım. Şafak sökmeden orada olmazsan, geri dönüp lanet olası ordunun tamamını da yanımda getiririm."

"Anlaştık," dedim ve ciddiydim.

Maelis'in kapısı çalındı. "Gitmeliyiz!"

diye bağırdım.

Duvarların ötesindeki müzik daha yavaş bir tona geçtiğinde hepimiz koridora geri çekildik. Koridordan bir üst kata çıktık, burada başka bir parmaklıklı kapı vardı. Godric parmaklığı kaldırdı ve bizi mavi fayanslarla döşeli küçük bir odaya götürdü. Buhar pencere camlarını buğulandırmıştı. Bir banyo odasıydı. Maelis koşarak pencereyi açtı ve soğuk hava içeri doldu.

"Muhafızlar," dedi Godric ve salona doğru başını salladı. Ağır bot sesleri duyuldu. Bekledik. Bekledik. Bir çift daha geçti. Biri güldü.

Birisi şarap hakkında küfretti. Sonra sessizlik oldu.

"Bu pencerenin altında bir çatı var. On yıldır her gece oradan koşarak kaçmayı hayal ediyorum." Sanki bir rüyada sıkışmış gibi konuşuyordu, düşüncelerini dile getiremeyecek, vücudunu kontrol edemeyecekmiş gibi.

Godric hafifçe omzunu tuttu. "Sen önce git."

Maelis pencereyi daha da açtı ve yıllardır bu yolu izlemeyi hayal ettiğini gösteren bir aceleyle önce o tırmandı. Godric onu takip etti, sonra geriye dönüp bana baktı.

Bakışlarında dehşet vardı. "Söyle, kalayım," diye fısıldadı.

O anda onu sevdim. Godric benim için koruyucu bir amca gibi olmuştu.

"Git. Val'i ben hallederim. O piç kurusu Harrow'u öldüreceğim," diye yemin ettim, müzik aniden durduğunda.

Godric'in gözleri büyüdü ve ben başımı salladım. Zamanı gelmişti.

"Git!" diye bağırdım. Harrow'u bulup onu yok etmeye odaklanmam gerekiyordu.

"O seni bulacak," dedi Val ve kollarımda ürperme hissettim.

Godric o kadar çelişkili görünüyordu ki, deliye dönecek gibiydi. "İçimdeki her şey kalıp seni korumamı söylüyor," diye itiraf etti, çatıya çıkmış, pencereye yaslanmış, sanki geri atlamaya hazırmış gibi.

Başımı salladım. "Ama şimdi sana koruman için yeni birini veriyorum." Çatının yarısını geçip onu bekleyen Maelis'i işaret ettim. "Çok şey yaşadı. Onu güvenli bir yere götürmelisin."

Gözleri gerçekten yaşlarla doldu ve gözlerini kırptırarak yaşları geri çekti. "Harrow'u benim için Hades'e gönder," dedi sonunda ve veda eder gibi parmaklarını yanağımda gezdirdi.

Sonra gitti. Çatı, hafif bir eğimle alçak bir parapete uzanıyordu. Onun ötesinde, kısa bir kuleye bağlanan ikinci bir çatı yükseliyordu. Parapet boyunca, bir kanvas rulosunun altında yarı gizlenmiş ahşap bir merdiven duruyordu. Godric onu ortaya çıkardı ve boşluğu kapatacak şekilde yerleştirdi.

Basamakları kontrol etti ve bana baktı.

Son bir kez başını salladı ve Maelis'in elini tuttu. İlk başta dikkatli ve sert adımlarla, sonra daha emin adımlarla ilerlediler ve merdivenin diğer ucuna, ikinci çatıya ulaştılar ve gözden kayboldular.

Arkamdaki bir kapı çarparak kapandı. Elimde kılıçla döndüm.

Dört asker bana doğru koşarken, kurtların nihayet bir şeyi parçalamalarına izin verildiğinde gözlerinde parlayan vahşi bir ışıltı ile şok oldum. En yakınımıdaki asker kılıcıyla beni kesmeye çalıştı.

Valkaryn'i kaldırdım ve onlara doğru ilerledim. Mızrağın ucundan mor ışık oklar gibi fırladı, bir, iki, üç, arka arkaya. Üç asker, ağızları açık bir şekilde tahıl çuvalları gibi yere düştü. Dördüncü asker şok içinde bana bakıyordu, ama sonra yüzü bir hırlamaya dönüştü ve bunun onun değil, Mind Render'ın işi olduğunu anladım.

"Onu öldürme," diye Val'e yalvardım.

Bir ışık patlaması ve o da yere düştü, sonbaharda düşen yapraklar gibi diğer cesetlerin üzerine yığıldı. Yorgunluk dalgası uzuvlarımı sardı, ama geldiği kadar çabuk gitti.

Onların baygın olduklarını bilerek, düşmüş bedenlerinin üzerinden hızla geçtim. Kapıyı açtım, koridordan koştum ve merdivenlerden üç basamak indiğimde dünya başıma yıkıldı.

Sanki gelgit dönüyor gibi hissettim. Benim olmayan bir düşünce zihnimin yüzeyinde fısıldadı.

Dur.

Bu bir ses değildi. Tüm seslerin yokluğuydu. O kadar derin bir sessizlik ki, içindeki her dürtü, her hareket yanlış geliyordu.

Zihin Rendesi.

Ayağım bir sonraki adımı ararken donakaldım.

"Brynn," dedi Val, keskin ve parlak *bir sesle. "Mutlu olduğun yeri, dayanağını zihninde tut. Sıkı tut."*

Küçük kardeşim Finn'in görüntüsü zihnimde canlandı. Annem gülerek izlerken, o tahta kılıcıyla Sable'ı evin içinde kovalıyordu. O görüntüyü tüm gücümle zihnime kazıdım ve sessizlik bozuldu. Ayağım bir sonraki adımı buldu ve ben ilerlemeye devam ettim.

Dur! diye ısrar etti düşünce, sabrını yitirmiş bir ebeveyn gibi.

"O güçlü," dedi Val. "Ama biz daha güçlüyüz."

İhtiyacım olan güven buydu.

"Hayır," dedim kafamın içindeki sese.

Valkaryn'den ışık yükseldi ve güneş ışığı gibi tenimde yayıldı.

Sessizlik geri çekildi, yenilgiye uğramamıştı, sadece bekliyordu.

Şimdi her yerde alarmlar çalıyordu, sanki kale binlerce boğaz çıkarmış ve çığlık atıyormuş gibi. Boynuz sesleri surlara kadar yayılmıştı. Koridorlarda meşaleler parlıyordu. Dışarıda adamlar bağıırıyordu. Bir yerlerde bir kapı çarpıyordu. Dışarıdaki avluya açılan iki kapıya yaklaştıkça, Mind Render'ın ısrarının düşük basıncı arttı.

Dur. Diz çok. Kılıcı bırak.

Aynı emir veren ses tonuyla emretti. Her seferinde Val içime sıcaklık yaydı ve her seferinde tutunacak bir düşünce buldum. Annemin doğum günü. Soğuk gecelerde yanımda uyurken yanağıma değen Sable'ın nefesi. Kaelric'in "küçük insan" derken, sanki bu kelimeleri geri yutmak ve saklamak istermiş gibi konuşan sesi.

"Güzel," dedi Val. "Sen çapalarla dolusun."

Öyleydi. O anda, zihnimi kendime ait tutmama yardım eden bu kadar çok insanın sevgisine sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark ettim.

"Ben de inatçılıkla doluyum." Yan kapıdan geçip yukarı doğru kıvrılan merdiven boşluğuna girdim. Bu noktada sadece hareket ediyordum, çünkü Harrow'un sonunda beni bulacağını biliyordum.

"Sivillerin dikkatini dağıtmalıyız, yoksa bu kaleye saldırıp seni paramparça edecekler. Kaelric'i ara, ona kapılarda dikkatleri dağıtmasını söyle, böylece Harrow onları o tarafa yönlendiresin."

Onun stratejisine güvendim ve bunu Kaelric'e ilettim.

"Sonunda," dedi, sanki bütün gece ordusuyla birlikte bir şeyler yapmak için beklemiş gibi. "Dikkatli ol," diye ekledi.

Merdivenlerin başında beni bekleyen muhafızlar vardı. Üzerlerinde Harrow'un kişisel arması, siyah bir çizgiyle bölünmüş bir güneş vardı. İlkini, kılıcına bir feint yaparak ve bileğini keserek düşürdüm. İkincisiyle kılıç kılıca karşılaştım. Hızlıydı ve öldürmek için savaşıyordu, durdurmak için değil. Duvarı kullanarak beni sıkıştırdı ve dizini kullanarak bana morluklar yaptı, işinden zevk alan bir adam gibi sırtıyordu. Ama ben biliyordum ki

Harrow'a bakıyordu, kendi zihninde hapsolmuş masum kurt değil, şu anda bir kukla olarak kullanılan kurt. Alnımı burnuna çarptım ve sırtış kayboldu. Kan taşla sıçradı. Val'in gerekirse onları kolayca yere serebileceğini biliyordum, ama aynı zamanda içgüdüsel olarak, önümüzdeki daha büyük savaş için enerjimizi sakladığını hissediyordum. Üçüncü bir muhafız yandan geldi. Birkaç basamak aşağı kaydardım ve bana doğru geldiğinde, sırtını parmaklığa dayadım, bıçağım aramızdaydı. Valkaryn'in ucu boğazındaydı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra göz kapakları aşağı indi ve sadece şeytani olarak tanımlanabilecek bir ifadeye büründü, sonra çenesini aşağı doğru eğdi ve Val'in kılıcını kafatasına sapladı.

"Hayır!" diye bağırdım, kılıcı aşağı çekip geri adım attım, ama çok geçti. Genç asker düştü, az önce olanların ağırlığı beni vurduğunda merdivenlere kan sıçradı.

"Harrow, bana onun neler yapabileceğini göstermek için onu intihar etmeye zorladı," dedim Val'e şok içinde.

"Evet." Sesi zayıftı, kederle doluydu.

"Onun askerlerinin hepsi onun kontrolündeki masum insanlar mı?"

"Hayır. Ama çoğu öyle. Kocamın işleri yürütme tarzına karşı çıkan küçük bir kurt grubu vardı. Onlar Harrow'a sadık."

O piç kurusu. Her geçen saniye onu daha çok nefret ediyordum.

Yukarıda kurtların tırnaklarının tıklama sesi duyuldu. Yukarı baktığımda, turuncu parlayan gözleri olan bir düzine kurtun bana doğru geldiğini gördüm.

Hırlayan, kıvrılmış dudakları karşısında tereddüt ettim. *"Geri çekilmeli miyim?"*

"Hayır. O senden korkuyor, bu yüzden elindeki her şeyi kullanarak seni ortadan kaldırmaya çalışacak," dedi Val. "Ama bu gece ailemin intikamını alacağız."

Kendimi hazırladım. *"Tamam, sana güveniyorum."*

Onu yumruklarımla kavradım ve boğazımdan bir hırıltı çıkararak kurtlara doğru koştum.

Valkaryn, onları tek tek bayılttıran ışık patlamalarıyla onları yere serdi.

Daha fazla asker vardı. Her zaman daha fazlası vardı. Yavaşlamaya tahammülüm yoktu. Valkaryn'i kaldırdım ve merdiven boşluğunu ışıkla doldurdum.

Bir an için taşlar pembeye döndü. Işık söndüğünde, adamlar bir yığın halinde yere yığıldılar. Uyanmadan önce yanlarından geçip koştum.

Koridorun sonunda, balkona açılan bir kapı açıktı. Et ve şarap kokusu ile bozulmuş büyü kokusu gibi ekşi bir koku içeren sıcak hava içeri doldu.

Harrow.

"Orada neler oluyor? Şimdi neredesin?" Kaelric bunu hissedebiliyordu. Benim tehlikede olduğumu her zaman hissedebilirdi.

"Seni çok seviyorum. Aileme bir yuva, bir gelecek, umut verdiğini asla unutmayacağım."

"Hoşça kal deme!" diye bağırdı.

Gülümsedim, yanağımdan tek bir gözyaşı süzüldü. Bundan sağ çıkacağımı garanti eden hiçbir şey yoktu.

"Öyle değilim. Ama kaderimin benim için ne hazırladığını görmenin zamanı geldi."

"Seni seviyorum Brynn, öyle bir şekilde ki, sen hayatta kalmazsan ben de hayatta kalamam."

Tamamen anladığımı belirtmek için başımı salladım. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Ama aynı zamanda, ne olursa olsun kabullenmiş gibi konuşuyordu. Başka seçenek kalmamıştı.

"Tabağın hep dolu olsun," dedim ona, bana söylediği en nazik sözleri tekrar ederek.

O inledi ve kalbim sıkıştı.

"Seninkiler de öyle olsun," dedi ve ben dışarı çıktım.

On Altıncı Bölüm

Harrow, küçük bir tarla kadar geniş ve gece gökyüzüne açık, şehri gören devasa bir balkonda duruyordu. Tam önümdeki korkuluğun önünde duruyordu, baştan aşağı siyah giyinmişti. Elindeki kılıç bakmaya dayanılmazdı. Bu mesafeden bile, Mind Render sanki susamış gibi lamba ışığını yutuyordu. Karanlık, yüzen mürekkep gibi etrafına yayılıyordu.

Harrow, sanki tam da bu anda beni bekliyormuş gibi, bana tamamen döndü.

"Brynn Brighton," dedi. "Diz çök."

Bu kelime bir çekiç gibi kafama çarptı. Dizlerim bükülmek istedi ama onları zorla sabit tuttum ve öfkemin bir alev gibi yükselmesine izin verdim.

"Hayır," dedim Harrow'a.

Gülümsedi, ama gülümsemesi mizah içermiyordu. "Kontrol edemediğim biriyle hiç karşılaşmadım, yani tavernada rol mü yapıyordun? Harika," dedi, gözleri Valkaryn'de.

"Korkuyor musun?"

O zaman, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiren bir şekilde sırıttı. "Oh hayır, bu beni yıllardır hissetmediğim bir şekilde heyecanlandırıyor."

İğrenç.

"Efsanevi Kral Katili. Alfa Katili. Yaratıcı Kutsanmış. Valkaryn. Onu yakından yok edebileceğim bir yerde olması ne kadar da rahatlatıcı."

"Deneyecek," dedi Val sakın bir şekilde. "*Bırak denesin.*"

Harrow, bir misafiri kadeh kaldırır gibi Mind Render'ı kaldırdı. "Artık ilerleyebilirsin," dedi bana.

İleri yürüdüm. Beni kontrol ettiği için değil, onun öyle düşündüğünü sanmasını istediğim için.

Kaşları hafifçe çatıldı ve bakışlarında heyecan görebiliyordum.

Yaklaştıkça onu tamamen gördüm. Tıpkı daha önce tavernanın avlusunda olduğu gibi, gözlerinden bir yanlışlık yayılıyordu. Kurtların parlak altın rengi gözleri vardı, ama düzdü, sanki içinden siyah iplik geçmiş madeni paralar gibi.

"Başınıza epey bir bela açtınız," dedi sohbet eder gibi. "En sevdiğim cariyem kaçtı. Adamlarım sebepsiz yere koridorlarda baygın yatıyor. Beni görmek için rica etseydiniz yeterdi."

Valkaryn, hiçbir uyarıda bulunmadan yeşil bir büyü akımıyla onun boğazına doğru ateş etti ve Mind Render'ın bu büyüyü tamamen yuttuğunu gördüm. Yeşil ölümcül darbenin önünde siyah bir dokunaç kalkan gibi patladı ve onu yuttu.

"*Sadece kontrol ediyorum,*" dedi Val ve ben, Harrow'un bu konuda ne yapacağından emin olamadığım için donakaldım.

İlk başta tamamen hareketsizdi, ama sonra, hiçbir uyarı olmadan, bir anda ileri atıldı ve mesafeyi bir anda kapattı. Mind Render sert bir şekilde indi ve ben Val'i ona karşı koymak için kaldırdım. Çelik, siyah buza çarpmış gibi bir şeye çarptı. Kolumdan bir şok geçti ve dişlerim titredi. Val'i kaburgalarına doğru kesmek için hareket ettirdim. O döndü, vuruşumu yakaladı ve sanki tüm bunlar uzun zaman önce ustalaştığı bir dansmış gibi tekrar gülümsedi.

Döndük. O bastırdı, ben de geri çekildim, ayakta duramadığım için değil, onu kendimle aşağıda uzanan şehrin açık gecesi arasında tutmak istediğim için. Harrow amacımı tahmin etti ve diğer tarafa doğru kaymaya çalıştı. Sağa doğru bir hareket yaptım, sonra sola doğru fırladım. Kılıçlarımız çarpıştı ve birbirine takıldı, metal metal değil, daha derin bir şey, sanki iki nehir aynı kanalı işgal etmeye çalışıyormuş gibi.

Kılıcının etrafında gölgeler toplandı. Benimkinden ışık yükseldi. Çarpışma, mermer üzerinde sihirli kıvılcımlar saçtı. Dişlerini gösterdi, ben de çenemi sıktım, yılmadan ve ölmeye tamamen hazırdım.

"Silahını bırak," dedi, tuz isteyen bir adam kadar sakindi.

Şakaklarımda bir baskı hissettim ve başımın sıkıştığını hissettim.

"Çapaları tut," diye fısıldadı Val. "Kaelric'in kahkahasını tut. Annenin yanağında tuttuğu elini tut. İlk kez cesur olmaya karar verdiğin anı tut."

Hepsini tuttum ve kafamdaki baskının azaldığını hissettim. Mind Render'ın gölgesi sarsıldı ve Valkaryn'in ışığı bir an için her şeyi kaplayacak kadar parlak bir şekilde parladı. Bir an için gözleri büyüdü ve Harrow aramıza mesafe koymak için geri adım attı. Sonra tekrar saldırıya geçti.

Ben de adım adım ona karşılık verdim. O, bir Elit tarafından eğitilmiş bir kurt gibi savaşıyordu, hızlı ve acımasızdı, ama sarayda öğrenilmiş alışkanlıkları vardı.

Muhtemelen Valkaryn'i düşürmemi umarak elime bir kesik attı. Onun bıçağıyla yaklaşmasına izin verdim ve bu yakınlığı kullanarak parmak eklemlerini sıyırdım. Sonra serbest elimle omzunu tutup onu öne doğru çektim. Şaşkın bir nefesle nefesini bıraktı, ama ben onun tepki vermesini beklemedim. Dizine sertçe tekme attım. Geriye sendeledi ve çirkin bir yüz ifadesiyle toparlandı, bu da bana gerçekten kavga edeceğimizi gösterdi.

Valkaryn bir başka ölümcül ışık okunu fırlattı, ama Mind Render bu ışığı sanki hiçbir şey değilmiş gibi yuttu.

Lanet olsun.

"Yeterince oynadık," diye homurdandı Harrow ve Mind Render titreşerek balkonun yarısını karanlık gölgelerle doldurdu.

Kafatasımda yine o baskıyı hissettiğimde dünya başıma devrildi, bu sefer o kadar şiddetliydi ki burnumdan sıcak bir sıvı damladı. Elimi uzatıp dokunduğumda parmağımda kan vardı.

DİZ ÇÖK! diye bağırdı zihnimde.

Bu sefer tek bir emrin sessizliği değil, ruhumu çekip ayaklarının dibine bırakmak isteyen derin bir akıntının çekiciliği vardı. Bir an için başka bir yerdeydim. Bir yol. Bir kapı. Nazikçe el sallayan bir el.

"Hayır," dedi Val, ve sesi kılıçtan değil, her yerden aynı anda geliyordu. "Sen benimsin, ben de seninim. Asla ona ait olmayacaksın."

Valkaryn'den ışık fırladı ve Mind Render'ın gölgeleriyle kafa kafaya çarpıştı. Gök gürültüsü gibi bir çatlak sesi duyuldu.

Zemin çöktü ve arkamdaki pencerelerden biri köşeden köşeye parçalandı.

Harrow geriye doğru sendeledi ve yüzü buruştu.

"Öl," dedi ve bu kelime bir bıçak gibiydi, Valkaryn'in kalkanlarını güçlendirip onu saptırmaya çalıştığını hissederken kafamı deldi.

"Bugün olmaz," dedim ve öne doğru adım attım.

Harrow benimle kılıç kılıca karşılaştı. İlk darbe kemiklerimi sarsarken, Valkaryn Harrow'a daha fazla ışık saçtı. Mind Render havadaki ışığı emdi ve kılıçlarımız her çarpıştığında, camın demirle kesilmesi gibi bir çatırtı duyuldu. Harrow yakın, çirkin ve etkili bir şekilde savaştı. Bileğimi, boğazımı, dizimi hedef aldı. Ona hiçbirini vermedim.

Yine boğazıma saldırdı, ama ben omzumu indirdim ve Valkaryn'in kabzasını kaburgalarına sapladım. O homurdandı ve kılıcını kanca gibi savurarak karşılık verdi; Val benim olmayan bir hareketle bileğimi çekmeseydi, karnımı deşecekti.

"*Sola dön. Şimdi,*" diye fısıldadı ve ben düşünmeden itaat ettim.

Kılıcının kesiği sadece kumaşı kesti. Onun yanından geçtim ve o dönerek bana doğru geldi. Cilalı zeminde daireler çizerek döndük, benim botlarım gıcırdıyordu, onunkiler sessizdi. Uzak bir kapı açıldı ve muhafızlar bağırды, sonra sanki görünmez bir el ağızlarını kapatmış gibi durdular.

"Bırak onu," diye bağırды Harrow, gözleri Valkaryn'de, benim sıyırdığım yerden kanayan parmak eklemleriyle.

Emir buz gibi bir yağmur gibi çarptı. Parmaklarım seğirdi.

"*Demirini tut,*" diye fısıldadı Val. "*Annenin kahkahasını tut.*"

Ama o anda beni sakinleştiren annemin kahkahası değildi. Kaelric'in yeşil gözleri, bana "küçük insan" diye seslenmesi, dudaklarının yumuşak dokunuşu, onun kraliçesi olacağıma dair verdiği sözdü. Harrow'a itaat etme dürtüsü yok oldu. Ona gülümsedim ve ilerlemeye devam ettim.

O kaşlarını çattı ve daha sert bastırdı, bıçağı çekiç gibi inip kalkıyordu. Kısa ve acımasız darbeler alışverişinde bulunduk ve bu sefer onun ön kolunu kestim. Valkaryn ona ölümcül ışık patlamaları gönderdi ve Mind Render her birini aç bir gölge gibi yuttu.

Ama bu onu çok yoruyordu. Yüzünün solduğunu ve ayaklarının titrediğini görebiliyordum. Görüşü bulanıkmış gibi hızla gözlerini kırptırıyordu

bulanıklaşmış gibi gözlerini hızla kırptıyordu.

Bir homurtuyla uzandı, örgümü yakaladı ve çekti. Mind Render iç uyluklarımdan bir kesik açarken gözlerimin arkasında yıldızlar patladı. Kendimi kurtardım ve dizine bir tekme attım. Bir anlığına eğildi, sonra doğruldu.

"Onu bitir!" diye elindeki kılıca bağırdı. "O sadece bir kız," dedi, sanki inanamıyormuş gibi.

Sadece bir kız mı?

Ona çarptım. Çarpmanın etkisiyle mermer üzerinde küçük kıvılcımlar sıçradı. Yüksek bir hamle yaptı ve alçaktan vurdu. Kılıcının üzerinden atladım ve yere indikten sonra geriye doğru sendeledim.

"Vücudun yoruluyor," diye uyardı Val. "Onu şimdi öldüreyim mi?"

Bu söz üzerine içimi bir şaşkınlık kapladı.

"Yapabilir misin?" O, onu defalarca öldürücü darbelerle vurmaya çalışmıştı, ama Mind Render hepsini yutmuştu.

"Oh, sen onun parmak eklemlerini ilk kestiğinden beri onun yaşam enerjisini emiyorum."

Gülümsedim ve Harrow daha da soldu, zorlukla yutkundu.

Onu şehri gören balkona doğru zorla geri çektim. Gece rüzgarı etrafımızda kıvrılıyor ve pelerinini çekiyordu. Aşağıda, Lunaria bir kase köz gibi parlıyordu. Orada bir yerlerde, Maelis ve Godric ağaçlara doğru koşuyorlardı. Kaelric kapıda beni bekliyordu.

Harrow beni balkondan itmeye çalıştı. Zihin Parçalama dalgalandı, gölgeler ondan dökülerek etrafımda dönmeye başladı. Gölgeler beni geri ittiğinde topuklarım kaydı.

Sonra yine bir emir geldi, sadece bir kelime değil, kafama vuran fiziksel bir darbe gibi.

Diz çök.

"Hayır," diye sııttım ve Val, kafamdaki baskı azalırken gücünü kollarımdan geçirdi. Harrow, yüzümden beni kontrol edemediğini anladı ve ilk kez gerçekten kızgın görünüyordu.

"Öl!" dedi yine, sanki tekrarlamak başarı getirecekmiş gibi.

Bana doğru koştu ve ben de onu geçmesi için kenara kaydurdım. Kılıcım yanağına değdi ve orada kırmızı bir çizgi açtı. Hareketsiz kaldı, iki parmağıyla kana dokundu ve sanki ona hakaret etmiş gibi baktı.

"Yeter," dedi ve Mind Render'ı, vurmak niyetinde olmadığı kısa, küçümseyici bir kesikle savurdu. Amacı odaklanmaktı. Gölgeleer içe doğru eğilirken hava yoğunlaştı. Sanki altta bir şey uykusunda dönüyormuş gibi zemin titredi.

"Brynn," dedi Val, artık sakinleşmiş bir şekilde. "*Hazır mısın?*"

"Yap," dedim Valkaryn'e yüksek sesle, onun kaderini kontrol ettiğimi bilsin diye.

Adım attım ve bıçağını çelikle çeliği birbirine kenetleyerek yakaladım. Bir an için yüz yüze geldik. Gözleri ölü bir adamın elindeki paralar gibiydi ve ruhundan geriye bir şey kalmış mıydı yoksa Mind Render yıllar içinde onu tamamen tüketmiş miydi diye merak ettim.

Işık, Valkaryn'in kabzadan ucuna kadar yükseldi, bir parlama değil, temiz ve beyaz bir sütun gibiydi, o kadar parlak bir menekşe rengiyle kaplıydı ki gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Harrow, Valkaryn'i tamamen yutan ve kolumun yarısını kaplayan kalın gölgelerle karşılık verdi. Dövüş sessizdi ve ikimiz de kıpırdamadan, kılıçlarımız sihirli bir düzlemde savaşıırken birbirimize bakıyorduk. Gölgeleer, uzun bir yağmurdan sonra güneş ışığı gibi küçük ışık huzmeleri halinde sızan Val'in ışığını karartmaya başladı. Odanın içinde bir rüzgar esti ve sağdaki masa geriye doğru fırladı.

O bana, ben de ona bastırdım. Kılıçlarımız sanki gece ve gündüz bir araya gelmeye karar vermiş gibiydi. Karanlık gölgeler, gittikçe genişleyen tereyağı rengi ışığa karşı dönüyordu. Kaslarım titriyordu ve Val'in benden tüm enerjimi çektiğini biliyordum. Ayrıca onun haklı olduğunu ve bunun insan bedenimi öldüreceğini de biliyordum. Uylukumdaki kesik, botuma kadar uzanıyordu.

Harrow hırladı ve gölgeleri etrafımda yoğunlaştı.

"Çapa," dedi Val.

Sable'ın saçlarının süveterime takıldığını düşündüm. Mira'nın mutfakta kahkahasını. Fiona'nın yerçekimi ile beslenen suyun olduğu yeni evini. Kaelric'in dudaklarının benimkilerle birleştiğini ve Aerlyn yüzüğüyle sonsuza kadar birlikte olacağımıza dair verdiği sözü. Zihnimi bu hayatta sahip olduğum güzel şeylere odakladım ve balkon tekrar sallanırken onlara sıkıca tutundum.

O anda Valkaryn'den bir şey hissettim.

İntikam.

Val'in ışığı parlardı ve sanırım Harrow o anda kendi ölümünü hissetti. Panik içinde kılıcını çekmeye çalıştı ama başaramadı; kolu, benim kontrol ettiğim Valkaryn'e yapışmış olan Mind Render'a yapışmıştı.

Valkaryn tüm bu zaman boyunca onunla oynuyordu. Harrow'un işi bitmişti.

"Ona bunun ailem için olduğunu söyle."

Gülümsedim ve Harrow'un yüzü soldu.

"Bu onun ailesi için." Kimin olduğunu söylememe gerek yoktu. Sonunda kiminle savaştığını biliyordu.

Val'in ışığı o kadar parlak bir şekilde parlardı ki Mind Render'ın gölgeleri eridi. Zemin altımızda çöktü. Ortadaki pencere dışarıya doğru patlayarak cam yağmuru oluşturdu.

Harrow, gözlerinden ve burnundan kan akarken acı içinde çığlık attı. Mind Render da çığlık attı. İnsan sesi değildi. Kılıcı Val'in ışığı altında eğildi, sonra büküldü ve ortadan ikiye ayrıldı. Kılıcı parçalanarak havada bir saniye asılı kalan siyah parçacıklar halinde dağıldı.

Harrow keskin bir nefes aldı, burnundan akan kan dudaklarının üzerinden düz bir kırmızı çizgi halinde akıyordu. Boş eline, sonra bana, sonra da yerdeki yıkıntıya baktı. Emirlerinin yerine getirilmediği bir dünyayı anlayamıyordu.

"Ve bu da Kaelric için," dedim.

İleri adım attım, Valkaryn'i kaldırdım ve bıçağını kalbine o kadar derine sapladım ki sırtından çıktı. Bıçağı onun içinde tutarken o inledi.

Gözleri büyüdü ve bir an için, bir zamanlar olduğu çocuğu gördüm, henüz karanlığa kapılmamış çocuğu.

"Yaratıcı ruhuna merhamet etsin," dedim ve Valkaryn'i çıkardım.

İki adım geriye sendeledi ve sanki baskı uygulayarak kaderini değiştirebilecekmiş gibi, kaburgalarının arasındaki kırmızı şişliğe avucunu bastırdı. Kan, parmak eklemlerinden akıp yere damladı. Bir adım daha geriye attı ve dizleri çöktü. Yere düştü, yana yuvarlandı ve bir daha kalkamadı.

Sessizlik hakim oldu, ben de derin bir nefes aldım.

Cesedinin üzerinden geçip fuayeye geri döndüğümde iki muhafız gördüm. Ağızları hafifçe açık, çeneleri sarkmış, dışarıdaki Harrow'un cesedinden, elimdeki Valkaryn'e, bıçağından damlayan kana bakıyorlardı.

İkisi de diz çöküp başlarını eğdiler.

"Bizi o zihinsel hapishaneden kurtardığınız için teşekkür ederiz," dedi kısa kırmızı saçlı muhafız.

Zihinsel hapishane. Kendi zihnimde sıkışıp kalmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordum. Mind Render'ın etkisinin tamamen kırıldığını görmekten memnun oldum.

Başımı salladım. "Ön kapıya gidin ve kapıyı açın," dedim. "Harrow'un öldüğünü ve gerçek kralın geldiğini söyleyin."

Kafaları karışmış bir şekilde kaşlarını çattılar.

"Gerçek kral mı, leydim?" "Kaelric Morvain," dedim onlara.

Kaşları havaya kalktı. "Kaelric mi? Kral Drake'in oğlu mu? O hayatta mı?" Harrow onlara ne yalanlar söylemişti? "Evet. Ve geliyor."

Bunu nasıl bildiğimi sormadılar. Sadece koştular.

"Aşkım?" Kaelric'e seslendim ve cevabı anında geldi.

"Çok endişelendim. Her şeyi hissettim. Çok büyük bir güç. İyi olduğunu söyle," dedi aceleyle.

Uyluklarım zonkluyordu. Bütün gece ağladıktan sonra göğsüm boşalmış gibi hissediyordum. Balkona baktım ve Harrow'un cesedinin etrafına geniş bir daire şeklinde dağılmış siyah parçaları gördüm.

"Ben iyiyim. Harrow öldü. Mind Render paramparça oldu. Şehir senin. Ön kapıda buluşalım."

Bağımızdan geçen şok ve sevinç beni gülümsetmişti.

"Ben zaten buradayım, küçük kurt. Senden asla çok uzaklaşmayacağım."

Gecenin dehşetine rağmen güldüm.

"Beni takip mi ediyorsun?" "Evet," diye itiraf etti.

"Annem bana sahiplenici erkeklerden uzak durmamı söylemişti," diye alay ettim.

"Daha çok takıntılı olanlardan. Sana takıntılıyım, Brynn. Şimdi kapıya gel de seni öşeyim."

On Yedinci Bölüm

Dış duvarın çok ötesinden uzun, alçak ve boğazımı sıkıştıran bir uluma yükseldi. Keder değildi. Zafer de değildi. Kurtların eski düzen çöktüğünde ve karanlıkta yeni bir düzen doğduğunda kullandıkları ses.

Kaelric.

Pencereden döndüm ve Valkaryn'i pelerinimle sildim. Kan, eski mürekkep gibi koyu bir iz bırakarak çıktı. Güneş ufukta yükseliyordu ve Kaelric'i görmem gerekiyordu. Val'i kınına koydum ve kırık kılıcı ve burnunun altında parlak kan izleri olan düşmüş kralı son bir kez baktım, sonra geldiğim yoldan balkondan ayrıldım.

Merdivenlerden aşağı koştum, kalenin mırıldanmalar ve ayak sesleriyle canlandığını duyuyordum.

Hizmetçiler, ben geçerken duvarlara yapıştılar. Bazıları ellerimdeki ve pelerinimdeki kana bakıp, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde göğüslerini tuttular. İki muhafız, ben geçerken ön kapıda mızraklarını kaldırmış duruyorlardı, ben geçtikten sonra mızraklarını indirdiler. Haber çabuk yayılmış gibiydi.

Ön tarafta, ahır önlüğü giymiş genç bir adam kalçamı işaret etti. "Kraliçe Valkaryn bizi kurtardı!" diye bağırdı.

Ben de başımı salladım. Kurtarmıştı.

Hava soğudukça merdivenleri üçer üçer çıktım. Atların ve demirin kokusu burnuma geldi. Ön kapıdan üç kısa korna sesi duyuldu ve bunun teslimiyet kornası olup olmadığını merak ettim.

İç avluya açılan kapalı geçide koştum. Duvarlar boyunca meşaleler titriyordu, dumanları taşlara yapışıyordu.

Harrow'un siyah güneşli bayrakları direklerine asılıydı ve durup onları yırtıp atmak istedim, ama Kaelric'i daha çok görmek istiyordum.

Ön kapıda gümüş miğferli sadık askerlerden oluşan ince bir sıra vardı. Kapıya dönük olarak ellerinde mızrak saplarını titiriyorlardı. Yanlarında, bağlanmış halde, haber vermek için gönderdiğim iki haberci muhafız vardı. Demir kapının dışında, karanlığı şekiller dolduruyordu. Önce kurtlar. Sonra metal zırhlı Kurtadamlar.

Kaelric ve ordusu.

Sorumlu biri vardı, duvarın üzerinde omuzlarını dikleştiren bir yüzbaşı. "Durun!" diye bağırdı adamlarına, sesi çatallanarak. "Kral Harrow'un adına."

"Gerçek kralın adına," diye cevapladı Kaelric, kurt ordusunun ortasından. Adamlar ve kurtlar, sevgilim yaklaşırken hareket ettiler. "Kapıları açın."

Yüzbaşı irkildi ve ben Valkaryn'i kınından çıkardım, avluya adım attım. "Kapıyı açın," diye homurdandım. "Harrow öldü."

Kaptan dönerek bana şok içinde baktı. Ağzını sıkı sıkı kapattı, ama elleri kapıyı kontrol eden kolun üzerinde kaldı.

"Kimin emriyle?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Benim," dedi Valkaryn.

"Kraliçe Valkaryn Morvain'in emriyle," dedim ve kılıcı gökyüzüne doğru savurdum. Kılıcın ucundan mor bir ışık fırladı ve gökyüzüne doğru uçarak havai fişek gibi parçalandı. Etrafımda çığlıklar ve haykırışlar yükseldi ve ben adama sert bir bakış attım.

Gösterişli hareketim avluya bir ok gibi çarptı. Kaptan elimdeki kılıcı daha yakından inceledi ve şaşkınlıkla hafifçe nefesini tuttu. Valkaryn'in kılıcı parlak mor bir renkle parlıyordu. Sadık muhafızlar, zırhları çok ağırlaşmış gibi hareket ettiler ve yarısından fazlası dizlerinin üzerine çöktü. Çukurlu bir göğüs zırhı giyen genç bir adam başını eğdi.

"Bir daha sormayacağım. Seni öldüreceğim," dedim ve Valkaryn'in parlayan kılıç ucunu göğsüne doğrulttum.

O da kolu çekerek kılıcını düşürdü ve teslim oldu.

Zincirler tıkırdadı ve kapılar açıldı. İlk girenler kurt formundaki Kurtadamlardı. Soğuk sabah havasında ağızlarından buhar yükseliyordu.

Soğuk sabah havasında ağızlarından buhar yükseliyordu. Arkalarından en güzel üniformaları giymiş erkekler ve kadınlar geldi. Harrow'un avlu muhafızlarından birkaçı, ilk kurt eşiği geçerken mızraklarını attı. Diğerleri savaşmak için kılıçlarını kaldırdı, ancak bileklerinden yakalanarak büyük bir verimlilikle silahsızlandırıldılar.

Kaelric en son içeri girdi.

Başında taç yoktu, giysilerinde kan yoktu, sadece pelerinine işlenmiş bir aile arması ve parmağında babasının mühür yüzüğü vardı. Yüzükte, benim kılıcımın kabzasında olanla aynı kurt vardı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Kaelric Morvain? Hayatta mı?" diye fısıldadılar insanlar.

Fısıltılar bir haykırışa dönüştü: "Gerçek kral, o yaşıyor!"

Bakışları uyluklarımdaki kesiklere, pelerinimde kurumuş kana takıldı.

Ona doğru yürüdüm ve o da yüzümün iki yanını tuttu.

"Benim kraliçem." O nefes sözcükleri sözleri
sanki bir dua dudaklarımla bir öpücükle

yakalamadan önce.

Bu, çadırdaki çalınan bir an değildi.

Utangaç bir dudak teması ya da karanlıkta paylaşılan gizli bir söz değildi. Bu öpücük bir beyandı.

Derin ve aç, saygılı ve sahipleniciydi. Eli yüzümü okşadı, diğer koluyla beni kendine çekti, sanki bir daha asla bırakmayacakmış gibi. Sıcaklık içimi kapladı, dizlerimi titretmeye yetecek kadar şiddetliydi. Her kalp atışını, her nefes almayı, ağızımızdan çıkan her sözsüz yemini hissettim, etrafımızdaki dünya yok olurken.

Kraliçem.

Bu sözler kanımda yankılandı.

Kaelric sadece beni öpmüyordu. İzleyen herkese, tacını almak için eve döndüğünü ve onu benimle birlikte takacağını gösteriyordu.

Saklanmak

yok. Utanç

yok. Şüphe

yok.

Onu bunun için, cesaretini, ruhunun benimkine seslenişini, her şeyden önce kalbiyle beni sahiplenişini sevdim. Onu, bu hayatta ya da başka bir hayatta hiç kimseyi sevmediğim kadar şiddetle sevdim.

Sonunda geri çekildiğinde, nefesi dudaklarımdan geçti ve gözleri erimiş sarı, vahşi, şefkatli ve tamamen bana ait bir şekilde parladı.

Etrafımızda alkışlar yükseldi ve etrafa baktığımda ateşlerin yakıldığını gördüm. Vatandaşlar evlerinden çıkıp Harrow'un bayraklarını indiriyor ve alevlerin içine atıyorlardı.

Kapı tamamen açıldı ve Harrow'un sadık kalan son adamları sınandı. Cesur mu yoksa aptal mı olacaklardı?

Kışla yakınındaki bir grup muhafız aptal olmayı seçti. Çavuşlarının etrafında sıkı bir halka oluşturdular ve boğuk bir haykırıyla Kaelric'in kurtlarına saldırdılar. Kaelric'in adamları hızlı ve acımasızdı ve kavgaya, çavuşun yüzüstü donmuş zeminde yatması ve adamlarının silahsızlandırılmasıyla sona erdi, ama ölmediler. Kaelric'in kurtları onların üzerinde durup dişlerini gösterdiler. Çavuş bir kez tükürdü, başının yanında duran botların sahibini gördü ve hareketsiz kaldı.

"Silahlarını alın ve sürgün edin. Beni şehrimde bir daha görürsem, gördüğüm yerde öldürürüm," dedi Kaelric.

Adamlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Merhamet beklemiyorlardı.

Kaelric'in gözleri, belimdeki Valkaryn'e, sonra da arkamdaki kaleye kaydı. Ben de onun bakışlarını takip ettim. İkinci kattaki galeride bir kapı açıldı. Biri, Harrow'un büyük bronz heykellerinden birini balkona sürüklemiş ve itmişti. Heykel, avludaki taş döşemelere, çan gibi yankılanan boş bir çarpma sesiyle çarptı. Kafası zıpladı, yuvarlandı ve Kaelric'in ayaklarının önünde durdu. Uzun bir nefes boyunca kimse kıpırdamadı.

Kaelric öne çıktı, bronz kafayı iki eliyle kaldırdı ve en yakın ateşin içine attı.

Lunaria halkı sevinç çığlıkları atarak yumruklarını havaya kaldırdı. On iki yaşından büyük olamayacak iki çocuk bağırarak ikinci bir heykeli iple aşağı indirdi. Heykel yere düştüğünde, tüm şehirde sevinç çığlıkları duyuldu.

"Yaşasın gerçek kurt kralı!" diye bağırıldı bir ses.

Diğerleri de ona katılarak, yapabildikleri için yoğun bir şekilde bağarmaya başladılar. Artık kontrol edilme korkusu olmadan istediklerini yapabiliydiler.

"Gerçek kurt kralı çok yaşa. Gerçek kurt kralı çok yaşa."

Yaşlı adamlar duygularını gizlemeden ağladılar, kadınlar Kaelric'in önünde derin bir reverans yaptılar ve çocuklar şaşkınlık içinde ebeveynlerine sarıldılar.

Kaelric gülümsemedi. Bu heyecan verici bir olay olsa da, bir bedeli vardı. Elini bir kez kaldırdı ve kalabalık sessizleşti.

"Bu gece silahlarını bırakanlar sabahı görecekler," dedi. "Ama halkıma karşı kılıç veya dişlerinizi kaldırırsanız, gün batımında Yaradan'la karşılaşacaksınız. Seçiminizi yapın."

Kılıçlar tek tek taşlara çarptı. Muhafızlar sokaklardan ve bodrumlardan çıktı. Hepsi diz çöktü.

Tüm bunlar olurken, ben Valkaryn'in üzerinde elimi tutarak şehrin uyanışını izledim. Sanki bir yangından sonra, küllerin arasından ilk yeşilliklerin görüldüğü bir ormanda duruyormuşum gibi hissettim. Yeni bir hayat gibi hissettim.

"Brynn," tanıdık bir ses adımı seslendi. Godric, kız kardeşinin koluna girerek kapıdan içeri topallayarak girdi.

"Maelis Teyze!" Kaelric ve ben birlikte koştuk, o teyzesinin kollarına, ben de Godric'in kollarına atıldım.

Beni sıkıca kucakladı. "Başardın."

"Sana teşekkür ederim," dedim ona içtenlikle, geri çekilirken.

"Küçük yeğenim," dedi Maelis, sevgili bir çocuk gibi yanağını okşayarak.

Gözleri yaşlarla dolarken ona başını eğdi ve bu kadının bir zamanlar ona anne gibi davrandığını, onun söylemesine gerek kalmadan anladım. "Elia hayatta ve iyi. Şu anda kocası ve çocuklarıyla buraya geliyor."

Maelis'in ağzı açık kaldı. "Kocası ve çocukları mı? Ben büyükanne mi oldum...?"

Kaelric gülümsedi ve başını salladı, ama sonra gülümsemesi kayboldu. "Seni daha önce buradan çıkaramadığım için üzgünüm.

Kadın başını salladı. "Geçmişe bakmayalım."

Bilgece bir tavsiye.

Godric bana yaslanırken, Kaelric ve Maelis kayıp zamanı telafi ediyorlardı.

"Mind Render nerede?" diye sordu.

"Kırıldı," dedim. "Yirmi parçaya ayrıldı."

"İyi," dedi Godric ve sonra elini Kaelric'in omzuna koyup sıktı.

"Hapishanede benimle birlikte masum insanlar vardı. Onları serbest bırakmak için izin var mı?" diye sordu Godric alfa'sına.

Kaelric başını kaldırdı ve kalabalığın arasından silahlarını bırakmış bazı eski muhafızlara baktı. "Kalenin alt hücrelerindeki mahkumlar nerede?" diye seslendi onlara.

"Hâlâ kilitliler, Majesteleri," diye cevapladı adamlardan biri gergin bir şekilde.

"Onları serbest bırakın. Hepsini serbest bırakın!" diye emretti Kaelric ve iki adam koşarak gitti.

Harrow'un son kara güneşli bayrağı da indirildi. Kurtlar demir arması ateşe sürükleyip parçalara ayırarak yaktılar. Sıcaklık yüzüme bir ter tabakası yaydı.

Kaelric'in bakışları elime düştü. "Sana verdiğim yüzüğü beğenmedin mi?"

Kafam karıştı, sonra birden farkına vardım. Çıplak elimi kaldırdım. "Metal Elit'ten saklamak zorundaydım." Elini tuttum. "Gel, yüzüğümü geri alalım. Tanışmanı istediğim biri var."

Kaşlarını kaldırdı. "Şehrime sızarken bir arkadaş mı edindin?"

Yüzüğümü sakladığım tavernaya doğru yürürken başımı salladım. "Aslında birçok arkadaş edindim."

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve el ele, eşler, karı koca, kral ve kraliçe gibi yürüdük. Bu noktada ne değildik ki? Saksı bitkisinin olduğu yere vardığımızda, yüzüğümün hala orada olduğunu görünce rahatladım. Kaelric eğilip yüzüğü parmağıma taktı, elimin üstünü öptü ve bana hayranlıkla baktı.

"Yaralandın mı? Kanaman var. Bu arkadaşlarla başka bir zaman görüşebilirim. Yaralarının temiz olduğundan emin olmak istiyorum." Beni kaleye doğru çekmeye başladı.

beni kaleye doğru çekmeye başladı.

Kafamı salladım. "Bu arkadaşları kontrol etmem lazım. Güvende olduklarından emin olmalıyım."

Onu yetimhaneye doğru çektim ve o sessizce, kaşları çatık bir şekilde peşimden geldi. Şehir hala uyanıyordu, yumuşak gri bir ışık kepenkli pencerelerin üzerinden geçiyordu, havada nemli taş kokusu asılı duruyordu. Yetimhaneye giden sokağa döndüğümüzde adımları hızlandı, omuzları endişeyle gerildi.

"Çocuklar mı?" diye endişeyle sordu.

Ben başımı salladım.

"Burası annemin en sevdiği yerdi," dedi bana.

"Biliyorum. Ve onlar beni korudular. İyi olduklarından emin olmak istiyorum."

"Elbette."

Sokağın karşısına baktım ve küçük bir şekerçi dükkanı gördüm, pencereleri bir fener gibi sıcak bir ışıkla parlıyordu. İçeride, tezgahın üzerinde altın ve bakır renkli çikolatalarla dolu cam kavanozlar diziliydi. Bu manzara yüzüme bir gülümseme kondurdu.

Mağazaya biraz uğradık. Kapıdaki zil, içeri girdiğimizde yumuşak bir ses çıkardı. Yuvarlak yanaklı, nazik bir kadın olan dükkan sahibi, belimdeki kılıcı ve Kaelric'in iri cüssesini görünce gözlerini kırptı. Onun kim olduğunu anladığında, elleri göğsüne gitti ve bir dua fısıldadı. Godric'in bana verdiği paralarla ödeme yapamadan, elinde kalan tüm çikolataları bize vermekte ısrar etti ve kağıt torbalara avuç avuç doldurarak torbaları şişirene kadar devam etti.

Ona teşekkür ettim ve kakao kokusu peşimizdeyken yetimhaneye doğru koştuk.

Avluya vardığımızda, Bayan Clay'i yüzünü ellerine gömmüş, kontrolsüz bir şekilde ağlarken bulduk. Omuzları, tüm gücü tükenmiş gibi titriyordu.

Hemen yanına koştum. "Ne oldu? Yaralandılar mı?"

Kırmızı gözlerle bana baktı. "Hayır. Ama onlara çok kötü davrandım. Onları seviyorum, ama o beni çok kötü davranmaya zorladı..."

Sesi kırıldı, benim kalbim de. Anladım. Mind Render'ın kontrolü altındaydı. O acımasızlıkların hiçbir

onun değildi.

Kaelric yaklaştı ve omzuna nazikçe elini koyacak kadar eğildi. Kız ona gözlerini kırıştırdı ve bakışları onun elindeki mühür yüzüğüne düştü. Gözleri fal taşı gibi açıldı, tanıdığı kişi onu nefesini kesmişti.

"Lordum..."

"Yeni bir başlangıç zamanı. Geçmiş geride bırakalım," dedi ona, teyzesinin sözlerini tekrarlayarak.

Sesi kararlıydı, emir verici değil, sadece nazikti, ona tekrar özgürce nefes alabileceği bir gelecek vaat ediyordu.

O sırada kapılar açıldı ve tüm kızlar koşarak dışarı çıktı. Hâlâ pijamaları ve yarı düğmeli gecelikleriyle avluya koşarken ayakları taşlara hafifçe çarpıyordu. Uykudan dolayı saçları dağınıktı, kurdeleleri gevşekçe sarkıyordu.

"Brynn!" diye bağırdılar.

Hepsi birden bana sarıldılar, küçük elleri ulaşabildikleri her yerimi kavradı. Ağlayan Bayan Clay'e baktılar, genç yüzlerinde şaşkınlık ve şefkat vardı, ben de onları daha sıkı sarıldım, güvende oldukları için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettardım.

"Yetişkinleri düzelttin mi?" diye sordu Karla.

Ona yarım bir gülümseme attım. "Onların zihinleri kendilerine ait. Harrow öldü ve Kaelric Morvain senin yeni kralın."

Kaelric'i işaret ettim.

Karla çenesini yukarı kaldırarak ona baktı. "Morvain, ha? Hepsi öldü sanıyordum. Kanıtın var mı?"

Kaelric, küçük kıza elini uzatırken gözleri sevgiyle parladı. Kız, ağzı açık bir şekilde yüzüğe bakakaldı.

"Vay canına. Bu gerçek!"

Ben güldüm. O güldü. Bayan Clay güldü, sonra tüm çocuklar da güldü. Bu ses o kadar parlaktı ki, şehrin üzerine çöken ağırlığı uzaklaştırdı. Daha fazla çocuk çıktı, artık erkek çocuklar da vardı ve haber yayıldı. Kaelric çikolataları dağıtmama yardım etti ve çocuklar açgözlülükle çikolataları yediler.

Bayan Clay ayağa kalktı ve ben de yanına gittim. "Bu çocuklar için ihtiyacınız olan her şeyi bana şahsen söyleyin, ben size temin edeyim."

O, zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Görevimden alınmalıyım. Yerime başkası geçmeli," dedi, dudağı titriyor, gözleri yine yaşlarla doluyordu.

"Onları seviyorsun, değil mi?" diye sordum.

Göz yaşlarını silerek başını salladı. "Her şeyden çok."

"O zaman onlara kafanda Harrow olmadan kim olduğunu göster.

Yeni bir başlangıç yap."

Yutkundu ve bahçede koşuşturan, sevinç çığlıkları atan, bahçeyi şeker kağıtlarıyla kirleten çocuklara döndü. Yanlarına gitti ve çocukları küçük bir grup halinde topladı, davranışları için onlardan özür diledi.

Kaelric'in gözleri bana döndü. "Gel," dedi sessizce ve beni uzaklaştırdı.

Artık bizim sıramız gelmişti. Sonunda.

On sekizinci bölüm

Şehri hâlâ ilahiler sarmışken, kaleye doğru yürüdük ve yan kapıdan içeri girdik. *Yaşasın gerçek kurt kralı*. Duvarlar etrafımızı sardığında sesler azaldı ve taşların içinde bir uğultuya dönüştü.

Kaelric, her geçidi hatırlar gibi koridorda dolaşırken nostaljik bir şekilde etrafına bakındı.

Muhtemelen hatırlıyordu.

Adamları, Harrow'un eserlerini ve eski personelini hızla ortadan kaldırıyor, onların yerine Kaelric'in ev halkından güvenilir üyeleri yerleştiriyorlardı.

Belirli bir noktaya geldiğinde kaşlarını çattı. "Babamın annem için bu oyukta diktiği incir ağacını kesmişler." Parmakları, sanki hala bir meyve tutabiliyormuş gibi boşluğu okşadı ve kalbim sıkıştı. Duvardan tavana kadar uzanan bir pencere bolca ışık alıyordu, sanırım bir sera görevi görüyordu.

"*Yeni bir tane dik. Yeni bir başlangıç yap,*" dedi Val ve sesinde oğluna olan şefkatini hissedebiliyordum.

"Annen yeni bir tane dikmeni söylüyor," dedim ve elimi eline sokup sıkıca sıktım.

O başını salladı, ama sanki rüyadaymış gibi görünüyordu. "İncir sever misin?" diye sordu bana.

Omuz silktim. "Yiyecek yiyecektir."

O başını salladı. "Hayır. Senin en sevdiğin meyve var. Söyle bana."

Tüm meyveleri severdim, özellikle de Dregs'te bulmak çok zor olduğu için, ama Hildreth'te yaşamaya başladığımdan beri, bir tanesine özellikle aşık olmuştum.

"Şeftali," diye gülümsedim.

Kaelric boş nişe bakarak, muhtemelen yüzlerce şeyi hatırladı. "Bir şeftali ağacı dikeceğiz."

Bu romantik jest kalbimi ısıttı ve o beni koridorda daha ileriye doğru çekerek ilerlemeye devam etti.

Kabuk gibi kıvrılan dar bir merdivenden çıktık. En üstte, Kaelric, uzun zaman önce başı aşınmış bir kurt figürü oyulmuş meşe kapının önünde durdu.

"Burası benim odamdı," dedi, neredeyse özür dilercesine. "Acaba..." Cümlesini bitirmedi, sadece kapıyı itip açtı. Odanın içi temizdi. Ovulmuş değil, ama özenle bakılmıştı. Ocağın önü süpürülmüştü; dört direkli yatak gri bir battaniyeyle örtülmüştü. Yüksek bir rafta, pencereye bakan bir tahta şahin oyması vardı. Mavi perdeler onu çerçeveliyordu.

"Dokunulmamış," dedi Kaelric şaşkınlıkla.

Şifonyere doğru yürüdü ve en üst çekmeceyi açtı. İçinde giysiler ve küçük bir günlük vardı ve Kaelric titreyerek nefes aldı. "Temiz ve dokunulmamış olmasını beklemiyordum."

"Harrow'un çocuksuz bir bekar olarak yirmi odaya pek ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedim ve Kaelric'in öfkeyle dudaklarını büzmesi üzerine göğsümdeki düğümün sıkıştığını hissettim.

"O, yataklarında anne babamı öldürdü. O odayı mühürlemek ve bir daha asla içeri girmek istemiyorum," dedi bana.

Ben de başımı salladım, kollarımı boynuna doladım ve onu kendime doğru çekerek kucakladım. O da beni birkaç dakika sıkıca sarıldıktan sonra geri çekildi.

"Bu odada yaşamamız tuhaf olur mu? Biliyorum, oda büyük değil ve yeniden dekore edebilirsin..."

Onu keserek, "Seninle birlikte her yerde uyuyabilirim, bu oda benim büyüdüğüm evin tamamından daha büyük" dedim. O gülerek burnunu boynuma sürüp kokumu içine çekti.

"Seni o kadar çok seviyorum ki, canım acıyor," diye itiraf etti ve ben ne demek istediğini çok iyi anladım.

Geri çekildi ve bir eliyle yanağını avuçladı. Başparmağı kurumuş bir kan izi buldu ve dikkatlice sildi. Gözleri, her çili ezberlermişçesine yüzümü taradı.

"Neren acıyor?" diye sordu.

"Her yerim ve hiçbir yerim," dedim dürüstçe. Fiziksel yaralarım çoktan iyileşmeye başlamıştı. Önemli değillerdi. Ama kalbim onun için acıyordu. On yıldan fazla bir süredir bunu bekliyordu ve şimdi benden başka kimsesi olmayan boş bir evdeydi.

İtirafım üzerine çenesi gevşedi. "Harrow öldü," dedi yumuşak bir sesle, sanki odadaki herkesin bunu duyması gerekiyormuş gibi, sanki çocukluğunun duvarları gerçeği yüksek sesle duymayı hak ediyormuş gibi.

"Öldü," dedim.

"İyi." On yılı boşaltmış gibi bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

Valkaryn'i yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydum.

"*Dinlen,*" diye mırıldandı Val. "*Ben nöbet tutarım.*"

Bitişikteki banyoya baktım. "Yıkanmak istiyorum," dedim ona.

Tek kelime etmeden beni içeri götürdü, sıcak bir banyo hazırladı ve bir görevlinin getirdiği lavanta kokulu sabunu ekledi. Alfa olmanın avantajlarından biri, istediği zaman istediği kurtla zihinsel olarak konuşabilmesiydi.

"Ben çıkacağım," dedi ve bana sırtını döndü.

"Kal," dedim ve o dönüp kaşlarını kaldırdı.

Pantolonumun kemerini çözdüm ve dizlerime, sonra ayak bileklerime kadar indirdim, sonra yavaşça tekmeledim. Kaelric, uyluklarımdaki kesikleri görünce gözleri sarı renkte parladı.

"Ben iyiyim," dedim ve geri kalan giysilerimi de çıkararak çıplaklığımı saklamaya çalışmadım.

İç çamaşırlarımı yere attığımda ve banyoya girdiğimde Kaelric nefesini tuttu, gözleri beni takip ediyordu. Köpüklerin altına girdiğimde, banyo küvetinin yanına diz çöktü ve yaralarımı su ve sabunla temizledi. Saçımı durulamak için iki sürahi su kullanarak hızlıca temizlendim. Kaelric tüm bu süre boyunca beni hayranlıkla izledi. İşimi bitirdiğimde kendimi bir çarşafa sardım ve giyinmeye zahmet etmedim.

Eşimi yatırmak istiyordum. Sabırlı olmuştum. O da öyle. Artık zamanı gelmişti. Yatak odasına çıktık ve Kaelric komodinin üzerindeki kılıcı izledi.

"Onu banyoya götürmen gerekecek," dedi ve ben kahkahaya boğuldum.

O, annesinin benim gözlerimden her şeyi görebildiğini bilmiyordu. Ama ben, annemin bize mahremiyet sağlayacağını biliyordum. Onun geri çekildiğini hissetmiştim bile.

Val banyoya girip kapıyı kapattıktan sonra, elimi kaldırdı ve morarmış parmak eklemlerimi öptü.

"Benim küçük kurtum," dedi, ama bu alaycı bir söz değildi. Saygılı ve biraz yorgun bir ses tonuydu.

Koyu saçlarından bir tutamını okşadım. "Benim küçük alfam," dedim, bu da onun başını geriye atıp boğazından gelen bir kahkaha atmasına neden oldu.

Kahkahası kesildiğinde, gözleri yarı kapalı hale geldi. Birbirimizin kıyafetlerini yavaşça çıkardık, elleri omuzlarımda. "Uyumak istiyorsan, uyuyalım," dedi.

"Seni istiyorum," dedim.

O, sanki bu hareketle vücudumdaki izleri silebilecekmiş gibi yaralarımı öptü, ben de onun karın kaslarının hatlarını izledim ve tutkuyla öpüştük. Aramızdaki bağ, sanki havanın kendisiyle dolmuş gibi hissedilecek kadar güçlüydü. Dünya kenarlarından yumuşadığında ve enerji omurgamdan aşağı kayarken, ben de buna izin verdim. Hiç konuşmadık, ama o bana öpücükler, nefes ve dokunuşlardan oluşan yeni bir dil öğretti.

Hareketsiz yatarken, gri battaniyeyi çekip soğuktan korumak için omuzlarıma nazikçe örttü ve aynı pencereden, onun çocukken sevdiği şehri seyrettik. Ben göğsüne yaslanıp, yaşadığımız onca şeyden sonra nihayet bize bahşedilen huzuru içime çekerken, kalp atışları kulağımın altında yavaşladı. Ama huzur istesem de, zihnimin bir köşesinde bir şey kalmıştı. Bitmemiş bir iş.

Yaratıcıya verdiğim söz.

"Ona söyleyecek misin?" diye fısıldadı Val.

Yapmalıydım. Yapmak istedim, ama korktum. Az önce paylaştığımız o güzel anı bozmak istemedim. Ona verdiğim yıkıcı haberden sonra, o anı sonsuza kadar hatırlamasını istedim. Odada, tahta şahin nöbet tuttuğu köşede, sanki benim kararımı beklermişçesine nefesini tutmuştu. Kaelric'in nefesi düzeldi. Aramızdaki bağ, tatlı ve ağır bir uğultuya dönüştü. Dışarıdaki ilahiler, sarhoş şarkılara dönüştü.

Tavana bakarak tahtaları saydım. İki tahtanın birleştiiği yeri takip ettim ve avucumu Kaelric'in göğsüne koydum.

Ona barışımızın kısa süreli olacağını söylememiştim. Yolculuğumun henüz bitmediğini.

"Yaratıcı'nın istediği şeyi yapmamayı seçebilirsin," dedi nazikçe.

Ama bunun akıllıca olmayacağını hissettim, Yaratıcı'nın bana ikinci bir şans verdiğini saymıyorum bile. Ona verdiğim sözden dönmeyecektim.

"Bunu sona erdirmenize yardım edeceğim. Birlikte büyüü sona erdireceğiz."

Bunu konuşmamıştık, ama aramızda açıkça ortadaydı.

Bütün bir halkın elinden bu kadar değerli bir şeyi almak acımasızca geliyordu. Ama Elitleri ve sihir kullanamayanları nasıl hor gördüklerini düşündüğümde, içimden onların sihrini ellerinden almak için bir haklılık duygusu doğuyordu. Yaratıcı'nın iradesini sorgulamaya ne hakkım vardı? O verdiği şeyi geri alabilirdi.

Elitlere büyük bir güç verilmişti ve onlar bu gücü kötüye kullanmışlardı. Şimdi, Valkaryn ve ben bunu düzeltecektik.

"O zaman Yaratılış Taşı'nı bulacağız," dedi Val. "Ve onun istediğini ödeyeceğiz."

"Yaratılış Taşı mı?"

"Büyünün doğduğu yer. Çelik Dağ'da. Benim yaratıldığım yer."

Nefesim kesildi. Kılıcının dövüldüğü yer mi? Yoksa Yaratıcı'nın ruhunu içine yerleştirdiği yer mi?

İstedini ödeyeceğiz...

Salonun zeminindeki Zihin Parçalayıcı'nın kırık parçalarını düşündüm. Valkaryn'in ışığının onları nasıl parçaladığını düşündüm. Yaratılış Taşı, Valkaryn ve Zihin Parçalayıcı'dan daha eski bir yer için uygun bir kelime.

Kaelric kıpırdadı ve küçük bir ses çıkardı. Suçluluk duygusu beni kaplarken donakaldım. Uyanmadı, ama yüzünü saçlarıma çevirdi ve kokumu kalıcı olarak içine kazımak istercesine nefes aldı.

"Ona söyleyeceğim," dedim sessiz odada. "Bugün değil. Ama gitmeden önce."

Söylememek zalimce olurdu. Büyüyü sona erdirmenin bedelinin ne olacağını bilmiyordum.

Hayatım mı?

"Güzel," dedi Val.

Onun göğsünde uykuya daldım ve birkaç saat sonra huzursuz bir şekilde uyandım. Dışarısı hala aydınlıktı, ama Kaelric ve ben önceki gece hiç uyumamıştık, bu yüzden bu kısa uykudan dolayı minnettardım.

Kaelric kolunu belime dolamış, gri battaniyeyi omuzlarıma çekmiş uyuyordu. Nefesi enseme ısıtıyordu ve yavaş bir ritimle yükseliyordu.

Öğleden sonra parlak ışığında, parmaklarımı bileğine kaydırdım ve kolu gevşeyene kadar nazikçe kaldırdım. Mırıldandı ve kıpırdadı. Nefesimi tuttum. Tekrar sakinleşince, battaniyenin altından çıkıp yatağın kenarına oturdum. Zemin soğuktu. Oda odun dumanı ve lavanta kokuyordu.

Valkaryn, Kaelric'in onu bıraktığı küvete yaslanarak banyoda bekledi. Onu sırtıma bağladım ve pantolonumu ve botlarımı giydim. Mind Render'ın kestiği yer bacağımda zonkluyordu, ama neredeyse iyileşmişti. Odanın dışına çıktığımda, batan güneş ışığı odaya girmiş ve Kaelric'in yüzünü altın bir parıltıyla kaplamıştı. Bu hareket onu küçük bir çocuk gibi gösterdi. Çocukluk odasındaki bir çocuk gibi. Uykusunda bile yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve aniden kederle dolmuştum.

Tüm hayalleri gerçek olduktan sadece bir gece sonra, ona tehlikeli bir göreve çıkacağımı nasıl söyleyebilirdim?

"Kalbinin sesini dinlemen gerektiğini anlayacaktır," dedi Val bana.

"Beni durdurmaya çalışacak ya da bizimle gelecek," dedim ona. Sessizlik. Çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu.

Kapıda durup ona bir kez daha baktım. Ona söylemenin ne faydası olacaktı ki?

Ne yapmalıydım? Ya Yaratılış Taşı büyüü sona erdirmek için benim hayatımı gerektiriyorsa? Ya Yaratıcı bana çok fazla değil, sadece biraz daha zaman vermişse? Ya dün geceki tüm o güzellik, Kaelric'in beni hatırladığı şekilde kalırsa?

"Fikrini değiştirip kalmak istersen, anlarım,"

dedi Val, çok sessizce.

Yaratıcı'nın benden bir iyilik istediği tatlı tavrını hatırladım. Valkaryn'in kaderini yerine getirmesine yardım etmemi istediğini hatırladım. Ben olmadan, onun bacakları olmazdı. Ben olmadan, büyü yaşamaya devam ederdi ve Elitler, büyüsüzler üzerinde hakimiyetlerini sürdürürlerdi ve yüz yıl sonra, hakimiyet kuracakları yeni bir nüfusa sahip yeni bir Dregs ortaya çıkardı.

"Gidiyorum," diye fısıldadım.

Cesaretimi kaybetmeden önce kapıyı açtım ve sessizce koridora çıktım.

Koridor uzundu. Havada, ellerimi ovuşturarak ısıtmamı gerektirecek kadar soğuk bir hava vardı. Bir kurt, başını pençelerinin üzerine koyarak merdivenlerin yanında tembelce kıvrılmıştı. Beni görünce başını kaldırdı. Kulakları öne doğru eğildi. Burnuyla etrafımdaki havayı kokladı.

"Uyu," dedim yumuşak bir sesle. "Mutfaktan atıştırmalık bir şeyler alacağım."

Bir kez gözlerini kırptı, sonra burnunu kuyruğunun altına soktu. Onu geçip, yüksek ses çıkarmamaya dikkat ederek merdivenlerden aşağı indim.

Ana salon zaferin dağınıklığıyla doluydu. Biri, kolu askıda olan bir adam için yatak yapmak için bankları bir araya getirmişti. Devrilmiş bal likörü kupaları yere dağılmıştı ve iki kişi tek bir pelerin altında sırt sırta uyuyordu. Akşam yemeği vaktiydi ve Harrow bütün gece beni aramak için onları uyanık tuttuğu ve ardından Kaelric'i karşılamak için eğlenceye katıldığı için bütün şehir yorgunluktan uykuya dalmış gibiydi.

Ön kapıdan değil, gitmek istediğim yöne çıkacağımı bildiğim yan kapıdan ıktım.

Dışarı ıktım ve çimlere bastığımda çimler çöktü. Sabahki ateşler küle dönmüştü, rüzgâr estiğinde ortaları hâlâ parlıyordu. Birkaç adam hâlâ surlarda nöbet tutuyordu, ama bu daha çok formalite gibi geliyordu.

Hizmetçi kapısından dışarı çıktım ve şehrin en merkezindeki pazara ve dışarı çıkan gizli tünele doğru yola ıktım. Tuzak kapısını açıp karanlık tünelden tek başıma geçmeyi başardım. Valkaryn'i kaydırdım.

sırtımı ve sıkıca bağladım. Tünelin diğer tarafına çıktığımda, bu şekilde daha hızlı ilerleyebileceğimi bilerek kurt formuma dönüştüm. Sonra, Yaratılış Taşı'nı bulmak ve sihri sonsuza dek sona erdirmek için doğuya, Çelik Dağları'na doğru yola çıktım.

Yaratıcı izin verirse.

On Dokuzuncu Bölüm

İran'da bütün gün ve akşam boyunca, mümkün olduğunda bir yük trenine atlayarak, geri kalanını yürüyerek geçirdim. Güneş batarken, hedefe yaklaşmıştım. Kurt formunda koşarken ağaçlar etrafımı sardı ve havada kömür kokusu hissettim. Yukarı baktım ve dağın eteğini gördüm. Dağın arka tarafındaydım, Kaelric'in yanında hayatım için savaştığım arenadan uzaktaydım. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. O kişiyi artık tanıyamıyordum bile. O Brynn artık yoktu.

İnsan şekline dönüştüm ve Valkaryn'i, her koştuğumda kaburgalarımın çarpmadan omuzlarımda üzerinde daha yüksekte durması için deri kılıfını hareket ettirecek kadar uzun süre çözdüm. Tokayı sıktım ve ayağa kalktım.

"Yaklaştık mı?" diye sordum. Hava kararmaya başlamıştı.

Göğsümü güçlü bir hüznün kapladı. Buna hazır değildim.

"Evet. Sırta vardığında, devrilmiş sedirin soluna dön," dedi Val.

"Sonra zemin alçalır ve bir mağaraya giden bir yol vardır. Orasıdır."

"Yolu hatırlıyor musun?" dedim.

"Hatırlıyorum," dedi, sesinde yine hüznün vardı.

"Neden üzgünsün?" diye sordum. Bu, onun on yıldan fazla bir süredir tamamlamayı beklediği bir şeydi. İnandığı bir şey. O da Yaratıcı'ya verdiği bir sözdü.

"Keşke seni ve Kaelric'i evliliğinizde büyürken görebilecek, torunlarımı kucağıma alabilecek, senin büyük bir kraliçe olacağını bildiğim gibi olmanı izleyebilecek bir bedenim olsaydı. Oğlum için daha iyi bir eş seçemezdim. Keşke sana sarılabilsen, Brynn. Kızım."

Onun övgüsü nefesimi kesti. Gözlerim yaşlarla doldu. Neden şimdi bunları söylüyordu?

"*Veda ediyorsun,*" diye fısıldadım, bacaklarım dağ yamacının eğimiyle zorlanırken.

"*Kim bilir, hepimizin ne kadar zamanı kaldı?*" dedi ve konuyu kapattı, ama ben buna inanmadım. O bir şeyler biliyordu.

Ağaçlar seyrekleşince, paltomu çıkardım ve belime sıkıca bağladım. Valkaryn'i tutan kayışı gevşettim. Hava çıplak vücudumu ısıırıyordu, ama bu hoş bir duyguydu.

Valkaryn, deri kayışla omuzlarımın arasında dinleniyordu.

Koştum.

Dalları yanlarımı okşayan ve arazi yükseldiği söğüt çalılıklarının arasından geçtim. Ağaçlar seyrekleşip budaklı hale geldi. Hava değişti. Steel Dağı'na ne kadar yükseğe koşarsam, yatakta yalnız uyuyan Kaelric'i o kadar çok düşündüm.

Sanki bu düşünce onu uyandırmış gibi, eş bağı göğsümü sıkıştırdı. Uyanıyor muydu? Beni mi arıyordu? Fikrimi değiştirip geri dönüp ona merhamet dilenmeden önce koştum.

Dağın ilk sırtı önümde yükseldiğinde hızımı yavaşlattım. Soğuk insan tenini daha da sert bir şekilde ısıırıyordu. Dağ, hem ismen hem de gerçekte çelik gibiydi. Kayaların çatladığı yerlerde demir damarları parıldıyordu ve kış onları pürüzsüz bir şekilde cilalamıştı.

Düşen ağaç tam da onun söylediği yerdeydi. Kırık taşlardan oluşan alçak bir yokuşu tırmandım. Sırtın kenarını bir yara izi gibi takip ediyordu. Buz, bazı yerlerini pürüzsüz hale getirmişti.

Gizli yol daraldı ve sonra bir mağaraya dönüştü. Eşikte durduğum anda, bağı keskin bir şekilde gerildi, sanki bir iplik çiviye takılmış gibi.

"*Brynn?*"

Kaelric'in sesi endişeyle doluydu. Taşa yaslandım ve cevap verebilmek için nefesimi yeterince sakinleştirdim.

"*Üzgünüm.*"

Bir süre sessizlik oldu, sonra tekrar konuştu. "*Ne? Çok uzaktasın. Yapamıyorum... Neredesin?*"

"*Çelik Dağı'ndayım.*"

"Çelik Dağı mı? Neden?" Sesinde inanamama vardı.

"Yaratıcı beni sana geri dönmeme izin verdiğinde, bir ricada bulundu."

"Ne isteği?" diye homurdandı.

Elimi Val'in kabzasına koydum. "Ne pahasına olursa olsun, annenin büyüüyü sona erdirmesine yardım etmem."

"Büyüyü sona erdirmek mi? Hayır." Bu söz öfkeyle söylenmemiştii. Bir gerçeğin farkına varılmasıydı. "Brynn, bekle. Sana geliyorum. Sadece nerede olduğunu söyle..."

"Bana zamanında yetişemezsin."

Bağ, gerilmiş bir yay gibi gerildi. Bir sonraki nefesi ikimizin de göğsünde titremeye neden oldu. Etrafımdaki taşları sıyıran rüzgâr mağaraya girerken, bir kalp atışı kadar sessizlik geçti.

"Sana yasaklıyorum Brynn, bu sefer ben senin alfanım ve istersem seni kontrol edebilirim." Sesi alçaktı, uykudan ve benim güvenliğim için duyduğu korkudan boğuktu. "Seni yeni buldum. Seni bırakmayacağım."

Bu sözler beni şok etti. O bunu yapmaya cesaret edemezdi.

"Seni güvende tutacağını düşünseydi yapardı," dedi Val.

"Ama ben seni onun gücünden koruyabilirim."

Bir anneye oğluna karşı böyle bir şey yapmasını isteyemezdim.

"Kaelric, Elitler büyüüyü çok ileri götürdüler. Güçle sarhoş oldular. Buna bir son vermeliyiz. Söz verdim." Her şeyin yaratıcısına verdiği söz bozamazdın.

"Umurumda değil!" Çılgına dönmüştü, nefesi kesilmişti. "Bu tehlikeli görünüyor. Buna izin vermeyeceğim. Beni bekle. Geliyorum."

Elimi sıkıca tuttum. "Beni durduramazsın."

Bu onu durdurdu. Hissettim, darbeyi, gerçeği, bağımızın sarsıldığını. Gücünün üzerimde kayıp gittiğini hissettim, ama kalıcı olmadı. Valkaryn daha güçlüydü.

"Brynn." Adımı acı çekiyormuş gibi söyledi. "Geri dön. Başka bir yol buluruz."

"Başka yol yok."

Yine uzun, yavaş ve kesik kesik bir nefes aldı. "En azından beni bekle. O dağa tek başına girme."

İçimde bir şey buna şiddetle tepki gösterdi, ama ben onu zorladım. *"Annen var. Hiç yalnız kalmadım."*

Bağ yine gerildi, bu sefer daha sert, sanki tüm vücuduyla onu zorlamaya çalışıyormuş gibi.

"Seni buna kaptıramam."

"Yapmayacaksın." Bu bir yalandı. Yapmak üzere olduğum şeyin bedelini hiç bilmiyordum. Tüm dünyadan sihri yok etmek mi? Bildiğim kadarıyla tüm dağı havaya uçurabilirdim. Ama Yaradan'a güveniyordum ve sözümünden dönmeyecektim.

Bunu yapmamı *emretmemişti*. Benden *rica etmişti*. Bir babanın çocuğundan bir iyilik istemesi gibi. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

"Brynn." Bu seferki yalvarışı sözsüzdü. Aramızdaki bağ o kadar çok sevgi ve hayranlıkla doluydu ki, içim taşıyordu.

"Ona onu sevdiğimi söyle," dedi Valkaryn. *"Ve senin ölmene izin vermeyeceğimi. Yaşlandığında saçlarının ağardığını göreceğini söyle."*

Bunu bilmesinin imkânı yoktu, ama yine de mesajı ilettim.

Kaelric bir an sessiz kaldı, bunu yapacağıma razı oldu.

"Ona da onu sevdiğimi ve ailemizin intikamını aldığı için teşekkür ettiğimi söyle. Ve lanet olsun sana Brynn, bu kadar inatçı ve bağımsız olduğun için," diye ekledi.

Gülümsedim. *"Üzgünüm, itaatkarlık benim doğamda yok,"* diye karşılık verdim ve mağaraya bakarak sadece karanlığı gördüm.

Bağımızda bir çekişme hissettim, sanki beni zorla kendine çekmeye çalışıyormuş gibi, sonra da gevşedi. Val onu engelliyordu ve bence o da bunun farkındaydı.

"Tamam," dedi sonunda.

"Tamam," diye kabul ettim.

Veda etmiyordum. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemiyordum, çünkü bunu ifade edecek kelimeler yoktu. Aramızdaki bağı koparmadan önce, bir emir ya da rica gibi başka bir şey söylemesine izin vermeden, bağı gevşettim. Koparmadım. Ortadan kaldırmadım. Sadece sessizleştirdim. Dikkatimi çekemeyecek ya da dikkatimi dağıtamayacak kadar sessizleştirdim. Tereddüt etmeden, ağız gibi açılmış mağaraya adım attım ve anında ses değişti. Adımlarım taş duvarlarda yankılanırken

Valkaryn ellerimde sarı renkte parlayarak yolu aydınlatıyordu. Havada bir soğukluk vardı.

Mağaranın arkasına ulaştım, burada saf demir cevherinden oyulmuş gibi görünen büyük bir merdiven vardı. Valkaryn'in parıltısı parlak siyah taş a çarptı ve onu ıslak ve tehditkar bir görünüme bürüdü. Midem düğüm düğüm olurken, zorlukla yutkundum ve basamakları tek tek ıktım. En üste ulaştığımda, arka duvarda ne yüzen kristal ne de süslü kakma taş vardı. Geri dönmek üzereydim ki, bir şey beni ayaklarıma bakmaya itti. Orada, yaklaşık dört fit çapında düz bir taş yerde yatıyordu. Yeşilimsiydi, ortasından beyaz bir damar geçiyordu ve o kadar güçlü bir enerji yayıyordu ki saçlarımin uçları diken diken oldu.

"İşte," dedi Val, açıkça.

Ben daha güzel ya da belki de daha büyüü bir şey bekliyordum. Bu taş çok sıradandı. Valkaryn'i kavradım ve büyük taşı dikkatle inceledim. Val'in çeliği avuçlarımin içinde ısınırken nefesim buharlaşıp uzaklara sürüklendi.

"Emin misin?" dedim, ama sormak aptalcaydı. Buradan gelen gücü hissediyordum. Bu eski, hatta kutsal bir şeydi.

"Eminim," dedi.

Bu sözler durumu daha da yumuşatmadı. Her şeyi netleştirdi.

"Ne yapacağım?" diye sordum. Bu konuda benden daha fazla şey biliyor gibiydi.

"Kılıcımı Yaratılış Taşı'nın beyaz çizgisine sapla."

Yutkundum. Boğazım, bir insan ağlamamaya çalışıp başardığında olduğu gibi ağrıyordu. "Gidecek misin?" Soruyu sormaya cesaret ettim ve cevabı zaten bildiğim için kendimden nefret ettim.

"Evet. Yaratıcı'ya geri döneceğim."

Onun sözleri kalbimi parçaladı. Keder kalbimi parçaladı.

"O zaman bunu yapmamalıyız. Dünya büyüyle yaşayabilir. Elitler o kadar da kötü değil. Bir süre daha sorun olmaz." Kaelric'in bana yalvardığı gibi ona yalvardım ve taştan uzaklaştım.

"Elitler gerçekten o kadar da kötü değil mi? Yaradan'ın herkesin sihir sahibi olmasını istediğini biliyor muydun? Kitlelerin gelebileceğini..."

Dağa gidip beş yılda bir özgürce adaklarını sunmak mı? Elitler, Gizemli Sınavları düzenleyen ve sadece bir kazananla sınırlayan kişilerdir. Elitler, senin ve Dregs'teki pek çok kişinin uzun süre fakir ve büyüsüz kalmasının sebebidir.

Öfke o kadar şiddetliydi ki göğsüm yanıyordu. Bu doğru muydu? Elbette öyleydi, o bana asla yalan söylemezdi.

"Buna bir son vermeliyiz," dedi bana. "Bunu yapabilmek için beni kullanmaya layık birini bulmak için çok uzun süre bekledim. Gitmeden önce dünyayı düzeltmek istiyorum."

Gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Kurtadamlara ne olacak?" diye sordum. "Kaelric'e? Değişen hepimize ne olacak?"

"Kurtlar yine kurt olarak kalacaklar. Dönüşenler, kemiklerinde olanı koruyacaklar. Ama Elitler, büyücüler, yeteneklerini kaybedecekler. Şifacılar büyü yerine şifalı otlar ve zamanı kullanacaklar. Dünya yeni bir yol bulacak. Kurtadamlar insanları koruyacaklar."

Bu doğru geliyordu. Sadece Kurtadamlar ve insanlar. Kurtadamlar koruyacak, değer verecek. Kaelric, halkımı Hildreth'e götürerek bunun mümkün olduğunu kanıtlamıştı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ve sonra bıçağı çevirerek ışığın sırtındaki oyulmayı aydınlatmasını sağladım. O çizgileri parmağımla yüzlerce kez izlemiştim. Dudaklarımı kabzadaki kurt oyulmasına bastırdım. "Beni bu noktaya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Ben de seni seviyorum. Oğluma baktığın için teşekkür ederim," dedi. "Ve halkıma. Şimdi beni ait olduğum yere götür, Brynn. Kaderimle yüzleşmeye hazırım."

İleri adım attım. Bacaklarım tuhaf, boş hissediyordu, sanki kaslarım yok olmuş gibiydi. Elimi kılıcın kabzasına doladım, Godric'in bana öğrettiği şekilde ayaklarımın duruşunu ayarladım ve kayadaki çatlağa doğru döndüm.

"Yaratıcı, beni gör," dedim, çünkü hiçbir şey söylememek yanlış geliyordu. "Onu kabul et ve daima koru," diye yalvardım.

"Tanrı seni korusun, kızım," dedi, sesi bir fısıltı gibiydi, ama enerjisi beni sardı, bir annenin sevgisiyle beni sardı.

Valkaryn'i başımın üzerine kaldırdım ve boğazımdan bir hıçkırık patladı. Tüm gücümü aşağı doğru vuruşa verdim. Valkaryn'in

çeliği taşı ısırdı ve beyaz dikiş onu kabul etti. Aslan kükremesi gibi düşük bir ses dağda yankılandı.

Kollarımda basınç oluştu ve görüşüm kenarlarda beyazlaştı. Ellerimi kılıcın kabzasına koymaya devam ettim. Kılıç, dikişe bir santim daha kaydı ve sıkıştı.

"Daha fazla," dedi Val, gururla parıldayan bir sesle.

Tüm ağırlığımı kılıcın kabzasına vererek ittim, kabzayı göğüs kafesimin altına sıkıştırdım ve homurdanarak bıçağı daha derine ittim. Dikiş, sanki bu şekli bekliyormuş gibi metalin etrafında genişledi. Yarıktaki ışık belirdi, sonra kaya onu tamamen yuttu ve ben öne doğru eğildim, ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

O gitmişti.

Dağ gürledi, şiddetle sallandı ve ben çığlık attım çünkü ellerim artık yeşil taşın üzerindeydi ve şoklar kollarımdan geçip dişlerime kadar ulaştı.

"Brynn..." Valkaryn'in sesi bir şekilde bana ulaştı. *"Kaelric'e, onun uzun ömürlü olmasını dilediğim adam haline geldiğini gördüğümü söyle."*

"Söylerim," diye hıçkırarak cevap verdim, ellerimin altındaki taş ısınmaya başladı.

"Ve sen," dedi; ışık tekrar yükseldi ve o her yerdeydi. *"Sen benim yaptığım en iyi seçimdi."*

Bıraktım. Artık taş dokunamıyordum. Avuç içlerim yanmıştı. Valkaryn'in parlak mor ışığı taştan fırladı ve her şey karardı.

Yirminci Bölüm

Tanıdık bir kokuyla uyandım. Çam. Deri. Kurt. Kaelric.

"Brynn," dedi, sesi kısılmıştı.

Kollarını bana dolamıştı ve mağaranın dışındaydık. Etrafa bakındım ve mağaranın dışındaki yirmiyi aşkın ağacın bir patlamanın şiddetiyle devrilmiş olduğunu gördüm.

Beni çok değerliymişim gibi kaldırdı ve kalbinin sesini kulağımda duyarak beni göğsüne sıkıca sarıldı. Ay ışığı bizi parlaklığıyla kapladı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bitti," dedim. "Ama... o öldü." Gözyaşlarımı tutamadım.

Hareketsiz kaldı, şüphesiz sözlerimi sindirmeye çalışıyordu. Sonra nefes verdi ve nefesi tüm vücudunu titretti. Yanağını saçlarıma dayadı.

"Onun gittiğini hissettim," dedi, şaşkınlık ve üzüntü karışık bir sesle. "Öyle mi?"

O başını salladı. "Dünya şimdi daha sessiz geliyor."

Beni patikaya taşıdı ve dağın yamacından aşağı indirdi. Kaelric, ancak dağın dibine vardığımızda beni ayağa kaldırdı. Bir kolunu bana doladı ve boş ellerime baktı.

"O O'nun yanına gitti," dedim.

Dağ arkamızda, dünya önümüzde duruyorduk. Sonra eğilip şakağıma öptü.

"Hadi eve gidelim," dedi sonunda.

"Eve gitmeliyiz," diye ekledim, ama ona bir bakış attım.

O içini çekti. "Aerlyn'e gidip onları kontrol etmek istiyorsun, değil mi?"

Elitler birdenbire büyüsüz mü kalmıştı? Panik olacak, kaos çıkacak ve masum insanlar zarar görebilirdi. Her Elitin zulmü hak ettiğini düşünecek kadar naif değildim. Cassian, yeni liderin seçilmesinden kısa bir süre sonra ailesini ziyarete gitmişti. Ya o da bu kargaşaya kapılmışsa?

Kaelric parmaklarımı dudaklarına götürdü ve öptü. "Tamam," diye fısıldadı. "Ama sonra eve gidip kendimiz için yaşamaya başlayacağız."

Başımı salladım.

Kendim için yaşamak mı? On iki kardeşin en büyüğü olarak, bu kavramın ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum.

* * *

Tren istasyonundan Aerlyn'e giden yol, bir zamanlar yaşamayı hayal ettiğim binaların arasında kırık cam parçaları gibi uzanıyordu. Şehir, gökyüzüne karşı net ve temiz kuleleriyle önümüzde yükseliyordu. Ama eskiden her şeyin arasında yüzen büyülü ışıltı yok olmuştu. Binalar donuktu ve parlaklıklarını kaybetmişti.

Şehrin içinde kargaşa vardı. İnsanlar şok içinde dolaşıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ellerine bakıyorlardı sanki kan görmeyi, artık neden hiçbir şeyden sihir yaratamadıklarına dair bir işaret görmeyi bekliyorlardı.

Bir zamanlar sihirle yanan lamba ışıkları, artık içinde mumlar yüzen teneke kutulardı. Mavi elbiseli bir kadın, kapısının önünde oturmuş, boş bir ifadeyle sokağa bakıyordu. Elbisesi dekolteli, göğüsleri ve orada hiçbir iz yoktu. Artık seçkinler yoktu. O sadece... bir insandı. Ağlamıyordu, korkmuş görünmüyordu, sadece tamamen inanamıyordu.

Kaelric ve ben geçerken erkekler ve kadınlar dönüp baktılar, bakışları sanki iz arıyormuş gibi göğüslerimize yöneldi.

El ele tutuşarak, bir zamanlar Elitler olarak adlandırılan, artık sadece insan olan Aerlyn'in yıkılmış ve alçalmış vatandaşlarının yanından geçtik.

Draven'ın evine vardığımızda, Cassian dışarıdaydı. Ön kapının basamaklarında oturmuş, herkes gibi ellerine inanamayan bir ifadeyle bakıyordu.

Ayak seslerimizi duyunca, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde başını kaldırdı. "Sen biliyordun," dedi bana.

Çünkü başka neden gelmiş olabilirdim ki?

Kaelric, en iyi arkadaşlarımdan birinin yanına oturabilmem için elimi nazikçe bıraktı. Onun beni sevdiği gibi onu hiç sevmedim, ama onun acı çekmesini görmek beni öldürüyordu.

"Acıdı mı?" diye sordum.

Eskiden izinin olduğu yeri göğsünü tuttu. "Sanki biri kalbimi söküp almış gibi."

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm."

Dudaklarını büzdü, kafası karışmış görünüyordu. "Neden? Nasıl?"

"Yaratıcı'nın ve Valkaryn'in isteğiydi," dedim, belimdeki boş kınlara dokunarak. "Elitler büyüü kötüye kullandılar."

Bakışları kalçama ve oradaki boş kınına kaydı ve birdenbire büyüü kaybetme endişesi ortadan kalktı. "İyi misin?"

Onu bu yüzden seviyordum. Diğer pek çok insanda görmediğim nadir bir şekilde insanlara değer veriyordu.

"Olacağım. Sen iyi misin?"

Nefesini bıraktı. "Olacağım," diye tekrarladı. Kaelric'e baktı. "Hâlâ dönüşebiliyor musun?"

Kaelric başını salladı.

Cassian'ın yüzünde bir aydınlanma belirdi. "Bunu hak ettik."

O hak etmemişti. Ama diğerlerinin çoğu hak etmişti. Elitlerin balkonlarından Dregs'in yanışını izleyip hiçbir şey yapmadıklarını, sonra da bize yardım etmeyi reddettiklerini hatırladım.

Oturduğumuz yerden, kapıların hemen dışındaki yanmış kalıntılar mükemmel bir şekilde görünüyordu. Dregs artık düz, siyah bir alan haline gelmişti.

O da benim bakışımı takip etti. "Onu yeniden inşa edebiliriz, eskisinden daha güzel. Her şeyi ben ödeyebilirim. Halkın geri dönebilir..." diye tereddüt etti. Kalbinde, bizim dönmeyeceğimizi bildiğini düşünüyorum.

"Yeniden inşa etme," dedim.

Cassian başını kaldırdı. Bir anlığına yüzünde şaşkınlık belirdi. "O zaman ne yapalım?" dedi.

"Bir bahçe," dedim. "Büyük bir bahçe. Yüzlerce kişinin ağaçların altında oturup kalabalık hissetmeyeceği bir bahçe. Sadece çiçekler değil, yiyecek bitkileri de yetiştirilen bir bahçe. Yaz için gölge veren ağaçlar ve kış için üstü kapalı banklar. Küçük çocuklar için oyun alanı ve ortasında insanların dilek paraları atabilecekleri bir çeşme."

Cassian, bahçeyi tarif ettiğimde yüzü aydınlandı. "Yapacağım," dedi.

"Biliyorum." Ona yaslandım ve başımı omzuna koydum. Kaelric'in burun delikleri hafifçe genişledi, ben de başımı Cassian'ın omzundan çekip güldüm ve kıskanç alfamın ellerini tutmak için ayağa kalktım.

"Özür dilerim," dedim sonunda Cassian'a.

Yüzüme baktı. "Bizi eşit hale getirdin. Artık kavga edecek bir şeyimiz yok."

Kaelric'e baktı ve bir kez başını salladı. "Artık burada barış olacak," dedi. "Sözünü tutmanı bekleyeceğim," dedi Kaelric başını sallayarak.

Veda ettikten sonra, bizi eve götürecek trene doğru ilerlerken, yanmış tarlaların önünden geçtik ve ben son bir kez arkama baktım. Aerlyn'in kuleleri son ince ışığı yakaladı ve onu bıraktı. Hâlâ güzellerdi. Kaelric elimi uzattı ve ben de ona verdim. Trende konuşmadık ve yeni başlangıcımıza doğru eve doğru yola çıktık.

Aerlyn geçmişte kalmıştı ve ben geleceğime doğru ilerlemek istiyordum.

Yirminci Bölüm

Bir

Üç ay sonra, Lunaria şehri baharı yeni bir pelerin gibi giyinmişti. Kale taşlarına hala don yapışmıştı, ama girişin önündeki meydan temizlenmiş ve soluk renkli çiçeklerle süslenmişti. İşçiler, sabah ışığı onları ateşe verene kadar bronz mangalları parlatmışlardı. Beyaz ve erik rengi Valewulf kurt soyu bayrakları, kalenin yüksek kemerlerinden sarkıyordu, kumaşları ağırdı ve rüzgarda dalgalanıyordu. Kara güneşler çoktan gitmişti. Onların yerine koşan kurtların oyma figürleri ve kapının üzerinde kabartma olarak oyulmuş tek bir taç vardı.

Taht odasının içinde, kralın platformu eskisinden daha yüksek inşa edilmişti, böylece katılımcıların üzerinde yükseliyordu. Üzerinde üç şey vardı: oyulmuş meşe masası, demir ağacından taht ve Kaelric'in altın tacının beklediği basit bir fildişi stand.

Altın ve değerli mor taşlarla süslenmiş taç, bir zamanlar babasına aitti.

Mor renk sabah ışığını yakaladı ve sıg bir kadehteki soğuk şarap gibi tuttu.

Kürsünün önünde durup Lunarian vatandaşlarının alanı doldurmasını izledim. Ön sıralarda, resmi deri giysiler giymiş, savaş zırhları ezik, saçları arkaya örülmüş ya da temiz tıraşlı, kolları yara izleriyle dolu kurt adam askerler vardı. Ardından, en güzel giysilerini giymiş, küçük çocukları tahtı görmek için itişip kakışan şehir sakinleri geliyordu. Yetimhanedeki çocuklarla birlikte Bayan Clay'i fark ettim. Gözlerim onlarla buluştuğunda onlara el salladım, onlar da bana el salladılar. Onların arkasında, eskiden Dregs'ten gelen, şimdi ise sevgiyle

Hildreth insanları olarak bilinen halkım vardı. Onlar, daha önce hiç görmediğim kadar güzel giysiler giymiş, yüzleri gülümsemelerle dolu ve sağlıklı görünüyorlardı. Kaelric'e saygılarını göstermek için Hildreth'ten buraya kadar gelmişlerdi. Anneme bir öpücük gönderdim, o da onu yakaladı ve Sable'ın yanağına bastırdı, bu da onu güldürdü.

En arkada Cassian ve ailesi de dahil olmak üzere Aerlyn soyluları vardı. Yeni bir yaşam tarzına geçtiler ve tek bir hükümdar yerine altı hükümdarlık sistemini oyladılar. Cassian bu altı kişiden biriydi ve onunla gurur duyuyordum. Fiona, bebeğini göğsüne bağlamış olarak onun yanında duruyordu ve aralarında flörtöz bir göz kırpmaya fark ettim mi?

Kaelric saatin vuruşunu beklemek için arka giyinme odasında bekliyordu, ben de onu almaya gittim. Onu özel odada buldum, omuzlarına sarılmış, gümüş kurt tokalı zengin koyu mor bir pelerin giymişti. Saçlarını geriye taramıştı ve çok yakışıklı görünüyordu.

Başımda küçük bir altın taçla tam zırhımı giydirdi. Zırh onun fikriydi. İnsanların, yeni kraliçelerinin onun yeniden kral olarak taç giymesinin nedeni olduğunu bilmelerini istediğini söyledi. Aslında bu bir formaliteydi. Onların benim bir savaşçı olduğumu görmelerini ve bana öyle davranmalarını istedi. Dürüst olmak gerekirse, Valkaryn olmadan bocalıyordum. Onun ağırlığını kalçamda hissetmemek, onun düşüncelerini zihnimde duymamak beni boşlukta hissettiriyordu ve yakında kraliçe, eş, alfa'nın eşi olacak yeni rolümle mücadele ediyordum. Bütün bunlar bendim, ama beni güçlü kılan silahım olmadan bunların ne anlamı vardı ki?

"Adamların seni bekliyor," dedim.

Bana anlamadığım bir bakış attı ve belimdeki boş kınlara göz attı. Neden hala onu taktığımı bilmiyorum. Başka kılıçlar da denedim, ama hiçbirisi aynı değildi. Onlar o değildi.

"Sana bir şeyim var." Masaya gitti ve uzun bir keçe rulosu çıkardı. Kaşlarımı çattım. "Bu ne? Taç giyme töreninde bana bir hediye mi? Bu normal bir şey mi?"

Bana sırtıttı ve midem bir anda altüst oldu. "Hayır, değil."

Keçeyi kaldırdı ve ben yeni bir elbise ya da belki bir hançer görmeyi bekliyordum. Hayatta Valkaryn'i göreceğimi hiç beklemiyordum.

Hıçkırarak ağlamaya başladım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Onun orada olduğunu sanmıyorum," diye uyardı beni, ben ona şaşkınlıkla bakarken yanıma diz çökerek.

"Nasıl? Kaelric, nerede?"

Dağın onu yuttuğunu görmüştüm.

"Mağarada. Ruhunu aldı ve kılıcı geri tükürdü." Sesi hüzünlüydü.

"Geri mi döndün?" Şok olmuşum. Kılıcın kabzasına dokundum, parmaklarım üzerinde gezdirdim. Kılıcı kaldırdım, çeliğin ağırlığını kontrol ederek onun aynı kılıç olduğundan emin oldum.

"*Val?*" Elimde değildi. Denemek zorundaydım, ama ona dokunduğum anda onun orada olmadığını anladım.

"Üç gece önce, annem rüyamda bana geldi. Kılıcın nerede olduğunu söyledi." Yanağımı okşadı ve yanaktan akan gözyaşını sildi.

"Öyle mi?" Gülümsedim, kılıcı kınından çıkarıp tekrar yerine sokarak sesinin tadını çıkardım. Kılıcı geri almak güzeldi, ama onu hala özliyordum. Kılıcın onun yerini asla dolduramayacağını biliyordum.

"Godric'i onu almaya gönderdim. Dün gece geç saatlerde geldi. Onun yerini tutmayacağını biliyorum, hiçbir şey tutamaz, ama yine de onun senin almanı istediğini düşünüyorum."

Elimi kılıcın kabzasına koyup, bunun doğruluğunu onaylayarak başımı salladım. Bu kılıç, on yıldan fazla bir süredir onun ruhunu barındırmıştı. Dünyanın geri kalanının büyüğü yok olduğunda bu kılıcın büyüğü de yok olmuştu, ama yine de onu kullanmaktan onur duyuyordum.

Ona yaklaştım ve gözleri benimkilere bakarken yakasının çizgisini düzelttim.

"Kaelric, seni yemekten daha çok seviyorum," dedim ve o kahkahaya boğuldu, bu da beni gülümsetti.

"Bu cesur bir ifade," dedi.

Öpüşmek için öne eğildim ve geri çekildiğimde elini tuttum.

"Hazır mısın?" diye

sordum. "Evet," dedi.

Onu yeni kürsüye götürdüm ve toplanan kalabalık çılgınca alkışladı. Kaelric hepsine el salladı ve geldikleri için teşekkür etti.

Godric, fildişi standın üzerinde duran tacı aldı ve kalabalığa döndü. "Bugün, hakiki kralınız resmen tahta çıkacak, ancak bunu yapma fırsatını ona sadece bir kadın sağladı." Godric bana baktı ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Ne yapıyordu bu adam?

"Valkaryn'in sahibi Brynn Morvain, bu adamın burada taç giymesi için burada durmasının sebebidir, bu yüzden kralımızı taç giydirmeye onurunu benim değil, onun üstlenmesi adil olur diye düşünüyorum." O bana döndü, meclis onaylayarak bağırırken tacı uzattı. Elimi uzatıp tacı aldığımda, ani ağırlığını hissedince boğazım duygudan düğümlendi. Altın görüldüğünden daha ağırdı.

Kaelric'e baktığımda, sanki o ve Godric bunu önceden planlamışlar gibi gözlerinde bir ışıltı gördüm.

Cassian, Kaelric'in bakışlarıyla karşılaşınca koltuğundan başını salladı ve saygıyla bir kez başını eğdi. Maelis'i Elia'nın yanında gördüm. İncir yaprağı renginde sade bir elbise giymişti ve saçlarını yüzünden uzak tutmak için saçına bir tarak takmıştı.

Güneş pencereden içeri girerek platformu yumuşak bir parlaklıkla kapladı, altın neredeyse göz kamaştırıcı hale geldi. Işık ametistlere çarptığında renkleri koyulaştı, mor rengi bana morlukları ve olgun erikleri hatırlattı.

Herkesin üzerine bir sessizlik çöktü, kolunuzdaki tüyleri diken diken eden, insana dikkatini vermesi gerektiğini söyleyen türden bir sessizlik, çünkü bu an birinin kalbinde sonsuza kadar yaşayacaktı.

Sesimi yükselttim ve sesim taşların üzerinde hiç çaba harcamadan yayıldı. Söylemem gereken belirli kelimeler olup olmadığını bilmiyordum, ama Godric beni bunun için eğitmediğine göre, olmadığını varsaydım. Bunun yerine, içimden geldiği gibi konuştum. "Fenmyr halkı," dedim. "Lunaria halkı. Aerlyn halkı. Hakiki varisin gücünün geri kazanılmasını kutlamak için bir araya geldik."

Sonrasında sessizliğin işini yapmasına izin verdim. Uzun konuşma yoktu. Liste yoktu. Şehir ne yapıldığını biliyordu. Her biri kendi yolunda bunun için kanını dökmüştü.

Kaelric'e döndüm. "Kaelric Morvain, Yaratıcı ve burada bulunanların huzurunda, zayıfları korumaya, Fenmyr'i

hukuk ve başarısız olduğuunda sorumlu tutulmak mı?

"Evet, kraliçem," dedi ve önümde diz çöküp başını eğdi.

Benim kraliçem. Bütün bu insanların önünde. Bu adam kalbimi nasıl çarpıtacağını çok iyi biliyordu. Henüz resmi olarak taç giymemiştim; taç sadece bir moda aksesuarıydı.

Altın tacı saçlarına yerleştirdim ve ağırlığının kafasına yerleşmesini hissettim.

Taç başına yerleştirildiğinde yükselen ses, düşük bir uğultu olarak başladı ve sonra bir kükremeye dönüştü.

"Fenmyr'li Kaelric," diye kalabalığın üzerine seslendim. "Uzun yaşa ve daima adil kal."

O, başını kaldırdı ve hala dizlerinin üzerindeyken gözlerime baktı. Yüzünde o kadar çok sevgi ve bağlılık vardı ki, öne eğilip dudaklarına masum bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım.

"Yaşasın gerçek kurt kralı!" diye bağırdı biri.

Yüzlerce ses ona eşlik etti ve bu sözlerin ayaklarımın altındaki tahtalardan geçtiğini hissettim.

"Yaşasın gerçek kurt kralı!"

Onun önünde durdum ve kıpırdamadım. O, bu gürültüyü sanki sonsuza kadar taşıyacağı bir yükmiş gibi içine çekti.

Sloganlar azaldığında, kalabalık dağılmaya başladı ve herkes için hazırladığımız yiyeceklerin bulunduğu resepsiyon salonuna akın etti. Cassian sahneye çıktı ve Kaelric'in karşısına geçti. Eski Aerlyn hanedanlarının sözlerini tutacaklarını belirtmek için kullandıkları bir yeminde olduğu gibi, sağ elini resmi bir şekilde kaldırdı.

"Aerlyn, Fenmyr'in yanındadır," dedi. "Gelecek nesiller için güçlü bir ittifak kurmayı umuyoruz."

Sonra yumruğunu göğsüne koydu ve saygıyla başını eğdi.

Kaelric başını salladı ve sonra beklenmedik bir şekilde Cassian'ı kucaklayarak kollarıyla onu sardı ve sırtını okşadı.

Geri çekildiğinde Cassian şaşkın görünüyordu.

"Burada olduğun ve iyi olduğun için mutluyum. Fenmyr, Aerlyn ile ittifak kurduğu için mutlu." Kaelric omuzlarını sıktı ve ben

gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Karşımda duran iki adam da inanılmazdı. Onları hayatımda olduğu için kendimi çok şanslı hissettim.

"Teşekkür ederim." Cassian'ın gözleri buğulanmıştı, sonra bana doğru kaydı. "Ona iyi bak," diye ekledi.

Kaelric, sanki aralarında eski bir sözmüş gibi başını salladı. "Ona bakmadığım bir dünya hayal edemiyorum." Göz kırptı, belki de eski rekabetlerine ince bir gönderme yapıyordu.

Cassian gülümsedi ve hep birlikte yemek salonuna girdik. Yemek servis edildi. Tabii ki önce ben yedim, sonra Kaelric yedi.

İnsanlar ikişer üçer gelip Kaelric'in pelerininin eteğine dokunuyor ya da avuçlarını ayakkabılarına koyuyorlardı, sanki sadakatlerini fiziksel bir eylemle beyan ediyorlarmış gibi. Bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum. Onun rahatsız olduğunu ve onlara ayağa kalkabileceklerini söylediğini görebiliyordum. Ama aynı zamanda, şehri kurtardığı için ona teşekkür etmenin insanlara büyük bir mutluluk verdiğini de görebiliyordum.

Onlar da bana aynı şeyi yaptılar ve ben de bu davranıştan rahatsız oldum. Bu insanlar benden hiçbir şekilde aşağı değillerdi, ama bunun böyle yapıldığını biliyordum ve Kral Katili'nin kabzasını sıktım kılıcımın kabzasına sıkıca tutundum — artık Valkaryn diyemezdim, çünkü o artık yoktu. Kılıcımı geri almak, ama o olmadan, daha da üzücü müydü? Belki...

Belki de onun küçük bir parçası hala kılıçta yaşıyordu ve bana yakın olmak istiyordu.

Sanki sözlerim duyulmuş gibi, kın bir saniye için ısındı. Hayal mi görüyordum?

Kaelric, kendisine yaklaşan insanları dinlerken ve onları aceleyle getirmezen, kalbim çarparken kılıcı bıraktım. Yaşlı adamların ellerini iki eliyle tuttu; kralın ne olduğunu umursamayan küçük çocukları kabul etti; kış boyunca avlanmış ve ayaklarının dibine et getirmiş kurtları selamladı.

Onun yanında kaldım ve en yoğun anlar geçtikten sonra Maelis gelip Kaelric'in avucuna bir incir koydu. Annesini hatırlatmak için. Bu kadar erken saatte onu nereden bulduğunu bilmiyordum. Onun yanağına öpücük kondurdu ve ikimizi de kucakladı.

Resepsiyon masasından ayrılıp ön sırayı dolaştık. Kaelric, henüz kendisiyle tanışmamış olanlarla tanışmak istedi.

her birine geldiği için teşekkür etmek için zaman ayırdı.

Sonra müzisyenler bir melodi çalmaya başladı ve resepsiyon geleneksel bir törenden neşeli bir ziyafete dönüştü. Arabalar tatlılar ve bal likörüyle geldi. Çocuklar masaların altına kayboldu ve yanakları çikolata dolu olarak geri döndü.

Güneş batıya doğru eğilene kadar kaldık. Işık altın rengine büründüğünde ve soğuk açık pencerelerden içeri sızmaya başladığında, yan kemerden sıvıştık, ama şehir kutlamaya devam etti.

İçeride, koridorlar daha sıcak hissediliyordu. Dar merdivenleri tırmanarak odamıza çıktık. Odayı kadınsı bir dokunuş katmak için dekore etmiştim. Artık turkuaz ve sarı renklerle süslenmişti. Dışarıda iki muhafız bekliyordu, yanlarından geçerken selam verdiler ve odaya girdik.

Kaelric odanın ortasında durdu ve derin bir nefes aldı. Onun rahatladığını hissedebiliyordum.

"Her şey yolunda gitti. İnsanlar mutlu ve tok görünüyor," dedi sessizce.

"Evet." Arkasına uzandım ve o benim kollarımı okşarken kollarımı onun boynuna doladım. Bir alfa, halkının iyi beslendiğini görmekten büyük mutluluk duyardı. Kaelric, Dregs'teki hiç kimse kadar yemeğe takıntılıydı.

O arkamdan bana sarılırken, ben de onun ellerini okşayarak bir süre öylece durduk. Sonra bana döndü ve ben onun sonsuz yeşil gözlerine baktım. Bazen o kadar vahşi olan yeşil gözlere, sanki ormana bakıyormuşum gibi hissettim.

Gülümsedi, başını salladı ve sanki kendine gülüyor gibi kıkırdadı. "Ne?" diye sordum, birdenbire sebepsiz yere kırılmışım.

"Sadece, seni yere yatırırsam testislerimi keseceğini söylediğin zamanı hatırlıyorum."

Şimdi ben gülüyordum. "Daha yeni tanışmıştık! Yeni tanıştığın bir bayanı yere yatırmazsın."

Gözlerini yarı kapalı hale getirerek parmağını yanağımdan köprücük kemiğime ve göbeğime doğru kaydırdı. "Şimdi seni yere sermemi ister misin, kraliçem?" Eğilip boynumu öptü.

Gözlerim kapandı. "Evet," diye fısıldadım ve o beni yatağa yatırdı.

Yaşasın gerçek kurt kralı.

Epilog

Bir yıl sonra

Gece yağmur ve sıcak taş kokuyordu. Balkonumuz güney bahçelerine açılıyordu, yeni meyve ağaçları yeni tomurcuklanmaya başlamıştı. Pergolaya asılı fenerler rüzgârla hafifçe sallanıyordu. Aşağıda, insanlar akşam yemeği için evlerine giderken şehir hareketleniyordu.

Kalenin bu kanadını, yerden tavana kadar uzanan pencereler ve devasa bir balkonla tamamen yenilemiştik. Eski kralın odaları ve Maelis'in tutulduğu bitişik çocuk odası sonsuza kadar mühürlenmişti.

Kaelric, balkonun korkuluğunun yanına iki tabakla küçük bir masa kurmuştu. Kuru incir, yumuşak peynir ve biberiye ekmeği vardı. Yuvarlak somunun kenarı mutfaktan geldiği için hâlâ sıcaktı. Kadehlerimize şarap döktü ve şeytani bir gülümsemeyle bana baktı. O gün benim doğum günümdü ve kutlama yapıyorduk.

"Aç mısın?" diye sordu, sanki şaka yapıyormuş gibi. Ben her zaman açtım. Ama şu anda değil.

"Pek değil," dedim, boğazımı temizleyerek.

Endişeyle bana bakarak kaşlarını çattı. Tabaklar boşalana kadar beklemeyi planlamıştım, ama yemek yiyebileceğimden emin değildim. Midem bulanıyordu. Onun bileğini tutup elini karnımın altına koydum. Konuşmaya cesaret edemiyormuş gibi ellerimize baktı. Bir yıldır bebek sahibi olmak için uğraşıyorduk ve benim bir Kurtadam'a dönüşmüş olmamın bazı komplikasyonlara neden olabileceğini düşünüyorduk.

"Geciktim," dedim.

Hareketsiz kaldı, göğsü sanki duygularını bastırmaya çalışıyormuş gibi inip kalkıyordu.

"Üç hafta."

Bakışları ellerimizden gözlerime kaydı. Yüzünde korkuya yakın bir ifade belirdi. Sanki buna inanmak istemiyormuş gibi. Daha önce de bu duruma yaklaşmıştık, ama aylık kanamam her zaman birkaç gün geç gelirdi. Hiç üç hafta geçmemişti. Fiona ve Elia'nın bana söylemiş olduğu tüm belirtileri hiç yaşamamıştım. Göğüslerde ağrı, yemeklere karşı isteksizlik, mide bulantısı. Ta ki şimdiye kadar.

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Vücudumu tanıyorum. Ve o incirlerin kokusu beni bu masanın üzerine kusmak istememe neden oluyor. Elia, bunu böyle anlarsın demişti."

O sırtıttı ve incirleri balkondan aşağı attı. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ve kahkahalarım patladı. Koltuğundan kayarak, saygıyla sessizce önümde diz çöktü. Avucunun sıcaklığı elbisenin kumaşından bana geçti.

Ona gülümsedim ve ekmekle peynire baktım. "Godric'le yemek yemeye başlaman gerekebilir, yoksa açlıktan öleceksin."

Elini sallayarak beni reddetti. "Eşim yemiyorsa, ben de yemem." Gülerek, "Öyle mi? Bakalım bu ne kadar sürecek." dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Evet," dedim cesurca.

"Kabul ediyorum." Gülümsedi ve karnıma baktı. "Kaç tane istediğimize hiç karar vermedik," diye ekledi.

Gözlerimi kırptım. "Çocuk mu?"

O başını salladı. "Bunu hiç yüksek sesle konuşmadığımızı şimdi fark ettim." Geçen yılı tek bir çocuk için dua ederek geçirmiştik.

"İdeal sayın nedir?" diye sordum.

Bir saniye düşündü. "Üç mü?" Sesinden emin olmadığı belliydi.

"Üç mü?" Bu sayıyı dilimde denedim. "Annemin on iki çocuğu vardı. Üç biraz... yalnızlık hissi veriyor."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Yalnızlık mı?"

"Gürültüyü severim," dedim. "Koridorda koşan minik ayak seslerini severim. Bir şaka yapıldığında evin havasını, kahkahaların

duvarlardan yankılanmasını seviyorum."

Yüzünü bacağıma yasladı ve en sevdiği şiiri dinliyormuş gibi başını eğerek yüzüme baktı. "On iki çocuk istiyorsan Brynn," dedi, "sana on iki tane veririm."

"Onu geçmeye çalışmalıyız demiyorum," diye güldüm. "Ama kalabalık bir masadan korkmuyorum."

Yeni ağaçların dikildiği bahçelere baktı, yaprakları akşam saatlerinde bile parlak görünüyordu. "O zaman kendi sayımızı belirleyelim," dedi. "Yedi iyi olur."

Kendimi tutamadan güldüm. "Tamam. Yedi."

"Yorgun olacağız."

"Şu anda da yorgunuz," dedim. "Bu farklı bir yorgunluk olacak."

Elini yanağıma koydu ve ben avucuna yaslanırken saçımı geriye doğru çekti.

"Doğum günün kutlu olsun, aşkım," diye fısıldadı.

Odalarımıza açılan kapıya gitti ve koyu bal renginde küçük bir kutu ile geri döndü. Kutuyu tabakların arasına, masanın üzerine koydu.

"Bana bir şey almana gerek yoktu," dedim, ki bu doğrudu. Hayal edebileceğim her şeye sahiptim. Özellikle de şimdi.

"Lunaria'daki tüm hediyeleri hak ediyorsun," dedi.

Kalbim sıkıştı ve kutuyu açtım.

Katlanmış bir keten parçası üzerinde altın rengi, ince ama sağlam bir bilezik yatıyordu. Toka, sırt sırta uyuyan iki küçük kurt gibi görünmesi için dövülmüştü. Sadece benim hissedebileceğim iç kısmında, o kadar ince kazınmış kelimeler vardı ki, onu fenerin ışığına tutmak zorunda kaldım.

Tabağın daima dolu olsun.

Gözyaşlarımı tutmak için mücadele ederken bir an göğsüm sızladı. Bileziği bileğime taktım ve ağırlığı, Kaelric'in her zaman yanımda olacağına dair bir söz gibi geldi, Dregs'te tanıştığı aç kız olmamam için.

"Bu, şimdiye kadar bana dilenen en nazik şey," dedim. Sesim, istediğimden daha küçük çıktı. "Teşekkür ederim."

Elimi tutup, kelimeler cildime geçecek şekilde çevirdi. "Sadece yemek değil," dedi. "Arkadaşlık, seni gururlandıran iş

, seni her zaman sıcak tutan bir yatak ve evimizi dolduran çocukların kahkahaları. Hepsi senin olsun."

Başımı salladım, çünkü şu anda konuşmak beni mahvederdi. Ona yaslandım ve o, bir erkeğin senin içinde yeni bir şeyin büyüdüğünü bildiği zaman gösterdiği özenle beni öptü. Ağız sıcaktı; nefesi keskin şarap tadı gibiydi. Kollarını bana doladı ve dünya küçüldü.

Beni kaldırıp yatak odamıza taşıdı. Elleri kalçalarımı sıkıca tutarken, ben de kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim.

O inledi ve ben bunu boğazında hissettim. Yavaş ve emin adımlarla çene hattımı ve nabzımın attığı küçük çukuru öptü.

Beni yatağıma yatırdı, elleri omzumdaki kravattı buldu ve çözdü.

Elim onun gömleğinin altına kaydı ve onun sıcaklığını hissetti. Acele etmedik. Birbirimizin vücutlarını kutsal birer nesneymiş gibi keşfettik.

Sabahı düşünmedim. Ağızını ve konuşmadan adımları söyleme şeklini düşündüm. Cildime değen sıcak bileziği ve iç kısmına kazınmış, benden başka kimsenin hissedemeyeceği kelimeleri düşündüm. Yedi kase olan bir masayı ve benim kaseden iki eliyle çalan bir çocuğu düşündüm.

Dünya yumuşadığında, buna izin verdim. Geri geldiğinde, olduğum yerde kaldım, göğsüm göğsüne yaslanmış, ellerim kaburgalarına yayılmış. Nabızı avucumun altında düzenli bir şekilde atıyordu. Dışarıdaki fenerler sönmüştü. Bahçe, gölgeler ve küçük cesur ışıkların haritası gibi görünüyordu.

"Yedi," dedi karanlıkta, yarı uykulu, sanki zihni başka yerlerdeyken bile ağız bu sayıyı tutmak istiyormuş gibi.

"Yedi," diye cevap verdim ve onun göremediği bir yerde gülümsedim. Beni kendine doğru çekti. Nefesi saçlarıma değiyordu.

Dışarıda, geç bir yağmur başladı. Küçük, düzenli bir dua gibi taşlara vuruyordu.

Tabağın daima dolu olsun.

Gözlerimi kapattım ve bu dilekle uykuya daldım. Lunaria, Hildreth, Aerlyn ve

dışındaki herkes için diledim.

O gece, küçük bir kızımız olduğunu gördüm rüyamda. Ona Valkaryn adını verdik.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle uyandım.

Teşekkür

Editörüm Lee'ye, düzeltmen Brit Klings'e, ARC ekibine, PA Megan'a, Wolf Pack'e, tasarımcılara, illüstratörlere ve kitaplarımın yayınlanmasında emeği geçen tüm ekibe çok teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu başaramazdım! Ve karakterlerim hiç susmak bilmediği için beni her zaman kitaplarımla paylaşan aileme de teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum! Son olarak, başkalarıyla paylaşma fırsatı bulduğum bu harika hediye için Tanrı'ya teşekkür ederim.

Wolf Pack'e katılın

Katılın, arkadaşlar edinin ve herkesten önce özel ön izlemelerden yararlanın.

❤️ *Leia*

Leia Stone'un kitapları

LEIASTONE.COM/BOOKS

FANTASTİK

[Vampir Avcıları Derneği](#)

[Avalier Kralları](#)

[Ember Savaşı Serisi](#)

[Shifter Adası Serisi](#)

[Kurt Kız Serisi Işığın Kızı](#)

[Serisi](#)

[Titanların Destanı](#)

[Doğaüstü Ödül Avcısı Serisi](#)

[Rüya Savaşları Serisi](#)

[Düşmüş Akademi Serisi](#)

[Ejderhalar ve Druidler](#)

[Serisi Eş Bulucu Serisi](#)

[Eş Bulucu: Yeni Nesil](#)

[Kovan](#)

[Üçlemesi NYC](#)

[Mekke Serisi Gece](#)

[Savaşı Destanı Su](#)

[Alemi Serisi](#)

TÜM BAŞLIKLAR

[LeiaStone.com/books](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM